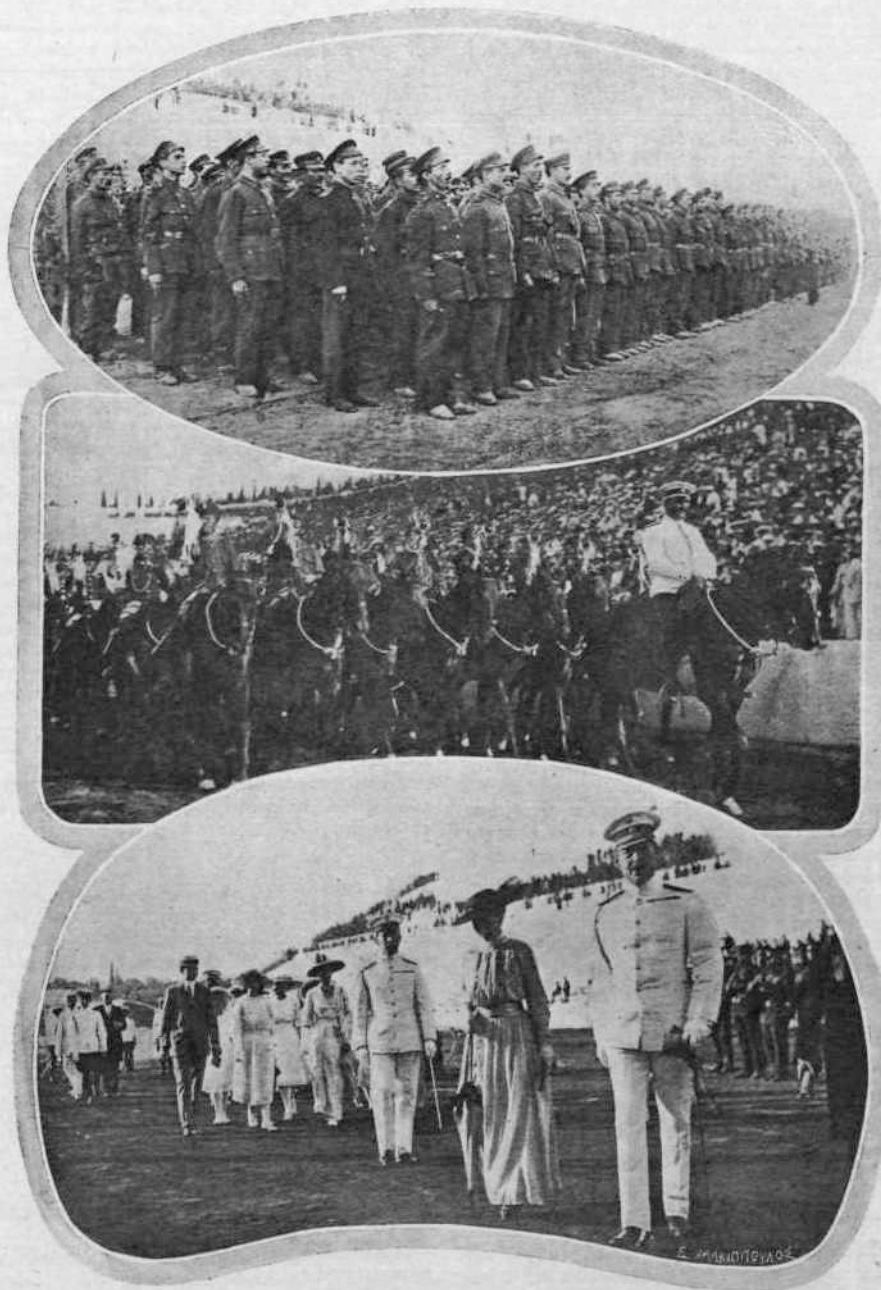

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΙΒ' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 138-9

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ — ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ — ΜΑΪΟΣ 1916

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ

Εις τὸ Στάδιον ἐδόθη τὴν 29 Μαΐου ἡ στρατιωτικὴ εορτὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐτελέσθησαν διάφορα ἱππικὰ γυμνάσματα καὶ ἐπανελήφθη τὸ πρόγραμμα τῆς στρατιωτικῆς εορτῆς, ἡ ὁποία εἶχε δοθῆ πρό καιροῦ εἰς τὸ Δημοτικόν, περιλαμβάνον στρατιωτικὰ ἄσματα καὶ τὰ περίφημα σάλιαματα τοῦ ἱππικοῦ. Παρὰ τὴν ὑπερβολικὴν ζέσην, τὸ Στάδιον ἦτο κατάμεστον κόσμου. Ἡ εἴσοδος τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας ἐγένετο δεκτὴ με σὺβανομήρεις καὶ δαμονιώδεις ζητωκραυγὰς καὶ καταγῶδη χειροκροτήματα.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ
ΑΠΟ
ΔΥΟ ΜΗΝΑΣ

ΕΚΕΙΝΟ που έγγραψε και ετονίσθη πολλάκις έως τώρα. Τίποτε δεν γίνεται εις την Ελλάδα, που να μη φέρη την σφραγίδα της επιπολαιότητας φραδνά πλατείαν, επάνω του. Τίποτε δεν γίνεται μελετημένο βαθεία, όπως πρέπει, σύμφωνα με τις δικές μας αντιλήψεις. Πέρονουμε ένα νόμον ξένον, επί παραδειγματι, και τον καθίζομεν εις τον τράχηλον μας, αμελέτητον άσχητον, όπως τον έχουν κάμει οι ξένοι για να τους ταυιάξω εις την χώναν τους, εις τον χαρακτήρα τους, εις τας συνηθείας τους. Χωρίς να λογαριάσουμε, ότι ο τόπος μας είναι αλλοιώτικος, ότι εδώ επικρατούν άλλα ήθη, άλλα συνήθειαι, ότι εδώ είναι άλλο κλίμα, ότι εδώ ζούμε υπό έντελως διαφορετικάς συνθήκας. Έτσι μίαν ώραϊαν προΐαν πήραμε τον Άγγλικόν νόμον περί Κυριακής άργίας, τον έξεφύλλισαμε, μάς άρεσε και τον έπολιτογραφήσαμε εις την Ελλάδα, άπαράλλακτα, χωρίς να αλλάξομεν ένα νί, όπως τον έχουν κάμει οι Άγγλοι. Δεν τον έμελετήσαμε, δεν έζητήσαμε να μάθομεν υπό ποίας συνθήκας έφαρμόζεται εις την Άγγλιαν, δεν κυτάξαμε, δεν έπροβάρησαμε να ίδουμε πηγαίνει εδώ εις τον τόπον μας, ή αν δεν πηγαίνει, πως πρέπει να διαορθωθώ και να μεταβληθώ δια να μάς άποδόσθω τά άποτελέσματα εκείνα, που ζητούμε με την έφαρμογήν του. Δεν φροντίσαμε να μάθομεν υπό ποίας συνθήκας ζή και εργάζεται ο Άγγλος εργάτης και ποια διαφορά υπάρχει μεταξύ του ίδιου μας και του πρώτου. Γι' αυτό και έφετος το Πάσχα, όπως γίνεται από τότε που έφημισθη ο χαριτωμένος αυτός νόμος, ο κόσμος των Αθηνών, που δεν έχει οικογένεια εδώ, που δεν έχει ένα σπίτι, εις το όποιον να σκλαβωθώ από το πρωί έως το βράδυ χωρίς να πλήξω αλλά και ο κόσμος που έχει το σπίτι του εδώ, έπληξε, έστενοχωρήθη φοβερά, ηδθάνθη άηδϊαν, διότι δεν εύρισεν ένα κέντρον, όπου να πάγη και να καθίση λιγάκι, διότι βγήκεν εις τους δρόμους και αντί κινήσεως και ζωής είδε την νεκράν και την ερημίαν άπλωμένας παντού, σαν να είχαν εγκαταληφθώ το Άστυ από τους κατοίκους του. Και μήπως τάχα εκείνοι υπέρ των όποιων έγινεν ο νόμος άναπαύσεως εύχαριστημένοι; Τι ήμπορούν να κάμουν τέσσαρες ήμέρες άναπαύσεως μέσα εις ένα χρόνον, σκυλίσιας κτηνώδους βαρβαρόν δουλειάς;

Έπρεπε να φθάσω ή Εύλογία έως το σπίτι μας και να μάς κρούση την θύραν ο κίνδυνος της εισόδου της, δια να ζυτησώμεν από τον λήθαρον και να σκεφθώμεν, ότι πρέπει να έμβολιασθώμεν. Ένψ δεν λαμβάνομεν τα προφυλακτικά μέτρα, τα στοιχειώδη που έπιβάλλονται κατά της καταρραμένης αυτής ασθενείας, ένψ άποφεύγομεν το νερό, όπως άποφεύγει ο διάβολος το λιβάδι, δεν φροντίζομεν να υποβληθώμεν εις την δαπάνην ήμισίας ώρας μόλις, δια να λάβωμε το προφυλακτικόν αυτό δια την ζώνη μας μέτρον, την στιγμήν που σπαταλώμεν άπειρώς τις ώρες μας έαυτομένοι Έλληνικώτατα εις τις κορέκτες ενός καρνεϊνου. Άλλ' εκείνο που μάς χαρακτηρίζει τελείως είναι, ότι και την στιγμήν άκόμη που ο κίνδυνος ευρίσκειτο έξω από την πόρταν των σπιτιών μας, άπειλόν από στιγμήν εις στιγμήν να εισέλθω, δεν έφροντίσαμε να έμβολιασθώμεν και πάλιν και έχρησάσθη να εκδοθώ μιά Άστυνομική διάταξις, ή όποια να μάς άναγκάξω να λάβωμε το προφυλακτικόν αυτό μέτρον υπέρ της ζωής μας και... να μάς άπειλή ότι αν δεν σπείσωμεν να ανημοσφραθώμεν θα ύποσθώμεν τας συνετείας του νόμου! Τέτοιο πράγμα, άρσιμενός μόνον εις την Ελλάδα ήμπορούσε να συμβή.

Ο Άπριλιος έφετος έπαθε από φθινοπωρινάς παρακρούσεις. Με τά συχνά κατσοφιάσματα του οδρανού και με τας συχνότερας ψεκάδας της λεπτής και διαπεραστικής βροχής που περιέβαλε καθ' ήμέρα την πρωτεύουσαν, άνάγκασε κανένα να έρωτήσθω αν ευρισκόμεθα πραγματικώς εις τον Άπριλιον ή διατρέχομεν τον Οκτώβριον. Σάν να μην έφθανε δηλαδή ή άκρίβεια των τροφίμων, το άδύνατον της έξευρέσεως ενός δαματιού προς έννοσίαν, και τά άλλα δεινά που μάς έφερον έως εδώ εις την άκραν της Ευρώπης, που ευρισκόμεθα ο πόλεμος, είχαν και βροχή και κρύο εν μέσθ μηνι Άπριλίω. Όμοιωμένως, φαίνεται μέσα εις την δίνην, εις την όποιαν στοβρίζονται τά πάντα, και ο καιρός έγασε τον λογαριασμόν του και δεν ξέρε και αυτός τι κάνει. Το κρύο μάλιστα έφθασε μέχρι του σημείου, ώστε να επαναφέρη εις την ενεργόν ύπηρεσιαν τά άποστρατευθέντα παλτά και να ρίξη πολλούς Άθηναίους εις το κρεβάτι με συνάχι, με γρίππην και με ίμφλουέντζαν. Και μέσα εις όλα αυτά, μιά μελαγχολία του καιρού έφαίνεται εις την βάση του όρίζοντος και ένα πέπλο σννεφών εκάλυπτε, σαν πέπλο θλίψεως, την φαιδρότητα του Ουρανού.

Με τον Άπριλιον έληξε και ή χειμερινή περίοδος των διαλέξεων του «Παρνασσού» και ο άπολογισμός τους είναι άρκετά ικανοποιητικός, τόσοσν διά

τό κοινόν της πρωτευούσης, όσον και δια τους συγγραφείς κομφορανοί. Έκείνοι που παρηκολούθησαν τας διαλέξεις παρετήρησαν με μεγάλην ευχαρίστησιν, ότι το πολυπληθές άκροατήριον, άποτελοΰσαν πάντοτε τά αυτά πρόσωπα και διέκριαν έν ρεΐμα πυκνόν, το όποϊον ήχοισε να εκδηλώνη ζωηρότατα και ενεργητικώτατα το ένδιαφέρον και την άγάπην του δια τά γράμματα. Η άθουσα του «Παρνασσού», εκτός από έξαιρετικάς περιπτώσεις, και όταν επρόκειτο να άκούσουν κάτι δωρεάν, ποτέ άλλοτε δεν είδε τόσοσν συμπαγές και πολυπληθές άκροατήριον να παρακολουθώ τακτικά καθ' έβδομάδα τας διαλέξεις. Αυτό μαζί με την ευδοκίμησιν δύο-τριών εκδοτικών έταιριών και των έργων άκόμη, που εξέδωσαν μόνον τους άρκετούς συγγραφείς, άποδεικνύει τρανώτατα, ότι άρχισε να δημιουργήται ένα ένδιαφέρον δια την Έλληνικήν Φιλολογίαν και τά Έλληνικά γράμματα έν γενεί, ένα ένδιαφέρον που ύπόσχεται πάρα πολλά. Έκείνο που άπομένει τώρα να ευχηθώ κανείς είναι, το ένδιαφέρον αυτό να βγάλη εις το μέσον κάτι καλό, άξιο ν' άποτελέσθω ένα στήριγμα δια την πτωχήν Έλληνικήν Φιλολογίαν, κάτι που να ξεχωρίζη από την ρουτινοειδή μορφήν που είχαν ή Έλληνική Φιλολογική παραγωγή έως τώρα. Οι συγγραφείς έως τώρα παρεπονόντο, ότι δεν μπορούν να εργασθών διότι δεν έχουν τά μέσα, επειδή δεν τους ύποστηρίζει το κοινόν. Νά που τώρα το κοινόν άλλαξε δρόμον και σκέψεις. Είς αυτούς έναιτόκειται να άποδείξουν, ότι άξίζουσι.

Και ένα άλλο άκόμη γεγονός ήλθε να διαπιστώσθω την κίνησιν και το ένδιαφέρον, που έδημιουργήθη εις την Αθηναϊκήν κοινωνίαν δια τά γράμματα και τας τέχνας. Η καλλιτεχνική εκθεσις του Ζαπτείου, ή διοργανωθείσα από την Ένωσιν των Έλλήνων Καλλιτεχνών. Άπό την στιγμήν που άνοιξεν, έως την στιγμήν που έκλεισε, πέρασεν από την άθουσαν του Ζαπτείου όλόκληρη ή Αθηναϊκή κοινωνία, και φηγοΰσα δεν έφευγεν, όπως έφευγεν άλλοτε με κανά τά χέρια, αλλά παραλαμβάνουσα μαζί της ένα πεύζα, μία προσωπογραφία, ένα ελληνικό τοπίον, άφοϋ το βαλάντιόν της προηγουμένως ένίσχυσεν άρκετά γενναία τους καλλιτέχνας εις τό έργον τους. Και ή εκθεσις έκλεισε. Οι Έλληνες καλλιτέχνα άτήλθον από το Ζάπτεϊον κατενθουσιασμένοι, με τό βαλάντιόν τους άρκετά ένισχυμένον και χωρίς να μεταφέρουν τά έργα τους άπόλυτα πάλιν εις τό άτελίε τους, όπως συνέβανεν εις παλαιότεραν εποχήν.

Είς το Ζάπτεϊον έγινε μία εκθεσις γελοιογραφιών και γελοιογραφικών σκίτσων και τό πράγμα αυτό έθεσεν εις τό μέσον τό ζήτημα, τί μπορούσε να γίνη δια την ένίσχυσιν του είδους αυτού της καλλιτεχνίας εις την Ελλάδα, όπου ευρίσκειται άκόμη εις τά σπάργανά του. Οι Έλληνες γελοιογράφοι μετρούνται εις τά δάκτυλα, και τά ελληνικά σκίτσα και ή ελληνικός γελοιογραφίας που βλέπομεν δεν είναι, φυσικά, ό,τι θα έπρεπε να είναι δια να ευρισκωνται παραλλήλως με την ανάπτυξιν των άλλων τεχνών. Αυτό όφείλεται εις τό γεγονός, ότι εις το είδος αυτό της καλλιτεχνίας, διότι και ή γελοιογραφία άποτελεί μίαν καλλιτεχνίαν και καλλιτεχνίαν σοβαρήν μάλιστα, δεν έδόθη από την άρχήν ή δέουσα προσοχή, διότι, αν έξαιρέσθω κανείς ένα Όθων Άννιον, από την εποχήν εκείνην έως σήμερα δεν παρουσιάσθηκε ο Έλληνας γελοιογράφος, που θα άποδόσθω πιστά εις την γελοιογραφίαν του Έλληνικός γοαμίας, όπου και αν βρισκωνται αυτά. Το πράγμα πρέπει τώρα να μελετηθώ σοβαρά και να συζητηθώ από τους όλίγους ένδιαφερομένους. Ένας σύλλογος, μία συγκέντρωσις επί τό αυτό, μία διαρκής συνεργασία και σύσκεψις δια την πρόοδον και την ανάπτυξιν της Έλληνικής γελοιογραφίας, μεταξύ των ένδιαφερομένων, δεν είναι καθόλου άσκοπα. Ρίττομεν την ιδεάν και εύχόμεθα να πραγματοποιηθώ, να ριζοβολήσθω και να μάς δώσθω τά άποτελέσματα εκείνα που πρέπει να δώσθω.

Είς τα Παρισιά φύλλα γίνεται πολλές λόγος εοχάτος δια την «Φραντζέσκαν για Ρίμινι». Και επί τη ευκαιρία ταύτη αναφέρονται τά έκόμματα: «Τριές δραματικοί συγγραφείς ένησχολήθησαν με την δραματοποίησιν της ιστορίας της Φραντζέσκας για Ρίμινι, ή όποια αναφέρεται μέσα εις την «Θείαν Κομωδίαν» του Λάντε. Οι Άγγλοι Κράνονφορ και Φίλιππς και ο Ιταλός Δ' Ανούτσιο». Περί των δύο τελευταίων ο Γάλλος κριτικός Vysneria γράφει τά έξης: «Ότε οι ήρωες του Φίλιππς, ούτε του Δ' Ανούτσιο είναι ο Παύλος και ή Φραντζέσκα της «Θείας Κομωδίας». Τα δύο ματα τον άνω συγγραφέων ευθάλλον εις τον κρόνοντα άσθηρότητα μεγάλην δια την τελειότητα των ήρώων, τελειότητα, την όποιαν ούδεις συγγραφείς θα ήθύντο να δώσθω και την όποιαν δυστυχώς δεν έδωσαν ούτε ο Φίλιππς, ούτε ο Δ' Ανούτσιο».

Η ΚΑΛΛΟΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ
ΕΙΣ ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΘΝΗ

Μάλλον θα φορέσω τον μανδύον του περιηγητού και θα έπιχερήσω να ζωγραφίσω μέσα σε λίγες γραμμές, τας γυναίκας και τον βίον τους, κατά τας διαφόρους χώρας και τά διάφορα έθνη, εις τά όποια άνήκουν. Όμολογώ ότι προς τοίτο χρειάζεται πείρα μεγάλη και παρατηρητικότητα έξυδερκής. Είμαι όμως έξ των προτέρων πεπεισμένος, ότι τό άποτέλεσμα της μεγάλης αυτής πείρας και της έξυδερκούς παρατηρητικώτους δεν θα είναι τίποτε άλλο παρά ή άπόκτησις της στερεάς πεποιθήσεως, ότι γενικώς αι γυναίκες είναι φύλον ευγενέστερον, καλλίτερον και άγνότερον του άνδρικού. Αί γυναίκες όλου του κόσμου έμφορούνται από αυταπάτην, ή όποια τους προσδίδει κάποιαν άγλην ιδεώδη. Η γυναίκα του έκτοτόμου της Νορβηγίας και ή Ίνδη των Αμερικανικών δασωδών έκτοτόμου και Εύρωπαιόν άντι χρημάτων έχουν το κοινόν γνώρισμα της ψυχικής όρασιότητος, την άνεξανήλτην έθελουσίαν και αυταπάτησιν, δια τά όποια τους έδόθη, άλλως τε, και ο τίτλος «ώρασιον φύλον» διότι καλλονή πραγματική γυναίκα εις πολλάς χώρας δεν ύπάρχη. Άλλ' έπειδή ο άνθρωπος δεν ήμπορεί να τρέφεται πάντοτε με άρτον, έτσι και ο έραστής του κάλλους δεν ήμπορεί να άρκεσθώ μόνον εις τό κάλλος της ψυχής, αλλά ζητεί να εύρη μαζί και την σωματικήν έμορφίαν.

Άρχίζω λοιπόν την περιήγησιν μου από την Ιταλίαν, την χώραν των μακρόν όνειροπολήσεων και των ηδέων ρεμβασμών. Η Ιταλία έν γενεί παρέχει εις τον έπισκεπτόμενον πολλές ποικιλίας, διότι υπάρχουν τόποι, που παγώνει κανείς τόν Ίουλιον και άλλοι που κατά τον Ιανουάριον κάνουν Αφρικανικήν ζέσθην. Αυτόσ είναι ο κυριώτερος λόγος δια τον όποιον κάθε Ιταλική επαρχία κατοικείται από λαόν που διαφέρει έντελως από τον γείτονά του. Η νεανίς της Φλωρεντίας έχει τά μέλη τού λεπτοσφύη, το άνόστημα ραδιών και τό πρόσωπον κίτρινον σαν τό ήλεκτρον, πνευματώδες και συμπληθικόν. Η Ναπολιτάνα εύλίγη σαν αιλουρος και μελαχροινή. Η Ρωμιαία συνδέει με την καλλονήν της και την ψυχρότητα μαρμαρίνου άγάλματος. Η Γενοηνοία είναι εύκνητος και δραστηρία, ένψ ή Λομβαρδή υπερέχει όλων των άλλων δια την θαυμαστήν συμμετρίαν εις όλα τά μέλη της, που είναι άρμονικώς άνεπτυγμένα και τον κλασικόν χαρακτήρα της, που άποπνέει κάποια γλυκειά σοβαρότητα. Των γυναικών αυτών μόνον τό βάδισμα άρκεί να μάς καταθέλθω και κρατεί πραγματικά τας αισθήσεις μας δεομιάς επί πολόν χρόνον. Ο ψυχικός βίος των Ιταλίδων — όμιλώ για τις γυναίκες του λαού — είναι παιδαριώδης. Ένα χρυσοίν κόσμημα, ένα καινούργιο φόρεμα, ένα θεράν φίλημα, καλοφαγία, περιπάτος και συχνά επισκέψεις εις την εκκλησίαν, άποτελούν τάς πιο ευαρέστους άσχολίας και φροντίδας των γυναικών αυτών. Η ώραία τους μορφή, τό μελαχροίνον τους χρώμα, ή ευγένεια των κινήσεων, οι προκλητικοί τους τρόποι, μάς φανόνται, μόλις τά γνωρίσουμε, λιγάκι σαν ένα κενόν περιβάλλον, και από τό όποιον τρέφονται και άναντιπύσσονται τά έλαττώματα του χαρακτήρος των, ή σκληρότης της καρδιάς των, ή έπιπόλαιος φιληδονία των, ο ψυχρός ύπολογισμός εις όλα τά πράγματα, από τά όποια ήμποροΰν να πορισθών κάποια ύλικήν άφέλειαν. Όσοι ξένοι έτιγχε να συνδεθών δια του γάμου με Ιταλίδας, κατά τό πλείστον δεν υπήρσαν εύτυχεις, διότι ή Ιταλική συνειθισμένη, ούτως ειπείν, να περνά την ζωήν της εις τον δρόμο σφεδόν δεν ξέρε καθόλου την λέξιν νικοικονηρί και τους τέσσαρας τοίχους του σπιτιού τους θεωρεί ως καταφύγιον μόνον κατά του ψύχους και της βροχής. Αί γυναίκες της Λομβαρδίας και των άλλων βορειοτέρων μερών της Ιταλίας είναι έντελως αντίθετοι εις τον χαρακτήρα. Αί γυναίκες των άνωτέρων κάτωσ τάξεων, έχουν τας εθνικές των ιδιορρυθμίας κάτωσ λεπτοτέρας και σφεδόν άφανείς, τό κάλλος τους είναι μάλλον πνευματοποιούμενον παρά τό των αδελφών των του λαού, αλλά ένέχει, ως επί τό πλείστον, κάποιαν νοσηράν έπίχρησιν.

Άφίνω την Ιταλίαν και έπισκέπτομαι την χώραν του φλογεροϋ κρασιού, του φλογεροϋ έρωτος και των μεθυσημένων τραγουδιών. Έδώ τό κάλλος των γυναικών έχει κάποιαν πρωτοτυπίαν και διαφέρει πολύ από τό κάλλος των Ιταλίδων και των Γαλλίδων. Η Ισπανίς των τάξεων του λαού έχει τό σωμα εύρωστον και άδρόν, τό δε πρόσωπον της διακρίνεται από τό χαμηλόν και πλατύ μέτωπον, από τά μαύρα και σαν σκιαζόμενα μάτια και, από την πλατυνομένην προς τά κάτω όρίνα, τας τας ισχυράς σιαγόνας και τά σφριγηλά χείλη. Η Ισπανίς είναι σοβαρότερα και πιο περιπαθής από την Ιταλίδα. Ο έρωσ και τό μίσος της υπερβαίνει κάθε όριον. Ημπορεί ν' άγαπήσθω και ν' άποθάνη χάριν της άγάπης της. Η παραμικρότερα όμως άροφή ήμπορεί να μετατρέψη τον φλογερόν έρωτά της εις μίσος θανατηφόρον. Ο χαρακτήρ της Ισπανίδος είναι έντελως άπροσοδιόριστος. Είναι άρναία και τίγρις συγχρόνως. Έχει ήρωικήν εύτολίμιαν και υποβάλλεται ήλιθίως εις την δουλείαν. Εργάζεται όσον θα εργάζονται δέκα μαζί άλλαι γυναίκες και έν τούτους ύπάρχουν περιστάσεις που γίνεται νοχελής και άκηρη. Το φανόμενον αυτό είναι άποτυπωμένον και επί της έξωτερικής της όψεως. Η Ισπανίς είναι ή δίδακαλίσσα του βαδισματος και ή πραγματική ένσάρκωσις της χάριτος. Είς τας κινήσεις της μάλιστα έχει και κάποιο ιδιαίτερον είδος φιλαρσεσκίας εις την στάσιν των όμων, όταν βγαίνη περίπατον και κινεί αυτούς ιδιορρυθμώς και χαριέντως. Όταν ευρίσκειται μέσα εις τό σπίτι της εξαφανίζεται κάθε ίγχος ποιήσεως και κάθε ρωμαντική χροιά και θυμίζει, από πάντων δε ή Άνδαλουσιανή, την γάταν, όταν είναι έαυτολήθης εις τον ήλιο. Οκηρηία, άδιαφορία, νοχέλια — τέρατα που ένδεορύνουν εις τά μύθη της καρδιάς της Ισπανίδος — την κατέχουν διηνεκώς και την καθιστούν ικανήν δια κάθε άλλο, παρά δια την διεύθυνον του σπιτιού και την άνατροφήν των παιδιών. Γενικώς μαθαίνει πολύ όλίγα πράγματα, και από όσα έμαθε γνωρίζει όλιγώτερα και πολύ όλίγιστα καταλαβαίνει από τά καθήκοντα και τά χρέη μιάς οικοδοσποινης. Το πολύ-πολύ, καθήσθαι να πλέξω καμιά δαντέλλα, να βρούμω μια σοκολάττα, ή να παραγγείλω με χρέας κανένα χορμημάκι. Αί έκκλησιαστικαί έπισκέψεις την άσχολοΰν τόσοσν πολύ, που μόλις καταρθώναι κάποτε να διειθώ ή εις τους περιπάτους και τας ταυρομαχίας και να έπίδειξω κάποια άόριστα αισθήματα φλογεράς φιλοταρίας.

Και τώρα πηγαίνομεν προς την Γαλλιαν. Πόσον είναι αλλοιώτικος ο κόσμος εδώ, με την πνευματικήν του ανάπτυξιν! Πόσον ζοηρά βλέμματα ρίπτουν γύρω τους εδώ αί γυναίκες! Και πόσην νοημοσύνην και ευφάνη έχουν τά βλέμματα αυτά! Γενικώς συμμετρικά έμορφες, δεν είναι δυνατόν να ποΰμε, ότι είναι αί γυναίκες της Γαλλίας. Άλλ' έχουν κάποιαν ιδιαίτεραν χάριν, που δεν την συναντά κανείς πουθενά άλλοϋ. Το σωμα τους είναι πολύ κομψόν και οι ήδυπαθείς όφθαλμοί τους προδίδουν ψυχήν φλογεράν, εύτολίμον και πλημμυρισμένην από είνεγικά αισθήματα, ή ρίς των είναι λεπτή, τό μέτωπον ύψηλόν και τό στόμα άξιέραστον και εύγλωττον και όταν άκόμη δεν όμιλεί. Ντύονται κομψά και καθαρά, μ' ήλην δε την σπουδήν και την έμφρον ταχύτητα τους, αι κινήσεις των έχουν πολλήν χάριν και προδίδουν μίαν εύάρεστον και λεπτήν φιλαρσεσκίαν, εις δε τας συναναστροφάς των, όλαι αι γυναίκες και εκείναι άκόμη που άνήκουν εις τάς κατωτάτας τάξεις του λαού, είναι έτοιμολογοι και εύφεις και δεν στενοχωροΰν ποτέ τον άκροατήν, πλήρεις πρωτοτύπων ιδεών, σφριγώσης ζωής και συγχρόνως συνεταιί και μετριόφρονες.

Και έφ' όσον προχωροΰμεν προς βορράν, συναντώμεν μάλλον πρακτικές, φιλοπόνους και οικονομούς Γαλλίδας. Η χροιά του προσώπου τους γίνεται βαθμηδόν λευκότερα, τά μέλη τους στοργυλιότερα και εύσαρκότερα και τό άνόστημα μεγαλοπρεπέστερον. Νοημοσύνη διαβλέπεται εις όλα τά πρόσωπα. Το καθαρόν και όχι πολύ ύψηλόν μέτωπον μαρτυρεί σύννοιαν και τά σφριγόντα χείλη φαίνονται δορυφοροί της εύγλωττίας και της έρασμότητος των. Η ρίς των άμβλύνεται έλαχίστα και τό βοστρυχώδες της κόμης των γίνεται σπανιώτερον. Οι όφθαλμοί τους έχουν κάποιαν έκφρασιν Ιταμότητος, άλλ' ή ιδιότης αυτή του αισθητηριου τούτου όργάνου δεν μάς δίδει τό δικαίωμα να τας ύποθέσωμεν όλιγώτερον ενάρετους. Υπάρχει γενικώς ή πρόληψις, ότι ή Γαλλίς είναι έπιπόλαιος και διεφθαρμένη. Αυτό είναι ψευδός μέγα. Άπαντίας μάλιστα, όλοι εκείνοι, που ένγνώρισαν τον βίον των Γάλλων χωρικόν όμολογοΰν, ότι αι γυναίκες των των είναι πισται και ένάρετοι και ως σύζυγοι είναι αξιοθαύμαστοι δια την άφοσίωσιν και αυταπάτησιν χάριν της εύτυχίας της οικογενειακής έστίας. Το Παρίσι δεν είναι όλη ή Γαλλία φυσικά και ότι ύπάρχη εκεί τό κακόν και διεφθαρμένον, δεν άποτελεί κανένα άλλα μάλλον έξαιρέσιν, από αυτή ή έξαιρέσις προέρχεται από τό έξωτερικόν από τό όποιον συρρέουν κάθε είδους γυναίκες.

ΟΣΟΙ ΕΓΕΝΝΗΘΗΤΕ ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΙΟΝ

ΔΙΑ τής φρονήσεως και τής γαλήνης, τὸ μέλλον οὐδ' ἀνήκει», λέγει τὸ παλαιὸν ἱστορικὸν βιβλίον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀρμώμεθα τὰ περὶ ἀστερισμῶν. Δὲν θὰ ἠμπορούσε κανεὶς νὰ ἀρνήσῃ τὴν ἐπίρροιαν τοῦ ἀστερισμοῦ αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν, ποῦ γεννῶνται τὸν Ἀπρίλιον. Οἱ ἄνδρες εἶναι περιπαθεῖς μετ' ἐξαιρέτα φρονικὰ προτερήματα καὶ εἰς ἄκρον συμπαθητικοί. Αἱ γυναῖκες εἶναι γεμάται ἀπὸ χάριν, παιδιότητα καὶ φαίνονται πολὺ εὐτυχισμέναι. Αὐτὸ προκαλεῖ τὴν ἡλιολυτικὴν τῶν φίλων τῶν, ποῦ δὲν εἶχαν τὴν εὐτυχίαν νὰ γεννηθοῦν ὑπὸ

νῆς καὶ τυραννικοί, προστακτικοὶ καὶ δεξυόλοιοι. Πρέπει νὰ μὴ κἀμνον ποτὲ τοῦ κεφαλοῦ τῶν. Πρέπει ἐπίσης νὰ πιστοῦνται εἰς τὰς ζωηρὰς συμπαθείας τῶν, διότι ἄλλως ὑπάρχει φόβος νὰ ἴδωσιν, ἐν δευρομῆσιν στυμῆ, διὰ ἠπατήθησαν ἀπὸ τὴν φιλίαν τῶν. Ὁ χαρακτήρ τῶν, τοὺς βοήθει πολὺ νὰ ἀναλύουν τὰ πράγματα. Ἄς ἀναλύουν λοιπὸν τοὺς ἀνθρώπους, προτοῦ κἀμνον αὐτοὺς φίλους. Οἱ ἄνδρες ποῦ γεννῶνται τὸν Ἀπρίλιον ἔχουν ἕξ ἄλλου ὑπὸ τὴν ἐπιρροίαν τῆς εὐπροσηγορίας τῶν ἑνα σοδαρῶν ἐλάττωμα:

Μολοντὶ χαριτωμένοι καὶ εὐπροσηγοροὶ πρὸς ὅλους, ἀφωσιούνται σπανίως καὶ εἶναι ἀνηκούστου ἀμεριμνήσιας. Τὸ μέρος δὲ τοῦτο τοῦ χαρακτήρος τῶν τοὺς κἀμνει εἰς ἄκρον εὐτυχίας, διότι δὲν γνωρίζουν τὸ πλεῖστον τῶν ἀτυχῶν, αἱ ὁποῖαι φθεῖρουν ἀνγνάξις τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν ἐκεῖνον, ποῦ γεννῶνται κατὰ τοὺς ἄλλους μῆνας. Εἶναι λίαν ἐργατικοὶ καὶ κυττάζουν τὴν ἐργασίαν τῶν πρὶν ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας διασκεδάσεις καὶ τέρψεις τῶν. Οἱ ἄνδρες ποῦ γεννῶνται κατὰ τὸν Ἀπρίλιον ἔχουν ἰδιαίτερας διαθέσεις διὰ τὰς τέχνας. Ἡ μουσικὴ, ἡ ζωγραφικὴ καὶ ἡ φιλολογία τοὺς ἀναδεικνύει. Τουναντίον τὸ ἐμπόριον εἶναι στάδιον κλεισμένον δι' αὐτούς. Δὲν τοὺς προκαλεῖ τὸ ἐνδιαφέρον εἰμὴ μετριώτατα. Δὲν ἐκτιμοῦν καθόλου τὸ χρήμα, τὸ ὁποῖον θεωροῦν ἀναγκαῖον μόνον διὰ τὴν καθημερινὴν τοῦ χρησιμότητα. Γενικῶς οἱ ἄνδρες ποῦ γεννῶνται τὸν Ἀπρίλιον γίνονται φιλήθονοι. Ἄλλως τε δὲν πρέπει νὰ λημονώμεν, ὅτι ὅλα τὰ λουλούδια τοῦ Ἔρωτος καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀνοίγουν τὸν μῆνα αὐτόν. Ἀγαποῦν τὰς ἡδονάς, ἀλλ' ὄχι μετὰ κακῶν πάθος.

Εἰς τὸν βίον τῶν ἔχουν μεγάλας ἀγαλλιάσεις. Τὰ χαρίσματα ποῦ ἡ φύσις τοὺς δωρεῖ τοὺς καθιστοῦν ἀγαπητοὺς. Ὡς ἐκ τούτου δὲν θὰ ἔχουν ἐρωτικὰς στενωχορίας. Οἱ ἄνδρες ποῦ εἶναι προικισμένοι μ' αὐτὴν τὴν ἰδυσυγκρασίαν ἔχουν ἀσυνήθη δύναμιν, τὸ στόμα μέγα, τὰ μαλλιά πυκνά, τὸ μέτωπον συμμαζεμένον πρὸς τὰ φρύδια, τὰ ἄκρα μεγάλα καὶ δυνατά, τὰς σάρκας σκληρὰς καὶ μινώδεις καὶ τὴν φωνὴν ἡχηρὰν καὶ βαρῦτον. Οἱ ἄνδρες ποῦ ἔχουν τὴν εὐτυχίαν νὰ γεννηθοῦν κατὰ τὸν μῆνα αὐτόν ἀποκοτῶν πολλὰ παιδιά, γίνονται εὐτυχεῖς εἰς τὸ νοικοκυριό τῶν. Ἐάν δὲ εἰς τὴν φυσικὴν χάριν ποῦ ἔχουν προσθέσουν τὴν χρηστότητα καὶ τὴν εὐκρίνειαν, τότε γίνονται ἐξαιρετικὸν σύζυγοι. Δι' ἐκείνους ποῦ ἐγεννήθησαν ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν αὐτόν, τὸ σπουδαιότερον εἶνε νὰ νυμφεῖνται εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Ἡ θερμὴ καὶ ὀρμητικὴ φαντασία τῶν τοὺς φέρνει τάχιστα εἰς τὸ πεδίον τῆς δράσεως, ἡ δὲ ἀνυπομονεσία τῶν, ἐξάπτουσα αὐτοὺς ἐπὶ μάλλον, τοὺς στρέφει πρὸς τὸ πάθος.

Ἐπειδὴ ἐγεννήθησαν ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν, ὁ ὁποῖος τοὺς κἀμνει δραστηρίους καὶ τολμηροὺς, οἱ ἄνδρες τοῦ μηνὸς αὐτοῦ ἔχουν τὴν ἐπιτυχίαν ἐξηραλισμένην εἰς ὅ,τι ἐπιχειροῦσιν. Ἡ καλλιτεχνικὴ ἰδυσυγκρασία τῶν τοὺς κἀμνει νὰ τὰ βλέπουν ὅλα ῥόδινα καὶ τοὺς δίδει ἕνα ἰδανικόν, πρὸς τὸ ὁποῖον στρέφεται διαρκῶς ἡ φαντασία τῶν.

Εἰς τὰς χρηματικὰς ὑποθέσεις ἡ τύχη τοὺς εὐνοεῖ ἀδίκαια, χωρὶς νὰ κοπιᾶσιν καὶ παρὰ πολὺ πρὸς τοῦτο. Ἐν τούτοις αὐτοὶ δὲν πολυκοιτίζονται διὰ τὸ σπουδαῖον αὐτὸ ζήτημα. Εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν στάδιον νὰ εἶναι βέλαιοι, ὅτι θὰ ἐπιτύχουν πληρέστατα καὶ πρέπει νὰ ἐπιδοθῶν χωρὶς κανένα διαταγμὸν.

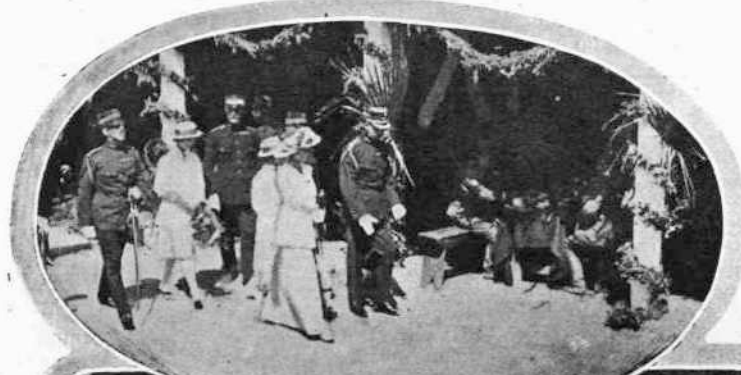
Ἡ τύχη ἀκολουθεῖ διαρκῶς τοὺς ἄνδρας, ποῦ ἐγεννήθησαν κατὰ τὸν μῆνα αὐτόν. Δὲν ἔχουν παρὰ νὰ τὴν βοηθήσιν μετὰ τὴν καλὴν διαγωγὴν τῶν, μετὰ τὴν βαθεῖαν ἐκτίμησιν τῶν πραγμάτων καὶ μετὰ τὴν ἐπίμονον ἐργασίαν τῶν. Θὰ ἐχειρίζετο δὲ μεγάλη δόσις ἀπρονοησίας καὶ ἀπροσῆνης, ὅπως διακινδυνεύουν τὸ μέλλον τῶν καὶ τελειώσουν ἀθλίως μίαν ζωὴν ποῦ ἀρχίζει τόσο καλά. «Τὸ καλὸ ἄστρο σὺνείε πολὺ δύσκολα».

Αἱ γυναῖκες ποῦ γεννῶνται τὸν Ἀπρίλιον εἶναι καὶ αὐταὶ ἐργατικαί. Ὡς ἐκ τῆς ζωτικότητος αὐτῶν ἔχουν ἀσυνήθη δραστηριότητα. Φύσει καλαί, ὁ ἀγαπήσουν πραγματικῶς, ἂν ποτε καταδεχθοῦν ν' ἀρσώσων, πράγμα ἄλλως τε σπάνιον δι' αὐτάς. Εἶναι εὐθυμῆς, γελαστῆς, ἀλλὰ καὶ ἱκανῆς διὰ τὰ μεγάλα μίση, ὅπως καὶ διὰ τὰς μεγάλας ἀφωσιώσεις. Ἡ χάρις τῶν καὶ ἡ κρᾶσις τῶν δίδει εἰς αὐτάς ἀνοιξιάντικην δρασερότητα. Ὅπως καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας, ἐστὶ καὶ εἰς τὰς γυναῖκας, ἡ μουσικὴ, ἡ φιλολογία καὶ ἡ ζωγραφικὴ τὰς ἀναδεικνύει.

Αἱ γεννηθεῖσαι ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν αὐτὸν γυναῖκες γίνονται ἀνεξάρτητες. Χάρις εἰς τὰ καλλιτεχνικὰ τῶν χαρίσματα καὶ μετὰ τὴν βοήθειαν τῆς νομιμοσύνης τῶν, ἠμποροῦν νὰ δημιουργήσουν λαμπρὰν θέσιν.

Ἡ γυναῖκα ποῦ γεννᾶται τὸν Ἀπρίλιον εἶναι τὸ ἀνοιξιάντικο μπουμποῦ τῆς τριανταφυλλιάς. Τὰ μαλλιά τῆς εἶναι μακρὰ, χυτὰ καὶ ἀπαλά, τὰ φρύδια λεπτὰ καὶ ἐλαφρῶς κυρτὰ ἀνωθεν τῶν ὀφθαλμῶν, οἱ ῥοθῶνες μικροὶ καὶ ἐλάχιστοι ἀνοικτοί, τὸ στόμα μικρὸν, τὰ χεῖλη στρογγυλωμένα, τὰ δόντια μικρὰ καὶ λευκὰ, τὸ πηγυρὸν στρογγυλὸ, ἐπίσης καὶ αἱ παρειαί, τὰ δὲ στήθη σταθερά.

Ἐάν αἱ γυναῖκες ποῦ γεννῶνται τὸν Ἀπρίλιον ἀρεθώσων εἰς τὸν ἔρωτα, παραδίδονται τότε ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὰς ἐπιθυμίας τῆς φύσεως καὶ ὡσάν ἡ τύχη νὰ εἶχε φροντίσει ὅπως τὸ πᾶν ἐδῶ συντρέξῃ νὰ προ-

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΩΝΑΣ. — Σύμφωνον μετὰ τὸ καθιερωθὲν ἔθιμον, ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα ἐπισκέψθη τοὺς στρατώνας καὶ ἐπιστήσαντο τὸ ἀγὸν Του μετὰ τοὺς κομιστὰς καὶ ὑποστράτιγους Του καὶ ἔπει μετὰ τοὺς ἑνα ποτηρία ρετινάς, εἰς ἡμέραν Του καὶ τοῦ ἔθους. Εἰς τὸν λόγον τῆς Ἀνακτορῆς Φρουρᾶς, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἄνακτος, ἐστὶν ἡ χάρις τριουκέρβετος ἀπὸ τοὺς ἑδύωνος.

τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀστερισμοῦ αὐτοῦ. Γενικὴ ἐπίδρασις τοῦ Ταύρου παρατηρεῖται εἰς τὸν λαμῖον, τὸ πρόσωπον καὶ τὰ δόντια τῶν γεννηθέντων ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν αὐτόν. Ποῖος εἶναι ὁ χαρακτήρ τῶν ἀνδρῶν ποῦ γεννήθησαν κατὰ τὸν μῆνα αὐτόν; Οἱ ἄνδρες ποῦ γεννῶνται τὸν Ἀπρίλιον ἔχουν χαρακτήρα, ποῦ μετέχει τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἰδυσυγκρασίας τῶν. Εἶναι χρηστοὶ καὶ αἰσθανόμενοι ν' ἀναπτύσσονται μέσα τοὺς κάθε εὐγενῆς αἰσθημα. Εἰλικρινεῖς καὶ εὐπροσηγοροὶ, ποτὲ δὲν ὀλιγοφροῦν. Ἐχουν ὅμως καὶ τὰ ἐλαττώματα τῶν προτερημάτων τῶν αὐτῶν. Ἐνίοτε γίνονται ἰσχυρογνώμο-

* ΟΙ ΚΟΥΚΟΥΓΙΟΙ *

ταξειδιώτης, ὁ ὁποῖος διὰ πρώτην φοράν διέρχεται, ἐν καιρῷ νυκτός, διὰ μέσου τῶν δασῶν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ἐκπλήσσειται βλέπων τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων νὰ λαμπαρῶσιν, ὡσάν νὰ ἐφωτίζοντο ἀπὸ πολυαριθμῶν μικροσκοπικῶν λαμπάδων, μετακινουμένων ἀδαιαλιετῶς μετὰ τὴν ἐντεινόμενῃν καὶ ἐξασθενουμένῃ ἐναλλάξ καὶ ὀρατῆν μακροθῆν.

Ἡ λάμψις αὕτη, ὡς μαρτυρεῖται κατωτέρω, προέρχεται ἀπὸ μυριάδας κολλοειδῶν ἐντόμων, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ φασφορίζουν ἀπὸ τὰ πλάγια τοῦ θώρακος τῶν. Καὶ εἶναι τόσοσιν ζωηρὸν τὸ φῶς, τὸ ἐκπεμπόμενον ἀπὸ τὰ ἔντομα αὐτά, ὥστε νὰ εἰμωσθῇ κανεὶς τὴν νύκτα εἰς ἀρετὴν ἀκόμη ἀπόστασιν ἀπὸ αὐτὰ νὰ ἀναγινώσκῃ εὐδαίμονα κριτάς. Οἱ Ἴνδοι τὰ προσκολλοῦν εἰς τὸν μέγαν δάκτυλον τοῦ ποδὸς τῶν καὶ οὕτω προχωροῦν ἀπροσκόπως τὴν νύκτα ἀνάμεσα τῶν ἀτραπῶν τῶν δασῶν, ἀπομακρύνοντες συγχρόνως διὰ τῆς λάμψεως αὐτῆς καὶ τὰ ἐρπετά, τὰ ὁποῖα ἀποστρέφονται τὸ λάμπον φῶς. Τὰ ὀνόμασαν δὲ κουκουγιούς, ἀφήσαντες εἰς τὴν Ἑσπέρην τὴν φροντίδα νὰ τὰ βαπτίσῃ μετὰ τὸν χαρακτηριστικότερον ὄνομα: πυροφόρος δὲ νυκτολαμπετής.

Ὅταν ἡ νῆσος Κόσθα κατεκτάτο ἀπὸ τοὺς Ἰσπανοὺς, τὰ ἔντομα αὐτὰ εἶχον γείνει ἀφορητὴ μίαν ἀρετὰ περιέργου παραρηγησῶς. Ἐνατάγμα Ἰσπανῶν, τὸ ὁποῖον μόλις εἶχεν ἀποβιβασθῆ εἰς τὴν ἀκτὴν, κατὰ τὴν νύκτα, ἐπροτίθετο νὰ ἐπιστῇ ἀληθινῶς ἐναντίον τῶν Ἰθαγενῶν καὶ προὐχῶν. Βλέπον ὅμως τὰ γύρω δένδρα νὰ σπινθηροβολοῦν καὶ ἐκλάθον τοὺς «κουκουγιούς» ὡς θραυλλίδα «ἀρκαλοσίων» (πυροβόλον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης) ἀνέκοψε τὴν προέλασιν του καὶ οὕτω οἱ Ἴνδοι ἐσώθησαν ἀπὸ ἕνα ἀσφαλῶς ὀλέθριον ἀληθινῶς.

Οἱ μαῦροι τῶν Ἀντιλλῶν μεταχειρίζονται τὰ φασφορίζοντα αὐτὰ κολλοειδῶν διὰ τὸν φωτισμὸν τῶν καλυβῶν τῶν. Τὰ προσελκύνουν δὲ, κινῶντες εἰς τὸν ἀέρα, εἰς τὸ ἄκρον ῥάβδου, ἀνθρακας ἀναμμένους. Τοῦτο μᾶς κἀμνει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι τὰ ἔντομα αὐτὰ μεταχειρίζονται τὴν λάμψιν αὐτῶν ὡς πρόζλησιν μεταξὺ τῶν.

Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ τὰ σὺλλάβωσι, πρέπει καὶ νὰ γνωρίζουν τὰ διατηροῦν ἐν τῇ ζωῇ. Διὰ τοῦτο, μόλις τὰ ἀγματοποιήσων, τὰ κλείουν εἰς μικρὰ κλωθία ἀπὸ λεπτότατον σῆμα, ὅπου τὰ τρέφουν μετὰ μάχα σακχαροκαλάμων, μὴ παραλείποντες νὰ τὰ βυθίζωσιν καὶ δύο τρεῖς φορές τὴν ἡμέραν μέσα εἰς δοχεῖα, πλήρη νεροῦ. Τὸ λουτροῦ αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητον διὰ τὴν ὑγίαν τῶν φωντικῶν ἐντόμων, ὡς ἀντικαθιστᾶν δι' αὐτὰ τὴν πρῶνιν καὶ νυκτερινὴν δρόσον.

Αἱ κοιμηθεῖσαι τῶν Ἀποικίων κροελλαὶ μεταχειρίζονται τοὺς «πυροφόρους» καὶ διὰ κατὰ ἄλλο: διὰ στολισμὸν τῶν! Τοὺς βάζουν μέσα

εἰς μικρὰ κομρὰ σακκίδια ἀπὸ λεπτότατον ὕφασμα καὶ τοὺς καρφώνουν μετὰ καλαισθησίαν εἰς τὴν τουαλέταν τῶν. Ἄλλαι πάλιν τοὺς διαπερνῶν μετὰ μίαν βελόαν μεταξὺ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ θώρακος μετὰ πολλὴν ἐπιτηδεότητα, διὰ νὰ μὴ τοὺς πληγώσων καὶ προσηλώσων τὴν βελόαν μαζὺ μετὰ μικρὰ πολυχρῶμα πτηνὰ, κολύβητα ἢ ἄλλα, καὶ μετὰ ἀληθινῶς ἀδάμαντας ἐπάνω εἰς τὴν ἐβενώδη κόμην τῶν, ἡ ὁποία ἐστὶ παίρνει ἀνταγνείας μαγευτικὰς! Ἀγγλος συγγραφεὺς λέγει ὅτι ἡ ἀρχαῖκὴ αὕτη κόμμωσις, ποῦ τόσοσιν θαυμασίως προσαρμόζεται μετὰ τὴν ἰδιάζουσαν ὠραιότητα τῶν ὄχτροπροσώπων Κροελλῶν, κἀμνει τὰς ὀραίας αὐτάς, μέσα εἰς τὰ φῶτα καὶ τὴν λαμπρότητα τῶν χορευτικῶν ἐσπερίων, ν' ἀναδεικνύονται ὠραιότερα ἀκόμη μετὰ τὴν μαγικὴν ἀγύλην, ποῦ τὰς περιβάλλει. Ὅταν δὲ ἀργὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ σπίτι τῶν, ἡ πρώτη φροντίς τῶν εἶναι ν' ἀποσπᾶσιν μετὰ προσοχὴν ἀπὸ ἐπάνω τῶν τοὺς ζωντανούς αὐτοὺς ἀδάμαντας, νὰ τοὺς ῥίξουν εἰς τὸ νερό, διὰ νὰ δροσιθῶν, καὶ νὰ τοὺς βάλουν κατὸν μέσα εἰς τὸ κλωθίον τῶν. Καθ' ὅλην τὴν νύκτα τὸ κλωθὶ τῶν φωτοβόλων ἐντόμων σκορπίζει μέσα εἰς τὸ δωμάτιον ἕνα φῶς γλυκὺ, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀσημένια ἀκτίνες φωτίζουν τὸ πρόσωπον τῆς δνειροπόλου κροελλῆς.

Καὶ τώρα μερικὰς συμβουλὰς. Οἱ ἄνδρες ποῦ ἐγεννήθησαν τὸν Ἀπρίλιον πρέπει νὰ ἀποφεύγουν μετὰ τὴν μεγαλειτέραν προσοχὴν τὴν κατὰ χροῖν εἰς τὸ φαγητόν, τὴν ὑπερκόπωσην εἰς τὴν ἐργασίαν, διότι εἶναι λίαν ἐπικίνδυνος εἰς τὸν ἐγκεφάλον τῶν. Τὸν θυμὸν καὶ τὰς παραφορὰς, διότι ἐξερεθίζουν τὰ νεῦρα καὶ παραβιάζουν τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος.

Αἱ γυναῖκες ποῦ ἐγεννήθησαν τὸν Ἀπρίλιον, πρέπει ν' ἀποφεύγουν νὰ παραδίδωνται εἰς τὰ νεύρα τῶν. Νὰ ὀμιλοῦν χωρὶς κοσμομίαν καὶ νὰ προδίδουν τὰ μυστικὰ τῶν συζύγων τῶν, ὀμιλοῦσαι ἀφρόνως. Νὰ δεκνύονται εὐκόλοισιν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς φιλίας τῶν καὶ τῶν σχέσεων τῶν. Ἐάν δὲ εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν ἐπαρκεῖσιν μόνον τῶν, τότε ἀποκοτῶν τελείαν εὐτυχίαν.

Ὁ Ἀπρίλιος μῆν, τίθει ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀφροδίτης. Ἡ δὲ Ἀφροδίτη εἶναι ἡ καλλιτέρα φίλη τοῦ Ἡλίου, ὁ ὁποῖος δίδει εἰς τοὺς ἀνθρώπους δύναμιν καὶ ὑγίαν.

Κατὰ τὴν Μαΐου Μαγείαν, τὸ πρόσωπον καὶ τὰ λεπτότατα ὄργανα τῆς γυναίκος τὰ ἐπλάσσει ἡ Ἀφροδίτη. Συνεπῶς δὲν εἶναι καθόλου παράξενον, ὅτι ἡ θεὰ τῆς γονιμότητος καὶ τῆς εὐπροσηγορίας δίδει εἰς τοὺς θνητοὺς τὴν ὑγίαν, τὸ πολυτιμότερον τῶν ἀγαθῶν. Ἐάν δὲ τυχὸν ἐκείνοι ποῦ γεννῶνται ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ταύρου, προσηλωθῶν ἀπὸ ἀσθένειας, νὰ μὴ ἀνησχοῦν καθόλου, διότι ἡ κατάστασις τῶν δὲν εἶναι σοβαρὰ. Θεραπεύονται τάχιστα, χωρὶς μάλιστα καὶ νὰ ὑποφέρουν τὸ παραμικρόν.

Ἡ φύσις φαίνεται ὅτι τοὺς ἔχει δώσει μέρος ἀπὸ τὸ ἀνοιξιάντικο σφρίγγος τῆς. Ἀλλὰ διὰ νὰ διατηρήσων τὸ σφρίγγος αὐτό, ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερον χρόνον, πρέπει νὰ μὴ ὑποτιμοῦν τὸ κακόν.

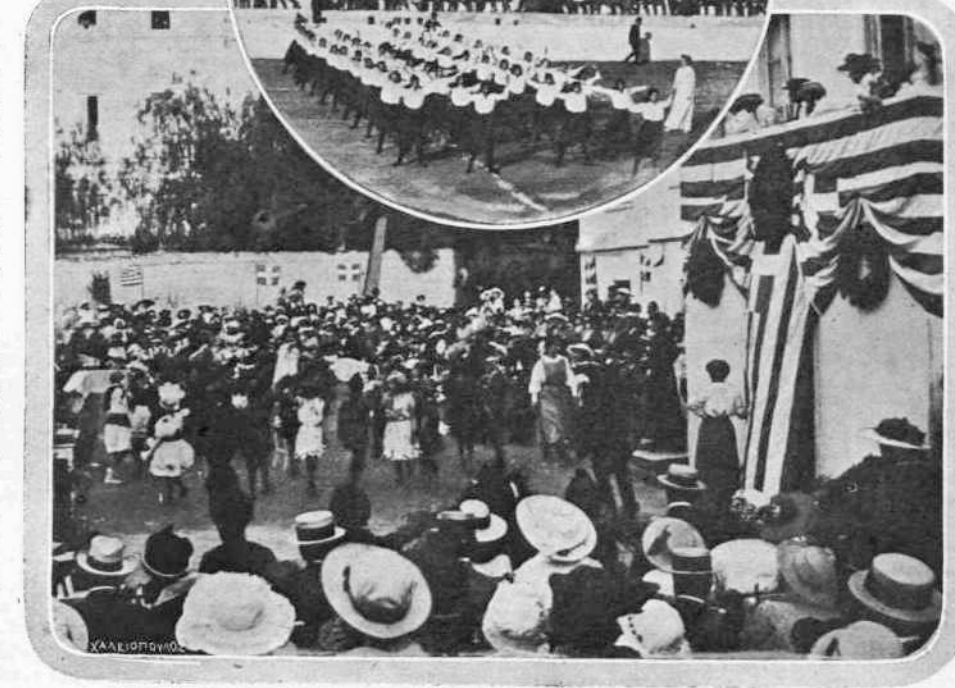
Ἐάν δὲν προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὰς ὀρμᾶς τῶν καὶ ἂν παραδοθῶν ἀφρόνως εἰς τὴν σφοδρότητα τῶν παθῶν τῶν, κινδυνεύουν νὰ ἀσθενήσων ἐπὶ περισσότερον καιρὸν ἀπὸ ὅ,τι θὰ ἔπρεπε. Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦν ὅ,τι εἶπεν ὁ Φεβελόν: «Τὰ καλὰ ἦθη κἀμνον τὴν ὑγίαν».

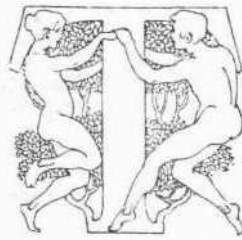
Οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες ποῦ ἐγεννήθησαν τὸν Ἀπρίλιον πρέπει νὰ τρώων ὀλίγον. Πρέπει νὰ ἀποφεύγουν τὸ οἰνώπνεμα καὶ τὰ πολὺ δυνατὰ κρασιά. Τὸ πρῶν νὰ κοιμῶνται πολὺ. Εἶναι ἀνάγκη νὰ κἀμνον ἀσκήσεις, ἀλλὰ καὶ μακρὰ ἀνάπαυσις εἶναι ἐπίσης ἀναγκαία.

Ὅσον ἀφορᾶ τὰ παιδιά ποῦ ἐγεννήθησαν τὸν Ἀπρίλιον, γίνονται ὠραία, μετὰ ὅσον σῶμα σὰν νὰ ἀναπνεύουν ὅλο ὑγίαν καὶ χάριν.

Γίνονται μετὰ θερμῶσιν, διότι εἶναι φύσει θυμῶδη καὶ ὀργίλα, ἀλλὰ παραμένουν πάντοτε ἀγαθὰ. Πρέπει νὰ τὰ διορθώσωμεν μόνον μετὰ τὸ καλόν, θίγοντες τὴν καρδίαν τῶν. Ὅχι ἀσθηρὰς τιμωρίας, διότι κινδυνεύουν νὰ προσκορῶσων εἰς τὸν ζωηρὸν καὶ παράφορον χαρακτήρα τῶν. Νὰ ἀποφεύγουν ἐπίσης νὰ τὰ κολακεύωμεν, διότι ἔχουν τάσεις εἰς τὸ νὰ θεωροῦν καλὸν πᾶν ὅ,τι κἀμνον. Ἄς καλλιερῶμεν συνάμα τὴν ἀγάπην τῶν πρὸς τὴν ἐργασίαν.

ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΤῶΝ ΑΠΟΡΩΝ. — Εἰς τὸ Στάδιον ἐδόθη καὶ ἐφέτος μίαν ἡορτὴν ἀπὸ τῶν μαθητῶν τοῦ Ἀρσενικοῦ μετὰ γυμναστικῆς ἐπιδείξεως. Αἱ εἰσαρχεῖς τῆς ἡορτῆς αὐτῆς διετέθησαν δι' ἕνα πολὺ ἐπιγεγονὸν καὶ ἀλτρουιστικὸν σκοπόν, διὰ τὴν ἰδυσιν λουτροῦν χάριν τῶν ἀπαρῶν παιδιῶν. Ἡ ἡορτὴ ἐπέτυχε καὶ αἱ εἰσαρχεῖς ἀπέβησαν πολὺ ἱκανοποιηταί.

Α ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΣΠΙΤΙΑ

Είς τὸ ζήτημα τοῦ πνευματισμοῦ βαρύνει πολὺ ὡς ἐπιχείρημα τῆς συζητήσεως καὶ τὸ φαινόμενον τῶν στοιχειωμένων σπιτιῶν. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ διαφέρει κατὰ τοῦτο τῶν λοιπῶν συνήθων μεδιανιμικῶν φαινομένων, ὅτι εἶνε περισσότερο ἀυθόρητον, πολλὰκις ἀπροσδόκητον, συνήθως δὲ ἐντοπισμένον εἰς ἓνα σπίτι, εἰς ἓνα δωμάτιον, εἰς ἓνα τόπον. Μετακινήσεις ἀντικειμένων, θόρυθος ἀόρατων βημάτων, δονήσεις καί, ἐνίοτε, ἐμφανίσεις ἀποτελοῦν τὰς διαφόρους ἐκδηλώσεις τοῦ φαινομένου τούτου. Ἄλλοτε πάλιν τὸ φαινόμενον αὐτὸ ἐκδηλοῦται κατὰ τρόπον ὄχι ὀλιγώτερον τρομακτικὸν ἀλλ' ὀμῶς εὐθθυον. Ὑπόστασις προσημειωμένη διὰ κατασκευὴν γυναικείων ἐνδυμάτων ἐυρίσκονται ἐξαφρα ραμμένα ἐν εἰδει ἀνδρικών. Κουδούνια ἀνυπαρξτα κουδουνίζουσι ἐν ρυθμῷ γοργού, τὰ φῶτα σβύνουν, ἀνάπτουν κατόπιν μόνα των καὶ πάλιν σβύνουν, παίζοντα μὲ τὸν τρόπον τῶν ἀνησυχούντων ἀνθρώπων. Κάποτε δὲ εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ὁ μακάθριος αὐτὸς ἀστέριος τῶν πνευμάτων δὲν στερεῖται καὶ κάποιαι μοχθηρίας. Μιάς πτωχῆς γυναικοῦλας ἐξαφρα σ' τὸ Παρίσι, θύροφθον εἰς τὴν ὁδὸν Σαιν Μαρτέν, ἡ μυστικὴ ἐμφάνισις ἔκαψε τὸ στρώμα. Ἐνὸς ἄλλου πτωχοῦ μουσικοῦ, κατοικοῦντος εἰς τὴν σοφίταν ἐνὸς οὐρανοῦστοῦ, ἀλλῆ ἐμφάνισις, ἔκοψεν εἰς λωρίδας τὸ παπλωτόν, τὸ ὅποιον ἐδανείσθη, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸν πανηγυρισμὸν τῆς ἐπετηρίδου του, ποῦ θὰ ἐφορᾶτο ἐξέκρητη τὴν ἡμέραν. Καὶ τὸ σχίσμα ἐξετέλειτο θαυμασίως ἀπὸ τὰ ἀόρατα χέρια ἐμτροῦ εἰς τὰ μάτια τοῦ ἀνυπόχρου νὰ τὸ προστατεύσῃ καλλιτέχνην.

Ἡ πεποίθησις, ὅτι ὑπάρχουν σπίτια καὶ μέρη συγκαταζόμενα ἀπὸ πνεύματα ἢ «στοιχεῖα» εἶνε τόσο παλαιά, ὅσον τὰ ἔθνη. Ἡ γλώσσα καθὲ λαοῦ ἔχει καὶ τὴν ἰδιαιτέραν λέξιν μὲ τὴν ὁποίαν χαρακτηροῦν τὰ σπίτια αὐτά. Οἱ Γερμανοὶ τὰ δνομάζουσι spuken, οἱ Ἄγγλοι haunted, οἱ Ἴταλοὶ spiritate ἢ infestate, οἱ Γάλλοι hantées, χωρὶς νὰ ἀναφέρωμεν καὶ τὰς χιλιάς δύο ὀνομασίας ποῦ τοὺς ἔδωσαν τὰ κατὰ τόπους γλωσσικά ἰδιώματα. Τὴν πραγματικότητά τοῦ φαινομένου ὑποστηρίζουν διάφοροι ἀποφάσεις δικαστικά.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέραν τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1867 εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ἤρχισαν ἐκδηλούμενα περίεργα φαινόμενα μέσα εἰς ἓνα σπίτι τῆς ὁδοῦ Γιβελλίνας. Ὑπόκωφοι κρότοι, ἔξαφρικά κτυπήματα εἰς τὸ τραπέζι, καθ' ἣν στιγμήν ἡ οἰκογένεια ἐγεμμάτιζε, τρίξιμο διαφόρων ἐπιπέλων, ὡσαν ἂν ἔσοταν ὑπὸ τὴν πίεσιν κάποιας ἐσωτερικῆς πίσεως, βροχὴ λίθων, ἀόρατα χέρια, ποῦ ἐσφιγγαν τοὺς ὤμους καὶ τοὺς βραχίονας τῶν ἐνοίκων, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους μερικοὶ μάλιστα ἔβλεπον συγκεχυμένα σκιάς, καὶ δεικνύον καθαρὰ τὸ κάλυμμα, φαρδύ, ὁμοιο μ' ἐκεῖνο ποῦ φοροῦν οἱ Ἀδελφαὶ τοῦ Ἐλέου. Ὁ οἰκοδεσπότης ἐνήγαγε τὸν ἰδιοκτήτην εἰς δικήν, ζητῶν ἀποζημίωσιν διὰ τὰς γενομένας εἰς τὴν ἐπιπέλα τοῦ ζημίας καὶ τὸ δικαστήριον, ἀποδειχθέντος τοῦ γεγονότος τῶν ζημιῶν, ἔδωκε τὴν μὴνυσιν αὐτήν.

Εἰς ἓνα ἄλλο σπίτι τῆς Νεαπόλεως παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Καρόλου, τὸ ὅποιον ἐνοίκιασε ἡ Δουκίσσα τοῦ Καστελλότο, διὰ νὰ κατοικήσῃ μὲ τὴν οἰκογενείαν τῆς, παρετηρήθησαν παράδοξοι περιοδικὰ ἐκδηλώσεις συγκαταζόμενων πνευμάτων μὲ θορύβους παραδόξους καὶ κτυπήματα ἐξαφρικά εἰς τὸν τοίχον, τὰς θύρας, τὸ δάπεδον, τὴν ὀροφήν. Οἱ κτύποι αὐτοὶ τὴν νύκτα ἐπολλαπλασιαζόντο καὶ ἐγένοντο ἰσχυρότεροι. Ἐπειτα ἤρχισεν ἡ μετακίνησις τῶν ἐπιπέλων καὶ ἄλλων ἀντικειμένων καὶ αὐτὴ ἀρετὰ θορυβώδης, ὡστε νὰ τρομάζουσι καὶ οἱ γείτονες. Μίαν ἡμέραν ἤκουσαν βήματα καὶ εἶδαν μίαν φασματώδη ἐμφάνισιν, ἡ ὁποία ἐστάθη ὄλιγον εἰς τὸ κατώφλι τῆς θύρας καὶ ἔπειτα ἐξηφανίσθη, ἀφοῦ πρώτα ἔριψε μὲ ὀργὴν ἓνα μεγάλο κλειδί πρὸ τῶν ποδῶν τῶν ἐντρόφον ἐνοίκων. Παρόμοια πολλὰ ἄλλα συνέβησαν κατόπιν, ἕως ὅτου μίαν ἡμέραν οἱ ἐνοικοὶ ἐπιστρέφοντες ἤνθραν τὰς θύρας τῶν διαφόρων δωματίων φραγμένας ἀπὸ σφραγείων τοποθετημένων φύρδην-μύδην, ὅπως τῶν θυρῶν. Κατόπιν τούτου κατόρθωσαν ν' ἀνευρέθωσαν τὸ ἐνοικιαστήριον.

Οἱ νόμοι τῶν ἀρχαίων προέβλεπαν τὴν περὶ τῶσιν αὐτῆν καὶ εἰς τὴν Ἰσπανίαν τὸ «στοιχεῖωμα» ἀποτελεῖ ὄρον ἐπιτρέποντα τὴν ἀκώρωσιν τῶν ἐνοικιαστήριων. Ἐξ ἄλλου ὑπάρχει καὶ — ἄλυτον ἀκόμη — τὸ νομικὸν ζήτημα, εἰς τὸ ὅποιον οἱ νομοδιδάκαλοι διχογνωμοῦν, οἱ μὲν ἀφανίζονται εἰς τὸ ὅτι οὐδὲν ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος ὁ ἰδιοκτήτης διὰ τὴν ἐμφάνισιν φαντασμάτων, οἱ δὲ ὑποστηρίζοντες — καὶ αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὴν πλειονοψηφίαν — τὸ ἐναν-

τίον καὶ ἀναγνωρίζοντες εἰς τὸν ἐνοικιαστὴν τὸ δικαίωμα τῆς ἀκώρωσεως τοῦ ἐνοικιαστήριου εἰς τὴν περὶ τῶσιν τῆς ἐμφανίσεως φαντασμάτων.

Τὰ στοιχειωμένα σπίτια μοροῦν νὰ χωρισθοῦν εἰς δύο κατηγορίας. Εἰς ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὅποια τὸ φαινόμενον ἐξεδηλώθη παροδικῶς καὶ ἀπεδείχθη ὅτι ὀφείλετο εἰς τὴν ἐπίρρασιν κάποιου μέντιου — καὶ τὰ σπίτια αὐτὰ θὰ τὰ ὀνομάσωμεν «μεδιανιμικά» — καὶ εἰς ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὅποια τὸ φαινόμενον διαρκεῖ καὶ ὅπου ἀποκλείεται κάθε ἐπιφανὴ μέντιου. Ἐπὶ δέκα σπιτιῶν ποῦ ἐπεσοχέθησαν εἰς τὸ Τουρίνον, λέγει ὁ Λομπρόζο, τὰ τέσσαρα ἦσαν μεδιανιμικά.

Εἰς τὸ ἓνα συνέβαιναν φαντάσματα νεροῦ, κουνουνημοὶ ἐπίμοιοι — πολλὰς φορὰς ἐκόβετο καὶ τὸ κορδόν. Μὲ τὸση δύναμι ἐκουνδούνισαν τὰ ἀόρατα χέρια! — μετακινήσεις μαγειρικῶν οκευῶν, ἐπιπέλων, καπέλων, ρούχων. Μία φορὰ ἤρχισαν νὰ βγαίνουν ἀπὸ τοὺς τοίχους καὶ νὰ πέφτουν κάτω μαζὺ μὲ τὰς εἰκόνας! Ἡ ἐπήρεια, ἡ ὁποία ἐνήργει καὶ προκαλοῦσε ὅλα αὐτὰ τὰ φαινόμενα προήρχετο ἀπὸ ἓνα κορίτσι, φορεβὰ ὑστερικῶ. Ἄφροτος αὐτὸ ὑπαυθρεύθη τὰ περίεργα αὐτὰ φαινόμενα ἔπαισαν, ἀφοῦ διήρκεσαν δύο ὀλόκληρα χρόνια.

Εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἐργάτου Ρ. Δ. ἤκουαν μέσα εἰς τὸν τοίχον κτηρήματα τόσο δυνατὰ, ὅσον οἱ κανονοβολισμοί. Τὰ παράθυρα καὶ οἱ πόρτες ἀνοίγον ἐξαφρικά καὶ ἀόρατα χέρια τραβοῦσαν τὰ μαλλιά τῶν παιδιῶν. Αὐτὰ ἤρχισαν νὰ συμβαίνουν, ἀφοῦ εἶχαν πάρε σ' τὸ σπίτι μὴ γυναικα. Τὴν γυναικα αὐτὴ τὴν ἐξήτασαν καὶ ἐφρον ἐπάνω τῆς ὑστερογενῆ σημαία, ἡμμανισθησάν τῶν πλαγιῶν, ὡς καὶ χορευτικὰς κινήσεις τῶν ὑποστράτριων μινῶν μμιουμένων τῶν γορῶν τῆς κοιλίας. Διετάχθη ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς νὰ τὴν εἰσαγάγουν εἰς ἓνα νοσοκομεῖον. Ἐκεῖ ἔθεραπεύθη. Ὅταν ἐπέστρεψε σ' τὸ σπίτι τοῦ Ρ. Δ. τὰ φαινόμενα τῶν ἀοράτων κτύπων, τῶν αὐτοματικῶς ἀνοιγομένων παραθυροφύλων κλπ. δὲν ἐπανεληφθησαν πλέον.

Μέσα εἰς ἓνα μικρὸν δωμάτιον 400 πατώματος, ἐνὸς σπιτιοῦ εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν, ὅπου ἐκατοικοῦσε μία οἰκογένεια πτωχῶν τυπογράφων, παρετηρήθησαν ἐπίσης παρόμοια φαινόμενα, τὰ ὅποια κατετρόμαξαν ὄλους τοὺς γείτονας. Εἰς τὸν τοίχον, εἰς τὸν ὅποιον ἀκουμιβοῦσαν τὰ κρεββάτια τῶν παιδιῶν, τακτικά ἤκούοντο κρότοι δυνατοί. Προήρχοντο ἀπὸ τὴν μυστικὴν ἐπίρρασιν τοῦ ἐνὸς παιδιοῦ, ἡλικίας ὀκτώ ἐτῶν καὶ ἀνασθητοῦ μέντιου, ὡς ἀπεδείχθη, ἀφοῦ, μόλις αὐτὸ ἀπεμακρύνετο, ἔπαινον οἱ κρότοι. Ὅταν ἦτο ἀρρωστο οἱ κρότοι ἐξαθενοῦσαν.

Ἡ ἀναλογία τῶν στοιχειωμένων σπιτιῶν ἐπὶ τὸν συνόλον τῶν οἰκιῶν ἀνέρχεται, κατὰ τὴν στατιστικὴν τοῦ Πουλλ, εἰς 28 %.

Τὸ φαινόμενον εἰς τὰς οἰκίας μνήμεν εἶνε συνήθως γυναικεία καὶ παιδιὰ. Ἀπεδείχθη δὲ ὅτι δὲν ἔχουν συναίσθησιν τῆς ἐνεργείας τῶν αὐτῆς, ἡ ὁποία ἀναπτύσσει τὴν ἐπίδρασίν τῆς, κατὰ τὸν ὕπνον των.

Ἄλλὰ ὑπάρχουν καὶ φαινόμενα ἀνεξήγητα, ἀπὸ τὰ ὅποια λείπει ἡ ἐπέμβασις τῆς «μεδιανιμικῆς» ἐνεργείας. Ἀ. χ. εἰς τὸ Τουρίνον, εἰς τὴν ὁδὸν Μπάθας ἀρ. 6 ἤκούοντο θορύβοι παράδοξοι. Γίνονται ἐρευναι καὶ ἀνακαλύπτονται ὅτι μερικὲς μπιουλίες εὐρησκόμεναι εἰς τὸ ὑπόγειον, ἔξετιοῦνται μόνες ἀπὸ τῆς κάσας των, καὶ σπάνουν ἐπάνω τῶν δάπεδον. Ἄλλοτε πάλιν βγαίνουν καὶ κατεβαίνουν ἀπὸ τῆς κάσας των σιγά-σιγά, κυλοῦν καὶ ἔρχονται ἢ μία ἐπάνω σ' τὴν ἄλλη πίσω ἀπὸ τὴν κλειστὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου. Εἰς ἓνα ἄλλο δωμάτιον διάφορα ἐπιπέλα καὶ ἀντικείμενα μετακινούνται καὶ θραύονται. Κάποιος περιεργός, θέλων νὰ κάμῃ μίαν δοκιμήν, βάζει τὸ καπέλλον τῶν ἐπάνω σ' ἓνα κρεββάτι, ἀλλ' αὐτὸ διὰ μῆς ἐξαφανίζεται καὶ ἀνακαλύπτεται ἐν τέλει εἰς τὰ ἀποχωρητήρια κάτω, εἰς τὴν αὐλήν. Οἱ παριστάμενοι κοντεύουν νὰ παραφρονησοῦν, ἡ ἀστυνομία ἐπεμβαίνει καὶ καλοῦν ἐπὶ πλέον καὶ ἓνα ἱερεῖ. Ἄλλ' ὁ τρελλὸς χορὸς τῶν ἀντικειμένων ἐξακολουθεῖ ζσηρότερος, τρελλότερος, παραδοξώτερος καὶ ἡ μπιουλίες ἔρχονται καὶ σπάνουν πρὸ τοῦ ἱεραμένου ἐξορκιστοῦ. Ἐπιθεωροῦνται ὅλα αἱ γωνία τῶν οἰκημάτων ἀλλὰ δὲν ἀνακαλύπτεται τίποτε. Ἐξετάζονται κατόπιν οἱ ἐνοικοὶ κανεὶς δὲν ἐφερε σημεῖα ὑστερισμοῦ.

Τώρα ἀκούσατε καὶ τὸ κατωτέρω παράδειγμα ἐνὸς σπιτιοῦ, ποῦ ἐπηρεάσθη ἐξ ἀποστάσεως. Τὸ 1891, ἡ κυρία Μπούττερ, κατοικοῦσα εἰς τὴν Ἰρλανδίαν μὲ τὸν σύζυγόν τῆς, ὄνειρεῖται ὅτι κατοικεῖ ἓνα ὄφρατο σπίτι. Τὸ δνειρο αὐτὸ τῆς ἐντυπώνεται καταπληκτικῶς εἰς τὴν μνήμην καὶ ἐπαναλαμβάνεται πολλὰς νύχτας κατὰ σειράν, κατὰ τῆς ὁποῖας ἐπισκέπτεται τὸ ὄνειρευμένο σπίτι κατὰ φαντασίαν. Ὅλοι οἱ οἰκετοὶ τῆς τὴν κοροιδεύουν καὶ γελοῦν μὲ τὸ πάθος τῆς αὐτῆ. Μετὰ ἓν ἔτος ἡ οἰκογενεῖα Μπούττερ, ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν Ἰρλανδίαν μεταβαίνουσα νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἐκεῖ ἀκούσασα νὰ ὁμιλοῦν διὰ μίαν οἰκίαν, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ πωληθῇ εἰς τὸ Hampshire, ἐξήγησε νὰ τὴν

ἐπισκεφθῇ καὶ νὰ τὴν ἀγοράσῃ. Ὅποια ὄμως ὑπέρξεν ἡ ἐκπλήξις ὄλων, ὅταν ἀπὸ τὴν πρώτῃν στιγμήν ποῦ ἀντίκρουσε τὸ σπίτι ἡ κυρία Μπούττερ, ἀνεγνώρισεν τὸ ὄφρατο σπίτι τῶν ὄνειφρον τῆς. Ἐξήγησαν νὰ μάθουν τὴν τιμὴν καὶ ἐξεπλάγησαν διὰ τὴν μεγάλην εὐθθησίαν αὐτῆς. Ὅταν δὲ ἠρώτησαν νὰ τοὺς ποῦν τὴν αἰτίαν εὐθθησίας αὐτῆς, τοὺς εἶπαν ὅτι αὐτὸ συμβαίνει, διότι εἰς τὸ σπίτι ἔκαμνε τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἓνα φάντασμα. Ἐτσι ἡ Κα Μπούττερ ἐπετήρησεν ἀσυνεῖδητος.

Ἄλλ' ὑπάρχουν καὶ στοιχειωμένα σπίτια, ὅπου συμβαίνουν τραγικά γεγονότα. Εἰς τὴν περὶ τῶσιν αὐτῆν δὲν ἐξασκεῖται ἐπίδρασις τῶν μνήμεν καὶ τὸ στοιχεῖωμα ἐξακολουθεῖ ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἐπὶ αἰῶνας. Τὰ ἱστορικά χρονικά ἀναφέρουν πλείστα παραδείγματα τέτοιων σπιτιῶν, ὅπου ἔχουν λάβει πρὸ καιροῦ χόρῶν ἐγγλήματα. Τὸ πρῶγμα ἔχει σχέση μὲ τὴν ἀνάπτυξιν μεγάλης ἐνεργείας εἰς τὰ πνεύματα, τῶν ὁποίων τὰ σώματα ἐφρον κάποτε βίαιον θάνατον καὶ μὲ τὴν τάσιν ποῦ ἔχουν τὰ πνεύματα αὐτὰ νὰ ἐπιστρέφουν συχνὰ εἰς τὰ σημεῖα ὅπου ἐφρον τὸν θάνατον, ἢ ὅπου ἐτάφισαν καὶ νὰ συνεχίζουν τὰς παλαιὰς τῶν συνηθείας.

Τὸ πλέον ἀρχαῖον ἱστορικὸν παράδειγμα διὰ τὴν περὶ τῶσιν αὐτῆν εἶνε ὁ στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων Πανσανίας, ὁ ὁποῖος κατεδικάσθη νὰ ἀποθάνῃ ἐκ τῆς πείνης κλεισμένος μέσα εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἄθηνῆς εἰς Πλαταίας, καὶ τοῦ ὁποῖου τὸ πνεῦμα ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐκδηλῇ τὴν παρουσίαν του μετὰ τὸν θάνατον ἐντὸς τοῦ ναοῦ, μὲ κτύπους δυνατοὺς καὶ μὲ κραυγὰς τρομακτικὰς. Καὶ οἱ κτύποι αὐτοὶ καὶ αἱ κραυγαὶ ἔπαισαν μόνον μετὰ τὴν πρόσκλησιν ἐκ Θεσσαλίας ἐνὸς διασημοῦ ἱερέως-φυρολόγου.

Ἄλλο παράδειγμα, ἐπίσης ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἱστορίας. Ὁ φιλοσοφός Ἀθηνόδορος ἠγόρασε μίαν οἰκίαν εἰς τὰς Ἀθήνας. Τὴν πρώτῃν νύκτα τὴν ὁποίαν διέμεινε εἰς τὴν νέαν του κατοικίαν, ἐνφ ἔμελετοῦσε καὶ ἔγραφεν, ὅπως τὸ ἐπραττε συνήθως, ἀκουσον ἐξαφρα ἓνα ὑπόκωφον κρότον δυνατόν, ὁμοιον μὲ τὸν κρότον ποῦ προκαλοῦν βαρεῖες ἀλυσσιδὲς συρφενοῖν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ὁ θόρυβος αὐτὸς τὸν ἔκαμε νὰ σηκώσῃ τὸ βλέμμα ἀπὸ τὸ βιβλίον του. Ἀντίκρουσε ἓνα γέροντα, μὲ ὄφρος μελαγχολικό, φορτωμένον μὲ σιδερα, ὁ ὁποῖος πλησίαζε. Ὁ γέροντος τὸν ἔκαμε σημεῖον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ὁ φιλοσοφός τὸν ἠκολούθησε καὶ τὸν ὠδήγησε σ' ἓνα ἀπόμακρον σημεῖον τῆς αὐλῆς, ὅπου κατὰ σύστασιν του, ἀφοῦ ἐσκαφαν ἠθραν ἓνα οκελετόν ἀνθρώπου, δεμένον μὲ βαρεῖες ἀλυσσίδες. Τοῦ ἔλυσαν τὰ δεσμά καὶ ἀπὸ τότε ὄλοι οἱ κρότοι ἔπαισαν νὰ ἀκούωνται πλέον εἰς τὸ σπίτι ἐκεῖνο.

ΜΠΟΥΝΤΟΥΡ - ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Ἡ φιλαρέσκεια οὐ μὴ γυναικα εἶνε κατὰ τὸ ὄνομα οἰκονομικό. Πρέπει νὰ εἶνε φιλάρεκος, ἀλλὰ φιλάρεκος ἐπὶ τὴν καλὴν σημασίαν τῆς λέξεως, δηλαδὴ σεμνὰ οργυρισμένη, ἐπιμελημένη καὶ μὲ χάρι. Οὕτω πως ἐννοουμένη ἡ φιλαρέσκεια εἶνε σχεδὸν ἀρετὴ, διότι εἶνε ἐνδειξις σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ἄλλους ἢ καὶ θυσίας ἀκόμη χάριν τῶν οἰκείων μας. Διότι δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλλωμεν εἰς τοὺς οἰκείους μας ἢ τοὺς σχετικούς μας τὴν ἐντροπήν, ποῦ νὰ δέχονται νὰ συνοδεῖον γυναικα, ἡ ὁποία προκαλεῖ τὴν περιεργίαν μὲ τὴν ἀημελίαν τῆς περιβολῆς τῆς, ἢ τὰ μειδιώματα μὲ τὴν γελίαν καὶ ἀσυνήθιστον τουαλιέταν τῆς.

Φυσικά ἡμπορεῖτε νὰ μὴν εἰσθε ὑπερβολικά κομψὰ ντυμένη. Δὲν εἶνε καθόλου ντροπὴ νὰ μὴν εἶνε κανεὶς πλούσιος, δὲν οὐδὲν ἐπιτρέπεται ὅμως νὰ σπορήσθε τάξεως, καλαισθησίας καὶ ἐντροπείας. Πρώτος καὶ ἀπαραίτητος ὄρος διὰ νὰ εἰσθε καλὰ ντυμένη εἶνε νὰ ἀκολουθῆτε — χωρὶς νὰ προτρέξετε, φρονικά, ἢ νὰ ὑπερβαίνετε τὸν ὄρον ἐνὸς νεωτερισμοῦ — τὴν καλαισθησίαν ἢ τὴν ἰδιορρυθμίαν τῆς ἐποχῆς, δηλαδὴ μὲ μιά λέξι, τὴν μόδα. Τώρα ἀκούσατε καὶ μερικὲς λεπτομέρειες σχετικὰς μὲ τὴν οἰκονομίαν.

Μὴ κάνετε πάρα πολλὰς ἐνδυμασίας μαζί, διότι πρῖν μορποῦσε νὰ τίς χαλάσετε ὅλες, μὲ τὸν ὄρον ποῦ ἔχει πάρε τώρα ἡ μόδα, θὰ ἔχη περάσει καὶ ἡ ἐποχὴ των. Προσέχετε λοιπὸν νὰ διαλέγετε, κατὰ προτίμους, ὑπόστασις ποῦ νὰ μορποῦτε νὰ χρησιμοποιήσῃτε διαρκῶς. Ἀποφεύγετε τὸς φανταχτεροὺς χρωματισμοὺς καὶ προτιμᾶτε τὰ ὑπόστασις ἐκεῖνα, τὰ λεγόμενα τῆς demi-saison, ποῦ νὰ μορποῦτε νὰ τὰ φορῆτε πρῖν ἀπὸ τὴν ἀνοιξὶ καὶ πρὸ τοῦ φθινοπώρου.

Ὅταν πρόκειται νὰ φρονίσετε μὴ βιάζεσθε νὰ κάνετε τὰς ἀγοράς σας εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐποχῆς, διὰ νὰ ἔχετε τὸν καιρὸν νὰ ἰδῆτε ποῦ θὰ ἀποκλήθῃ ὀριστικῶς ἡ μόδα. Ἐχετε πάντοτε ὡς ἀρχὴν νὰ μὴ διαλέγετε, ἀπὸ κακῶς

ἐννοουμένην οἰκονομίαν, ὑπόστασις εὐθηρὰ, διότι, ἐπειδὴ καταστρέφονται καὶ παλινῶν γλήγορα, εἰσθε ἀναγκασμένες νὰ ἀγοράσετε ἄλλα καὶ εἶσι τὰ ἀκριβοπληρόντε.

Μὴ μεταχειρίζεσθε πολλὰ ἐπιδεικτικὰς γαρνιτούρας δι' ἓνα ὑπόστασις μέτριον, διότι τουοντοτρόπος φαίνεται περισσότερο ἢ πενήθρονης. Προτιμᾶτε νὰ μεταχειρίζεσθε πάντοτε τὰ οκετά ὑπόστασις ἢ ἐκεῖνα ποῦ ἔχουν σχεδιασμοὺς ποῦ ἀφανίζε καὶ ἀποφεύγετε τίς πολλὰς γαρνιτούρας καὶ τὰ ποῦ παρὰξενα σχήματα. Ὅσον ὀλιγώτερον ἐπιδεικτικὸν εἶνε ἓνα ὑπόστασις, τόσο περισσότερο χροῖνα ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ φορῆσῃ χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι παρὰξενη ἡ μόδα.

Προσέχετε πρὸ παντὸς νὰ μὴ γίνεσθε ποτὲ ἡ πρόσκοπος τῆς μόδας, φοροῦσα περιβολὰς ἢ πλούς, ποῦ δὲν ἔχουν ἀκόμη καθιερωθῇ ἀπὸ τὴν μόδαν, ἔτσι καὶ ἂν τὰ εἰδετε εἰς τὰς προθήκας τῶν ἑμπορικῶν. Δὲν εἶνε καθόλου ἐγχαρίστον εἰς μίαν γυναικα νὰ κυτῇ τὴν περιεργίαν τῶν διαβατῶν καὶ τὰ σχόλια τῶν ὁμοφύλων τῆς.

Προσπαθήσατε νὰ μάθετε ὄχι τί φορεῖται, ἀλλὰ τί πρόκειται νὰ ἐκκρατήσῃ κατὰ τὰ φαινόμενα ὡς μόδα τὴν προσεχὴ ἐποχὴν, διὰ νὰ ἔχετε εἶσι μίαν ὀδηγίαν εἰς τὰ φρονισμάτα σας.

Προσπαθεῖτε πάντοτε νὰ ἔχετε τριῶν βαθμῶν τουαλιέτες. Μίαν ἐπίσημον, μίαν συνήθη καὶ μίαν διὰ τὰς κακοκαιρίας καὶ τὰ ταξείδια. Εἰς αὐτὰς, ἂν θέλετε, ἡμπορεῖτε νὰ προσθέσατε καὶ μίαν ἐλαφροῦς πένθηρον περιβολὴν γιὰ τὰς συλλετηρήσεις ἐπισκέψεως ἢ τὰς γηθείας. Ἡμπορεῖτε δὲ ἐκαστοῖς μὲ τὸν καιρὸν καὶ τὴν πολυχρησίαν νὰ μετατρέπετε τὴν ἐπίσημον στολήν σας καὶ οὕτω καθεστῆς.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ὀρισμένας περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας εἶνε ἀπαραίτητος, ἀποφεύγετε νὰ ἐξέρχεσθε ἐν μεγάλῃ στολῇ. Προτιμώτερον νὰ διατηρεῖσθε εἰς μίαν βαθμίαν ἀπλότητος κομψῆς, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν δὲν θὰ φαίνεται ποθενὰ ἀνάριστος ἡ παρουσία σας. Τί ὄφελει νὰ φανθῇ τὴν μίαν ἡμέραν μὲ ἐκθαμβωτικὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν ἐπομένην νὰ ἀναγκασθῆτε νὰ κρηθῆτε, ἂν τυχὸν σταντήσθε γνῶριμὸν σας, ἐπειδὴ εἰσθε ὑπερὸ τὸ δειν πενήθρα ντυμένη;

Προσέχετε πρὸ πάντων εἰς τὸ σχῆμα τῶν καπέλων σας καὶ μὴ φορεῖτε ἀνεξέταστος ὅτι οὐδὲν οργυριστῆ ἢ καπέλλον σας πρὸς οργυριστῆ ἢ καπέλλον σας πρὸς «οὐς πηγαινέι τρέλλα». Τὰ ἀσυνήθη προπᾶντων καὶ πρωτοφανῆ σχήματα, ὅταν μάλιστα εἶνε ἐκκεντρικά καὶ παρὰξενα καὶ ἐκτὸς πάσης κανονικότητος, μὴ βιασθῆτε νὰ τὰ φορῆσθε πρώτῃ, πρὸς μεγαίστη ἰσως χάριν τῶν ἐπινοητῶν τοῦ στυμοῦ, ἀλλὰ πρὸς μεγίστην ζημίαν καὶ τῆς οσοδοσιότητος σας, διότι δὲν ὑπάρχει καλλοῇ ἀντέδραση εἰς τὴν ἐντύπωσιν τοῦ γελίου, ἢ ὁποία πάντοτε κατὰ κανόνα περιούλια εἶνε τὸ ἰδιότροπον προτιόλια τῆς μόδας.

Τὰ πίπτοντα μαλλιά.

Τὰ τυχὸν πίπτοντα μαλλιά σας μὴ τὰ ῥίπετε, ἀλλὰ εἰς ὅσον ἐπιτρέπεται νὰ εἰσθε ἐτοιμασθε μαλλιά διὰ τὸ κτένισμα σας. Ὅσα δὲ τοιαῦτα δὲν φορεῖτε καθ' ἡμέραν, ἀλλὰ τὰ φυλάσσετε διὰ κτένισμα χοροῦ λ.χ. τὰ διατηρεῖτε ἐντὸς κτιῶν χαρτίτων ἐπάνω εἰς κόνιν ἱεροῦ. Μὴ λαδῶντε ποτὲ τοιαῦτα μαλλιά. Καθαρίζοντα γρηγορότερα μὲ κοινήν ποῦδραν ἢ μὲ κολλῆσαν.

Πῶς φυλάσσονται ἡ τουαλιέτες τὸ καλοκαίρι.

Διὰ νὰ φυλάξετε τὸ καλοκαίρι τὰ εἶδη τοῦ ἱματισμοῦ ἢ οἰκοσκευῆς, ὅσα ἐνδέχεται νὰ προσβάλῃ ὁ σκόρος, πρέπει πρώτα — πρώτα νὰ ἔχετε ἰδιαίτερον κιβώτιον ποῦ νὰ κλειθῇ καλά. Εἰς τὸν πυθμένα τοῦ κιβωτίου αὐτοῦ καὶ ἀνάμεσα εἰς τὰ ἐνδύματα θέτετε κομμάτια ἀπὸ χαμφορᾶν, πλεῖρα ἀκοπάνιστον, δεσμίδας ξηρὰς λεβάντας καὶ σακκουλάκια, μέσα εἰς τὰ ὅποια τοποθετεῖτε κιντῶν. Τὰς μηλοτάς, τὰ ἐριούχα, τὰ μαλλια, τὰς ἀνδρικὰς ἐνδυμασίας, τὰ τινάσσετε καλῶς, τὰ διαλύωντε προσκομικά καὶ τὰ τοποθετεῖτε εἰς τὸ κιβώτιον ἐπιμελῶς καὶ μὲ τάξιν, ὅσον δὲ τὸ δνκατόν πατυμένα καλῶς διὰ νὰ μὴ κνκοροφῇ ἀνάμεσον αὐτῶν ἀήρ. Ἀκόμη ἀσφαλέστερον εἶνε νὰ περιτυλιχθοῦν ὅλα μαζί εἰς ἓνα ἢ καὶ περισσότεροὺς μπόγους, ἀπὸ λεπτὸν μουσαμῆν. Τοὺς μπόγους αὐτοὺς πρῖν τοὺς τοποθετήσετε μέσα εἰς τὸ κιβώτιον τοὺς φρεκάζετε μὲ αἰθέριον ἔλαιον λεβάντας. Τοῦ κιβωτίου αὐτοῦ πρέπει νὰ φραχθῇ καὶ ἡ παραμικροτέρα τρηπίδα καὶ α

ΟΣΟΙ ΕΓΕΝΝΗΘΗΤΕ ΤΟΝ ΜΑΪΟΝ

ΚΑΤΑ την αστρονομίαν, ο Μάιος κατέχει τον τέταρτον Άστερισμόν του Ζωδιακού, εις τον οποίον ο ήλιος εισέρχεται από της 19 μέχρι της 23. Η καλλίτερα συμβουλή, δι' εκείνους που γεννήθησαν υπό τον άστερισμόν αυτόν, την οποίαν πρέπει να τηρούν άπαρεγκλίτως, είναι «Νικήσατε διά να μὴν ήττηθήτε».

Γενικώς όσοι γεννήθησαν υπό τον άστερισμόν αυτόν, δέν εύνοούνται υπό εποχήν υγείας και χαρακτήρος. Έν τούτοις, ήμπορούν να θεραπεύσουν τό κακόν, διότι, πρὸς αντίδρασιν, είναι προικισμένοι με μεγάλην νοημοσύνην και ισχυράν αντίληψιν. Με όλίγην δόσιν θελήσεως θά ήμπορούν να διορθώσουν εύκολα, τās έλλείψεις και τά ελαττώματα, τά όποια εκληρονομήσαν από τον άστερισμόν αυτόν.

Κατά την Μαύρην Μαγειαν, οι Δίδυμοι επιδρούν εις τους άμους και την άσφρασην εκείνων που γεννήθησαν τον Μάιον. Οι Δίδυμοι δεσπόζουν επίσης του ήπατος και της σπληνός.

✽

Προκειμένου διά τους άνδρας, όσοι γεννήθησαν τον Μάιον είναι θυμώδεις, πολύ απότομοι και όλίγον ψεύσται. Έν τῷ συνόλῳ όμως δέν είναι

γνωρίζουν άκριβῶς την πραγματικήν του άξίαν. Χωρίς να είναι καλλιτέχναι αγαπούν έν τούτοις τās καλās τέχνας. Αί έμπιστευτικαί θέσεις φαίνονται προορισμένοι δι' αυτούς. Οι Δίδυμοι προξενούν πολλές θλίψεις και οι άτυχεϊς έρωτες είναι συχνόν διά τους άνδρας που γεννήθησαν υπό την έπήρειαν του άστερισμού τούτου. Λέγεται ότι ή μισή ζωή είναι χαμένη δι' εκείνον που δέν ήγάτησε με πάθος. Οι άνδρες που γεννήθησαν τον Μάιον δέν θά γνωρίσουν ποτέ όλην την ώραότητα της ζωής, διότι δέν αγαπούν με πάθος. Έξ αντίθετου ή φιλία, ή όποια σχηματίζεται με την πάροδον του χρόνου και με τον μακρόν συγγνωτισμόν τους είναι πιστή κατά τό πλείστον.

✽

Όσον άφορᾷ τās γυναίκας, που γεννήθησαν υπό την έπήρειαν του άστερισμού αυτού έχουν χαρακτήρα γλυκύπικρον. Είναι ιδιότροπες, φαντασιόπληκτες και κοκέτες. Έχουν δηλαδή ελαττώματα, ουσιωδῶς γυναικεϊα. Ως ψεύτριά, πρέπει να διαπιστούν πρὸς τον εαυτόν τους κατά τās τοιαύτας περιπτώσεις. Τό ελαττωμα αυτό τās ζημιώνει πολλάκις εις τον βίον τους. Άς είναι περιποιητικά πρὸς τους άλλους, διότι έτσι θά βγαίνουν ίκανοποιημένα πάντοτε. Έχουν τάσιν να τά βλέπουν όλα μαύρα πρέπει λοιπόν να διορθωθούν, καταβάλλουσαι ισχυράν αντίδρασιν και φροντίδουσαι να βλέπουν την ζωήν υπό την φαιδροτέραν της όψιν. Καμιά εργασία του σπιτιού δέν τους είναι άγνωστη. Σύμφωνα δέ με τās οικογενειακάς των παραδόσεις δέν άμειλουν τον στολισμόν του σπιτιού των και δέν λησμονούν ότι, τό να κρατή κανείς τό σπίτι του καλά, είναι κ' αυτό μία τέχνη. Αί γυναί-

ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΤΟΥ Α' ΣΤΡΑΤΙΩΤ. ΣΩΜΑΤΟΣ

ΕΙΣ τό Θωμάσιον πεδιον έτελέσθησαν κατά τον παρελθόντα μήνα μεγάλα γυμνάσια, εις τὰ όποια έλαβον μέρος αι φρουραί Αθηνών και Χαλκίδος. Μετά την λήξιν των γυμνασιών, τὰ όποια εκέτευσον καθ' όλα, ή Α. Μ. ο Βασιλεύς έφρασε και άκολουθούμενος υπό της Βασιλόπουδος Έλένης και των Περσέριων Νικολάου και Άνδρέου έπεθεώρησε τὰ συντάγματα, τὰ όποια κατόπιν παρήλασαν ένόπιόν Του. Με τό στρατιωτικό μάτι Του ο Άναξ δέν άρνη να τού διαφύγη καμμία λεπτομέρεια, άπέτεινε δέ ο ίδιος παρατηρήσεις ή συγχαρητήρια εις τους στρατιώτας. Αί έντυπώσεις Του, κωνοκοιθήσαι έπί τόπου, ύψησαν άρισται, συνεχάρη δέ θερμοτάτα τους μεράρχους και τους διοικητάς συνταγμάτων.

κακοί. Είναι πολύ φίλεργοι και τιμωτάτοι. Θά γίνον δ' εύτυχεις εάν ή σύττροφος του βίου των θά είναι άνωτέρα τους διά να τους διευθύνη. Ως ύπουλοι και κρυψίνοι, πρέπει να φροντίσουν να γίνουν άνοικτόκαρδοι και ειλικρινείς και να μη φαντάζονται, ότι ο κόσμος είναι γεμάτος από έχθρους και κακούς ανθρώπους. Πρέπει να έχουν έμπιστοσύνην εις τους άληθινούς φίλους των, εκ τούτου δέ ο χαρακτήρ των θά ώφεληθή πολύ.

Οι άνδρες του άστερισμού των Διδύμων δέν γίνονται καλοί έμποροι, ως επί τό πλείστον. Δέν αγαπούν τό χρήμα άρκετᾷ, διά τούτο και δέν

να συνθηθίζον από ένωρίς, όπως βασίζονται μόνον εις τās δυνάμεις των διά την ύπαρξιν των και να είναι πάντοτε ώπλισμένα διά την πάλην του βίου.

✽

Και τώρα μερικά συμβουλαί χρήσιμοι δι' εκείνους που γεννήθησαν υπό τον άστερισμόν των Διδύμων. Οι άνδρες πρέπει να άποφεύγουν τās φιλονεικίας και τὰ δικαστήρια. Πρέπει να διάγουν τακτικήν ζωήν και να άποφεύγουν κάθε κατάχρησιν και υπερκοίτησιν. Να μη έμπνεύονται από τās ιδέας των άλλων, παρά να άκολουθήσουν ήσυχῶς τον δρόμον

τον όποιον έγάραξαν από μιάς άρχής. Αί γυναίκες πρέπει να άποφεύγουν την έπίδειξιν μεγάλης φαντασίας, τόσον εις τās συνομιλίας των, όσον και εις την άλλη λογογραφίαν των. Να μη είναι ένοχλητικαί και να μη μειώνουν τὰ χαρίσματα των με τους προπονημένους τρόπους των. Να άποφεύγουν την φιλαρέσκειαν και να μη έπιζητούν να περνούν ως ώραιαί. Να μη ενδιαφέρονται δέ διά πράγματα που δέν τās άφορούν.

Έκείνοι που γεννήθησαν τον Μάιον δέν πρέπει να πιστεύουν εις την άτυλίαν. Θά έχουν εύνηριαν και έπιτυλίαν, άσφάλειαν εις τās εγασίας των και προκοπήν, εάν σταθούν έχθρικοί πρὸς τὰ ψευδή προσήματα. Δέν πρέπει να στεροφούν τόλμη εις τās έπιχειρήσεις των.

Αί γυναίκες, που γεννήθησαν τον μήνα αυτόν, δέν έχουν να ύποφέρουν, παρά μόνον έρωτικάς θλίψεις. Διά να τās άποφύγουν, άς ύπανδρευόνται ένωρίς.

Οι άνδρες, που γεννήθησαν τον Μάιον, δέν θά χείρουν πάντοτε άκρας υγείας. Η κρίσις των είναι πολύ αδύνατος και πρέπει να βαδίζουν με μεγάλην προνοίαν. Πρέπει να λαμβάνουν πάντοτε τροφήν τακτικήν και να άκολουθούν τελείαν και διαρκή υγιεινήν. Η ζωή των πρέπει να είναι γεμάτη από φρόνησιν και μετριότητα. Έν γένει εις όλας τās πράξεις των, οι άνδρες που γεννήθησαν τον Μάιον πρέπει να οκέπτανται την υγείαν των και τον εαυτόν τους. Αί γυναίκες που γεννήθησαν τον Μάιον είναι λεπτοφροῦς κατασκευής. Επειδή είναι υπερβολικά εύαίσθητες, πρέπει να άποφεύγουν τās σφοδράς συγκινήσεις. Ο θυμός δι' αυτάς είναι ιδιαίδόντως δλεθρίος.

Τὰ παιδιά που γεννήθησαν υπό την έπήρειαν του τέταρτου άστερισμού του Ζωδιακού, είναι καχεκτικά ως επί τό πλείστον. Πολλάκις ο άνεμος άναγγέλλει Δίδυμα. Ως εκ τούτου ίσως τὰ παιδιά που γεννώνται κατ' αυτόν είνε λεπτής ιδιοσυγκρασίας.

Ο χαρακτήρ τους είνε όλίγον κλαυμάρικος και σκυθρωπός. Πρέπει να εμεθα πολύ ύπομονητικοί μαζί τους. Μην αλλάσσετε τās αποφάσεις, τās όποιās λαμβάνετε δι' αυτά, διότι κινδυνεύετε να χάσετε την έπ' αυτών έπιβολήν σας.

Έχετε να κάμετε με μικρά όντα, γεμάτα παρατηρητικότητα, άτινα βλέπουν και έννοούν τὰ πάντα. Μαζί τους να ελθε μὲν καλοί, συνάμα δέ άστροφοί και δίκαιοι. Έχετε ιερὸν καθήκον να μορφώσετε τό πνεῦμα και να ένισχύσετε την λεπτοφρη υγείαν των μικρών, που γεννήθησαν τον Μάιον.

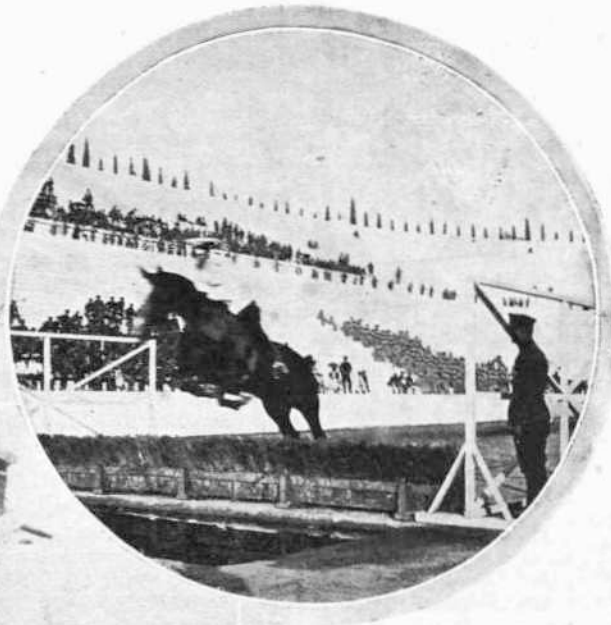
***

Η ΗΛΕΚΤΡΟΤΕΧΝΙΑ ΕΝ ΤΗ: ΑΓΙΑ: ΓΡΑΦΗ:

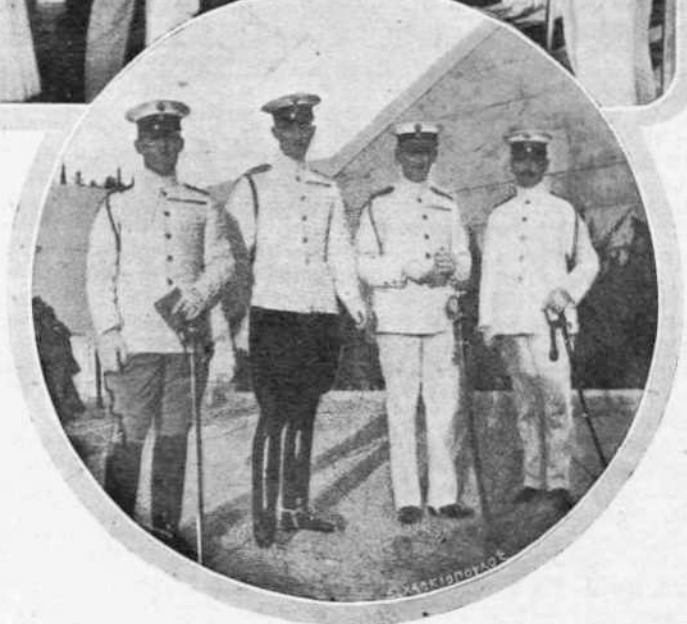
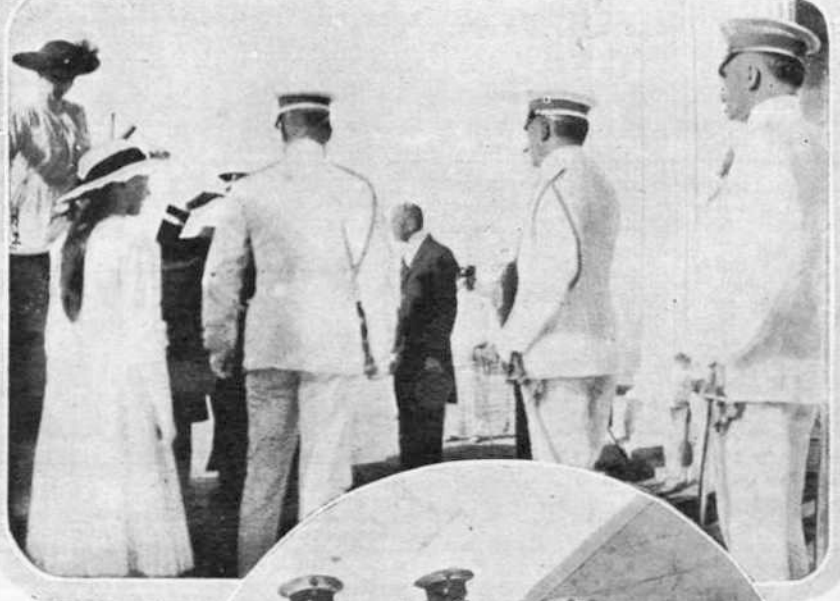
Περίφημος γερμανός ηλεκτρολόγος, ο καθηγητής Stadelman, έδημοσίευσε εις την «Electrotechnisch Anzeiger» μίαν περιεργον μελέτην επί των ηλεκτρικών γνώσεων, τās όποιās ή Άγία Γραφή μās έπιτρέπει να διδωμεν παρά τοις αρχαίοις Ιουδαίοις. Ούτω, κατά τον Stadelman, ο όρειγάκιμος όφης, τον όποιον ο Θεός απέστειλεν εις τον Μωϋσήν, διά να υπερασπίση τον λαόν του έναντίον των πυρφόρων όφρων (άστραπών) δέν ήτο παρά, άπλούστατα, άλεξικέραυνον. Ο περίφημος ναός της Ιερουσαλήμ έπροστατεύετο από τους κεραυνούς με κάτι μεταλλίνους άκίδας, συνδεόμενας μεταξύ των και συγκοινωνούσας με τό έδαφος διά δοχείον πλήρουν ύδατος. Περιεργότερα όμως είνε ή έξήγησις, την όποιαν δίδει ο Stadelman διά την κατασκευήν της Κιβωτού της Διαθήκης και διά τās φοβεράς τιμωρίας, τās όποιās φησίσταντο οι άδιάκριτοι, που τολμούσαν να την πλησιάσουν. Κατά την γνώμην του γερμανού σοφού, ή κιβωτός αυτή άπετέλει μίαν λουγδονικήν λάμπην μεγίστων διαστάσεων, της όποιās τό μὲν άπομονωτικόν δοχείον συνέκειτο από ξύλον άκακίας, οι δέ μεταλλικοί όπλισμοί από τὰ άφθονα χρυσά κοσμηματα, τὰ όποια ευρίσκοντο μέσα και έξω από αυτήν. Η λουγδονική αυτή λάμπη, φορτισμένη από άτμοσφαιρικόν ηλεκτρισμόν διά των μεταλλίνων άγωγών εκ της στέγης τού ναού, ειχε, λαμβανόμενα ύπ' όψει των διαστάσεων αυτής, μεγίστην χωρητικότητα και συνεπώς εκκενώσεως θανατηφόρος. Μόνον οι ιερείς ήμπορούσαν να έλθουν εις επαφήν με αυτήν, χάρις εις τό χρυσοϋφάντον ένδυμα των, τό όποιον τοις έπροστάτευον από τās ηλεκτρικάς εκκενώσεις. Έπίσης και ο βωμός, λαμβανόμενος ύπ' όψει των ίδιων τιμωριών, άς ύφίσταντο όσοι τον έπλησίαζον, μολοντί λείπουν σαφείς πληροφορίες διά την κατασκευήν του, κατά τον αυτόν γερμανόν καθηγητήν, ήτο επίσης λουγδονική λάμπη.

Ίσως φανή άπίθανον πώς ήμπορούσαν να έχουν τοιαύτα καταπληκτικά άποτελέσματα με τους άνερχομένους εις ύψος μεταλλικούς αυτούς άγρούς. Πρέπει όμως να λάβωμεν ύπ' όψει την άτμοσφαιρικήν κατάστασιν της Παλαιστίνης και τὰ πειράματα τὰ έπιτυγόντα με χαρταετούς εις την Εύρώπην, τὰ όποια άπέδειξαν ότι μπορούμε ν' άποσπάζομεν τεραστίους σπινθήρας μέχρι 3 μέτρων μήκους.

Ο Μωϋσής ειχε πιθανώς άποκτήσει από τους Αιγυπτίους ηλεκτρικάς γνώσεις και οι αιγυπτιολόγοι, κατά τον Stadelman, θά έμπορούσαν ν' άνερίθουν πολλά γεγονότα, τὰ όποια θά μās έγνώριζαν την κατάστασιν των ηλεκτρικών γνώσεων επί της έποχής των Φαραώ.

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΕΟΡΤΗ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ

Ολόκληρος ή Βασιλική Οικογένεια παρηκολούθησε την στρατιωτικήν έορτήν του Σταδίου, την διοργανώθειαν ύπερ των οικογενειών των άπόρων έπιστάτων, κατά την 29 Μαΐου. Τό έδαφος του στοιβου δισκευάσθη έξ ολοκλήρου. Τάφοι με ύδατα και λούφο τεχνητοί έσχηματίσθησαν διά τὰ Ισπικά γυμνάσια, τὰ όποια έπέτυχον και άφηκαν άριστην έντύπωσιν. Η πρωτοβουλία της έορτής αυτής άνήκει εις την Α. Υ. τον Διάδοχον και έδόθη τό κρῶνον εις τό Δημοτικόν θέατρον. Η Α. Μ. άποχωρών συνεχάρη θερμοτάτα την διοργανωτικήν έπιτροπήν.

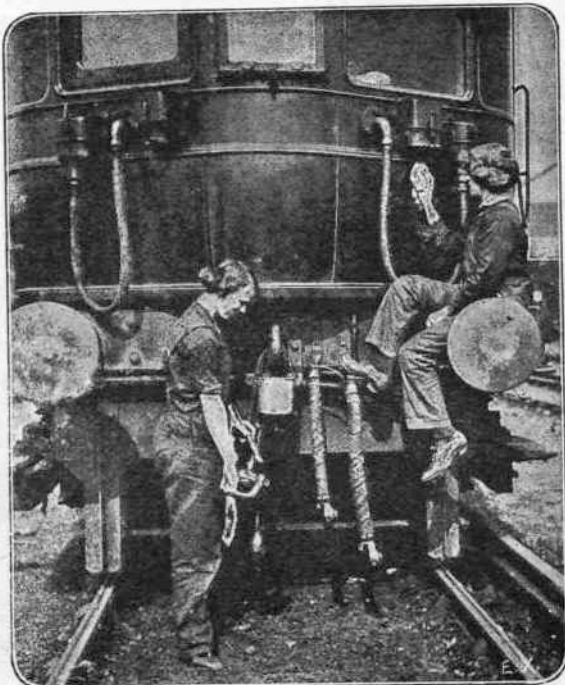
* Η ΑΛΛΗ ΑΝΑΤΡΟΦΗ *

— ΔΙΗΓΗΜΑ —

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

3 'Απριλίου. Είς την στρατιωτικήν φυλακήν του Μαίλλερσοφ άπέθανεν εκ φθίσεως, ο Μέδο Κερόβιτο εις εκ των κυριωτέρων κατηγορουμένων εις την δίκην των δολοφόνων του Σεραγιέβου.
5 'Απριλίου. Γάλλοι στρατιώται και πεζοναύται κατέλαβον τόν παρακειμενον της πόλεως του Άργοντολιου σηματογράφον.
6 'Απριλίου. Οι Ρώσοι εντός 48 ώρων συντρίψαντες την Τουρκικήν αντίστασιν κατέλαβον την Τραπεζούνταν.
8 'Απριλίου. Σώμα Ρωσικού στρατού άπεβίβασθη εις την Μασσαλίαν.
11 'Απριλίου. Είς τό Τουρκικόν άρχηγείον της Μεσοποταμίας άπέθανεν ο γερμανός στρατάρχης Φον δερ Γκόλτς πασάς.
13. 'Απριλίου. Είς την Ίρλανδίαν έξερράγησαν μεγάλαι ταραχαί.
19 'Απριλίου. Η διά των Έλληνικών σιδηροδρόμων μεταφορά των Σέρβων εις Θεσσαλονίκην άποσοδήθη.
27 'Απριλίου. Έσημειώθησαν ταραχαί εν Ίταλία εκ μέρους των Σοσιαλιστών ένεργοούντων ύπερ της ειρήνης.
29 'Απριλίου. Ο Άσκούιθ εδήλωσεν εις την Βουλήν ότι εις την Ίρλανδίαν επαναστατική κατάσταση εις είναι εισέτι σοβαρά.

ΑΙ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΑΙ. — Αι Άγγλιδες χειραφετημέναι, άλλ' αι χειραφετημέναι που άκολουθούν τας ύγιεις αρχάς και δέν φωνασιον εις τους δρόμους και τας δημόσιος συγκροτήσεις, μόλις έσησέρχη η άποκροστική στρατολογία εις την Άγγλιαν έσκεπασεν να φέρουσιν άνδράκια πανταλόνια και να άναπαύσασθουν τους άνδρας εις ύλας τας ήγασίας των.

2 Μαΐου. Ο Υπουργός της Δικαιοσύνης της Τουρκίας παρητήθη.
3 Μαΐου. Ο Βασιλευς της Βουλγαρίας μετά τό Διαδόχου εύρίσκειται εις τό Μοναστήρι.
4 Μαΐου. Είς την Θεσσαλονικήν άφίχθη εκ Κεκύρας τό Σερβικόν Έπιτελείον. Οι Γερμανοί άπεκροσθήσαν εις τό ήρωμα 304. Τά συμμαχικά στρατεύματα κατέλαβον τό παραμεθόριον φρούριον του Δοβά-Τεπέ.
5 Μαΐου. Ο ύφυπουργός των έξωτερικών της Άγγλίας παρητήθη.
9 Μαΐου. Συμμαχική στρατιωτική δύναμις κατέλαβε τό έπι τό όρους Μπέλες Έλληνικόν φυλακείον.
11 Μαΐου. Είς τό Ίταλικόν μέτωπον οι Ίταλοι πρό της Αυστριακής προελάσεως, υπεχώρησαν εις την πρώτην άμυντικήν γραμμήν. Υπεγράφη τό διάταγμα της γενικής στρατολογίας εν Άγγλία.
12 Μαΐου. Οι Ίταλοι έξακολουθούν ύποχωρούντες.
13 Μαΐου. Γερμανοβουλγαρικά στρατεύματα εισβάλοντα εις τό Έλληνικόν έδαφος κατέλαβον τό φρούριον του Ροΐπελ, της Έλληνικής φρουράς άποσυρθείσης. Η Κυβέρνησις διεμαρτυρήθη.
18 Μαΐου. Έπισήμως άναγγέλλεται ότι συνεπλήρωθη η μεταφορά των Σέρβων εις τό Μακεδονικόν μέτωπον.
19 Μαΐου. Οι Γάλλοι εκυρίευσαν Γερμαν. χαράκιμα εις τό Μορτόμ.
20 Μαΐου. Είς την Βόρειον Θάλασσαν συνήφθη μεγάλη Άγγλο-γερμανική ναυμαχία. Αι εκάτερωθεν άπόλωται ήσαν σημαντικώταται.
— Οι Ίταλοι έγκατέλειψαν εις τους Αυστριακούς τό Άρσιέρο και τό Άρσιάγκο.
21 Μαΐου. Οι σύμμαχοι εκήρυσαν τόν Στρατιωτικόν Νόμον εις την Θεσσαλονικήν και κατέλαβον τό Τηλεγραφείον, τό Ταχυδρομείον, την Άστυνομίαν και τό Τελωνείον, εκδιώξαντες τας Έλληνικές άρχάς και έμφοδίσαντες την τελετήν και την παρέλασιν επί της έπέτειψ της εορτής του Βασιλέως.
23 Μαΐου. Ο Υπουργός των Στρατιωτικών της Άγγλίας λόρδος Κίτσονερ, έπιβαίνον άγγλικού πολεμικού, επήνι εις την Βόρειον Θάλασσαν, τορπιλλισθέντος του πολεμικού υπό γερμανικού ύποβρυχιου.
24 Μαΐου. Οι Ρώσοι, καταδιώκοντες τους Αυστριακούς εις την Γαλικίαν, ήχηλώσαν 40,000 στρατιώτας και εκυρίευσαν μεγάλην ποσότητα όπλιου πολέμου. — Οι Γερμανοί κατέλαβον τό Βω.
25 Μαΐου. Όλος άπρόοπτος οι Σύμμαχοι εκήρυσαν γενικόν άποκλεισμόν των ελληνικών θαλασσών, άπαγορεύσαντες πάντα άπόπλων και εισπλων των ελληνικών άποπλοίων εις τους ελληνικούς λιμένας.
26 Μαΐου. Εδημοσιεύθη τό διάταγμα της μερικώς άποστρατεύσεως 12 ήλικία στέλλοντα εις άόριστον άδειαν, αι δε λοιπαί εις κανονικήν.
27 Μαΐου. Τά Ρωσικά στρατεύματα, καταδιώκοντα τους Αυστριακούς, εύρίσκονται εις άπόστασιν τριάντα χιλιομέτρων εκ της Λεμβέργης. Κατ' άλλα τηλεγραφήματα, οι Ρώσοι διέβησαν τόν Στρίπταν.
29 Μαΐου. Η Ίταλική Κυβέρνησις, κατόπιν της τελευταίας ήττης εις τό Ίταλικόν μέτωπον, παρητήθη.

Είς την επαυλιν του Γκεράν συνήθιζαν εκείνην την εποχήν να κλείουν την σαζόν του κηνηγιού με την όργάνωσιν μιας βενετικής εορτής εις την λίμνη, που γειτόνεσε και που ήτο πλατεία και βαθεία. Είς την όχθη της σχημάτιζαν μία πράσινη έμορφη μπροντοφρα θάμνοι και υδροβία που χάνεται μέσα στις πρασινάδες. Πολλές μέρες πριν από την εορτήν έξευρέθησαν ή κατάλληλες βάρκες και στολίσθησαν επιμελώς και κομψά με χρωματιστά ύφασματα και γκιρλάντες από τεχνικά λουλούδια και φαναράκια και για κάθε βάρκα εκρατήθη και ένα ιδιαίτερο χρώμα για να αναγνωρίζονται. Ένας από τους όρους, τους όποιους όφειλον να εκπληρώσουν οι συμμετέχοντες εις την εορτήν, ήτο να συμφωνήν τό χρώμα της τουαλέττας και των ένδυμάτων τους με τό χρώμα της βάρκας που είχεν όρισθή γι' αυτούς. Μόνον ή βάρκα των μουσικών θα φωτιζότανε με φαναράκια πολύχρωμα. Μαζί με τις άλλες φροντίδες που έλαβαν για την μεγαλειότεραν επιτυχίαν της εορτής, έφρόντισαν να φέρουν μουσικούς και τραγουδιστάς με ταλάν, που με την μελετηρία τους, την πλατεία, περιτυλίσοσαν τό σώμα τους και με τό πλατύ Ιταπικό καπέλο τους, έλαφρά γυρισμένο προς τ' άριστερά, θα θύμιζαν τους πιανοδιδους τραγουδιστάς, που μόλις άρχιζε να νικτώνη γυρνοσαν άλλοτε τους δρόμους της Βενετίας και τραγουδούσαν κάτω από τας επαύλεις και τα παλάτια. Είς την επαυλιν τά πλήθη των καλεσμένων έτρεχαν έδω κι' εκεί και παρουσίαζαν μίαν όψιν μωρηγοφοβιάς που διατελεί εις έξαφνιν και κίνησιν. Και μέσα σ' όλους

Εξώριζε τό πλήθος των θαλαμηπόλων και των κοριτσιών, που με φουρία προσπαθοΐσαν να άποτελειώσουν τόν στολισμόν των όραιων κυριών και των χαριτωμένων δεσποινίδων, έξαντλώντας όλην την τέχνην των και όλο τό γούστο τον εις την χρησιμοποίησιν των μέσων που παρέχει η φύσις με τόσην δαφνίλιαν για να στολισθή μία γυναίκα. Βουνά όλόκληρα από λουλούδια κάθε είδους και κάθε χρώματος είχαν σωριασθή έδω κι' εκεί και άποτελούσαν γαρνιτούραν εύωδιαζούσαν, χαριτωμένην, εις την τουαλέτταν των μαλλιών και του στήθους των γυναικών. Φωνές χαρούμενες και γέλια τρανταχτά εύχαριστήσεως ακουότανε από όλες τις γωνίες και άνακατενότανε με τά κουδουνίσματα του τηλεφώνου και των κουδουνιών της ύπηρεσίας. —Υθόννη! φώναζαν ή κυρία Γκεράν, που ζητούσε τόσην όρα τώρα την κόρη της, Υθόννη, που ήσαν λουπόν; Μιά άόριστη άνησυχία κατείχε την οικοδέσποιαν, μια άόριστη άνησυχία που παρουσιάσθηκε μέσα εις την φαντασίαν της πρό όλίγων ήμερών, εξ αιτίας της άσυνήθιστης σοβαρότητος και μελαγχολίας της κόρης της, που ήτο τόσο χαριτωμένη και τόσο εύθυμη και με χαρακτηρισμό τόσο εύθυμο, ώστε να ξεφύγη από τά όρια του κόσμου, μέσα εις τόν όποιον έξοΐσε, καταπατούσα όλας τας προλήψεις και όλους τους κοινωνικούς όρους. —Θά πιστεύη ο κόσμος, μ' αυτούς σου τους τρόπους, της έλεγε συχνά η μητέρα της με κάποιον τόνο επιπλήξεως, θά πιστεύη ο κόσμος, πως είσαι άναθεμμένη, με τόν τρόπον που ανατρέφονται οι Άμερικανοπούλες. —Και όμως οι Άμερικανοπούλες, μαμά, ανατρέφονται όπως πρέπει με άνατρεφεται ένα κορίτσι εις την εποχήν που ζούμε. Μαθαίνουν τόν τελειότερο τρόπο, με κανονίζουν τά πράγματα του βίου τους, όπως τους άρέσει. —Ίσως αυτό εινε καλό εις τό περιβάλλον που γεννώνται και ζουν, άλλ' όχι και εις τό περιβάλλον τό δικό μας. —Μπα, μη πιστεύετε, μαμάκα, οι άνθρωποι εινε οι ίδιοι παντού. Έγυτε την πεποιθήσι πως δέν αλλάσσουν καθόλου. —Λάθος, έχεις λάθος, παιδί μου. Έτσι μ' αυτούς σου της ιδέες έχασες ένα γάμο πολύ πολύ καθώς πρέπει. —Γιατί δέν μου πηγαινε στο χαρκατήρα μου. Έγώ τόν χάλασα, εγώ θέλωνα και τόν έχασα. —Τό ξερω. Άλλά γιατί τότε κορτεζάριζες τόσον καιρό μ' αυτό τόν άνθρωπο, που πηγαινε για να σε κινή γυναίκα του; —Εάν δέν επηχειρούσα έτσι να έλθω κοντά του και να τόν μελετήσω καλά, σήμερα θα ήμουν γυναίκα του και θα ήμουν διατυχημένη. Φρονέει πως έφρεπε να γίνη αυτό; Αυτό ήτο επάνω κάτω τό μοτίβο της συνομιλίας που έκαμναν συχνά μητέρα και κόρη. —Πιστεύω και έλπίζω, της ειπε μια μέρα η κ. Γκεράν, πως δέν θ' άρχισης την ίδια ιστορία με τόν Πέτρο, που φαίνεται ότι σου άρέσει και τόν όποιον ο πατέρας σου επιθυμεί να πάρης. —Δέν ξερω, δέν ξερω τίποτε, άπήνησεν η Υθόννη λιγάκι άπότομα.

Και από την στιγμήν εκείνην οι τρόποι και η τακτική της Υθόννης άλλαξαν έντελώς. Είχε γίνη όνειροπόλος, μελαγχολική. Ήτο νευριασμένη διαρκώς και έφαινετο, ότι καταβάλλει προσπάθειαν να φαίνεται γελαστή εμπρός εις τους ξένους και άπέφευγε την μητέρα της, τόν Πέτρο, άπομονομένη εις τό δωμάτιό της. Έβγαλε μονάχα, όταν επρόκειτο

να μεταβή και να κλεισθή στο σπίτι μιας ήλικιωμένης φίλης της, που άρρωστη, δέν δεχότανε κανένα άλλον από τό γιού της. Έκει έμνε ώρες όλόκληρες, ένψ γύρω ο κόσμος έστροβιλίζετο εις μίαν δίνην γλεντιού και πανηγυρισμού των τελευταίων ήμερών της σαζόν του κηνηγιού.

Η κυρία Γκεράν, σαν να ώδηγητο από ένστικτον, άπελπισθείσα να ζητή την κόρη της εις όλα τά μέρη όπου ήτο συγκεντρωμένος ο κόσμος των προσκαλεσμένων και εις όλα τά δωμάτια, εισήλθεν εις τόν διάδρομον, που ώδηγοΐσεν εις τό μέρος εκείνο της επαύλειος, όπου εύρίσκετο τό περίτερον, που είχε παραχωρηθή χάριν φιλοξενίας και από συμπάθειαν διά τας δυστυχίας της, από τους Γκεράν εις την ήλικιωμένην φίλην της Υθόννης, κυρίαν Δελανζί. Όταν η κυρία Γκεράν έφθασεν εις την πόρταν του περιττέρου την εισήλθε και εισήλθε, χωρίς να κτυπήσθ, επειδή η κυρία Δελανζί ήτο λιγάκι κομψή. Η Υθόννη ήτο εκεί μέσα, φέρουσα τουαλέτταν έσπερίδος και εκάθητο κοντά εις την ήλικιωμένην κυρίαν, που έφαινετο άποκοιμισμένη, συνομιλούσα με τόν Ρενέ Δελανζί, που έτόκετο όρθιος εμπρός στην σεμνή. Η εισόδος της κυρίας Γκεράν δέκομε κάποια συνομιλία των δύο νέων, πολύ ένδιαφέρουσα. Έπληκλούθησε μακρά σιωπή.

Κατόπιν η κ. Γκεράν ψιθύρισε ταραγμένη: —Έδω είσαι, Υθόννη; Σε ζητώ τόση ώρα τώρα... Έλα να πάρης τό μαντά όου, οι καλεσμένοι περιμένουν. Έλα τώρα άμέσως... Έπειτα έστράφη άμέσως, άνοιξε πάλι την πόρτα και χωρίς να πη τίποτε άλλο άπεμακρόνηθε με βήμα ταχύ, με χιλίες ιδέες που της έδασιζαν τό μυαλό. Η Υθόννη, που την ήκολούθησε, έτάχυνε λιγάκι περισσότερο τό βήμα της και όταν την έφθασε, την κούταξε κατάματα, διάβασε όλη την μελαγχολία που είχε ζωγραφισθή στο πρόσωπό της και στοργικά και μελαγχολικά μαζί, της ψυθύρισε, σχεδόν κοντά σ' αυτή: —Ναι λουπόν, άγαπητέ μου μαμά, τά πράγματα γένηκαν όπως τά προβλέπατε... Σου ζητώ συγνώμη. Άλλά, βλέπεις δέν μπορώ να κάμω τίποτε, γιατί ειναί υπεράνω των δυνάμεών μου. Δέν άγαπώ τόν Πέτρον...

Υπηρετεί, φέροντες πυρσούς ήσαν παραταγμαμένοι από την μεγάλην κλίμακα της κυρίας εισόδου της επαύλειος καθ' όλον τό μήκος του δρόμου που ώδηγοΐσε μέχρι της αποβάθρας της λίμνης. Έκει τό θέαμα ήτο φαντασμαγορικόν με τά μικροσκοπικά φαναράκια, που χρεμασμένα επάνω εις τους ίσοτους τών λερμών κουνιότανε από μία έλαφρά πνέουσαν αύραν. Η βάρκες είχαν τοποθετηθή πολύ έμορφα και από μακρὰ φανότανε σαν ν' άποτελοΐσαν τά λουλούδια ενός περιποιημένου παρτεριου. Όλα τά χρώματα συνδυαζόμενα εκεί, κάτω από τό φως των μικροσκοπικών φαναριών και του φεγγαριου, παρείχον ένα θέαμα που έθελγε τά μάτια και προξενούσε μεγάλη εύχαρίστησι. Άλλά τό κορψομα ήτο την στιγμήν που παρήλασαν με τάξιν, φωτιζόμενα από τό φως τό ώρχοκίτρινον που έρχονταν οι πυρσοί, οι σιλουέτες των γυναικών, που ήσαν όλες εκλαμβωστικαί έμορφες κάτω από τά διαφανή πέπλα των. Είς την αποβάθραν άρχιζε τώρα η επιβάσις, σύμφωνα με την τάξιν των χρωμάτων. Φωνές διεσπαυρόντο εις τόν άέρα. —Έδω ειναί για τίς κόκκινες. —Απ' εκεί πηγαινούν οι γαλάζιες. —Που ειναί οι λευκές; —Άφήστε με, λουπόν να περάσω, ειπε με ύφος άπότομο η Υθόννη προς τόν Πέτρον, που της έφρασε τόν δρόμον εις την άρχην της οκάλας της εισόδου, την στιγμήν που κατέβαινε τελευταία απ' όλες. —Όχι πριν μου άπαντήσετε, ειπε με τόνον άφοραστικόν ο νέος. Τά φαρμακερά λόγια σας, που μου ειπατε πρό όλίγου, όταν κατώρθωσα επιτέλους να σας συναντήσω, μου προξένισαν τέτοιο κακό, που δέν μπορώ πιά να ύποφέρω, παραίνοω. Τί θέλατε να πητε, την στιγμήν που σας ρώτησα γιατί μ' άποφεύγετε; Μου άπαντήσατε... —Πώς δέν σας άποφεύγω, άλλ' ούτε σας άναζητώ... Αύτη ειναί η άλήθεια. —Υθόννη... δέν μ' εσυνήθισες ως τώρα να ύποφέρω τέτοια λόγια. —Ναι, άλλα δυστυχώς βλέπω πως έκαμα ένα μεγάλο λάθος. —Σήμερα, κάματε τό λάθος, η ξε άρχης! —Έξ άρχης! —Υθόννη!... Έκείνη επανέλαβε: —Άφήστε με, για όνομα του θεου, αφήστε με να περάσω. —Όχι φώναξε θυμωμένα ο Πέτρος. Μιά λέξι ακόμη: Δέν μ' άγαπάς πιά; —Για να συμβαίγη άνταμό θαπρεπε να σας άγαπούσα προηγουμένως. Τά λόγια αυτά τόν έκαμαν να γύρη λυπητερά τό κεφάλι του σαν πληγωμένος και να ψυθύριση: —Γιατί μ' ένθαρρύνετε να σας άγαπήσω, γιατί μου δώσατε τό χέρι να άναυθώ την οκάλα και να φθάσω στο σκαλοπάτι εκείνο, που να μη

μπορώ πιά να ζήσω χωρίς σας; Γιατί μ' αφήκατε να έλπίζω, γιατί μου δώσατε σεις η ίδια έλπίδες να πιστεύω πως θα γίνετε δική μου; —Σας τό ειπα ήδη. Έκαμα μεγάλο λάθος. Πολύ μεγάλο, τό βλέπω. Έπαύσα, ήμουν άσυνετής, όπως όλα τά κορίσια, χωρίς να δώσω καμία σοβαρότητα. Μου άρέσατε άπλως. Αυτό ειναί. Αυτό δέν σημαίνει όμως πως σας άγαπούσα. Έκείνος άνετινάχθη. —Α, σας άρεσα άπλως, όπως σας άρεσε να παίζετε μαζί μου. Κι' αυτό, τότε μπορεί να λεγότανε για σας άγάτη. Άλλά σήμερα λέτε πως αυτό δέν ειναί έρωσ. Όστε ξερετε, δοκιμάσατε τι θα πη έρωσ πραγματικός; Τά μάτια της Υθόννης άστραποβόλησαν κάτω από τόν πέπλο της. Άλλά δέν άπήνησε. —Είπατε έλεύθερη να περάσετε ειπε σε λιγάκι ο νέος παραμερών Κατάλαβα. Όπως κι' αν έχη τό πρᾶγμα όμως επιτρέπατέ μου να σας πω μια λέξι ακόμη. Ο μπαμπάς σας με έξουσιοδοτήσε να θεωρούμαι σαν άρραβοναστικός σας. Δέν θα ύποχωρήσω. Να έλαθε βεβαία. Θα φρεθώ όπως πρέπει. Άφρη τό πρωί ο κ. Δελανζί η έγω, ένας από τους δύο μας τέλος πάντων, θα ειναί νεκρός. Χαίρετε... Η Υθόννη εκλονίσθη. Έσφιξε μονάχα τά χείρα της εις σχήμα γροθιάς και τό κίνημα αυτό φάνηκε σαν να επνίξε μια κραυγή πόνου που επάρασε τό στήθη της. Ο Πέτρος την προσπέρασε ταχύς και άνακατεύθηκε με τό πλήθος. Ο Ρενέ ήτο και αυτός εκεί κάτω... Σάν τρελλή κατέθηκε τά σκαλοπάτια. —Μά που είσυνα λουπόν; την ρώτησε η μητέρα της.

Η Υθόννη χωρίς ν' άπαντήση πήδησε μέσα σε μία άσπρη βάρκα. Και άμέσως κατόπιν, ο μικρός κομψός στολισκος έξηφανίσθη, τώρα από μακρὰ άνηχούσαν οι τόνοι μιας γλυκειάς μουσικής, μιας βαρκαρόλας Ναπολιτάνικης, που έπαίζετο πιανίσμο. Όταν έφθασαν εις την μέση της λίμνης έσημάτισαν κύκλο γύρω από την βάρκα των μουσικών, όπως γινότανε άλλοτε και στην Βενετιαν. Η βραδυά ήτο γλυκειά και ο ουρανός είχε ένα χρώμα βαθύ μπλε. Τά μαυριδερά και ήσυχα νερά της λίμνης άντικατόπτριζαν σαν καθρέφτης τά πολύχρωμα φαναράκια και τις γκιρλάντες των λουλουδιών. Οι γυναίκες είχαν βγάλη τους πέπλους των και τά στεφανωμένα από λουλούδια και διαμαντοστολισμένα κοσμήματα κεφάλια τους έξετεινότο σε μία κίνηση εκστασεως και όνειροπολήματος. Έξαρνα οι τραγουδισταί έσταμάτησαν. Έκάησαν μερικά γιαπωνέζικα πυροτεχνήματα. Τό άεράκι άρχισε να φρεσκάση και η βάρκες άποχωρήθεισαι, επέστρεψαν εις την αποβάθραν. Όταν βρισκότανε στη μέση, έξαφνικά και χωρίς να τό περιμένη κανείς, δύο βάρκες συνεκρούσθησαν άποτόμως και ταυτοχρόνως δύο φωνές θυμωμένες ακούσθησαν να άνταλλάσσουν λόγια ύβριστικά: —Αύριον, κίριε! —Είς τας διαταγάς σας! —Τί συμβαίνει; ρώτησαν οι πύο άπομακρομένοι. Η Υθόννη όμως τά κατάλαβεν όλα. Και μέσα εις την άπελπισίαν της σηκώθηκε, σαν να ήθελε να χωρήσι τους διαπληκτιζόμενους και με μία άπότομη κίνησι έχασε την ίσορροπία και έπεσε μέσα εις την λίμνη. Τραγικές φωνές δεξέισαν τόν άέρα: —Βοήθεια, βοήθεια! Η Υθόννη πνίγεται!... Η κόρη μου χάνεται, βοήθεια!... Η βάρκες μαζετικαινε βιαστικά προς τό μέρος που είχε πέσει η νεάις. Αι γυναίκες εκλαιγαν, πολλές είχαν λιποθυμήσει, άλλες συγκρατούσαν τους γονείς που η φωνές τους έξοχιζαν τόν άέρα. Αίρνης ένας νεός έρρίφθη εις την λίμνην. Τόν ήκολούθησε και δευτερος. Δύο τρέμουσι φωναί άκουσθήκαν: —Τους βλέπετε; Τόν Πέτρο; Τόν Ρενέ;... —Όχι, τίποτε!... Δύο λεπτά πέρασαν μέσα σε τραγική σιγή. Έπειτα άρχισαν κλάμματα και κραυγές γοερές. Τίποτε όμως δέν φάνηκε πιά στην επιφάνεια. Μόνο λιγα όρδα έπλεον εις την επιφάνειαν των ήρεμώντων μαυριδερών νερών της λίμνης...

Δέν ύπόχρει άνθρωπος ο' τόν κόσμο χωρίς λύπη και, αν ύπαρχη κανείς, αυτός δέν εινε άνθρωπος. (Σαωνή)

Δέν εινε πάντοτε καλόν να λέγωμεν ο,τι έχομεν κατ' όνομα. Πόσον καλόν όμως εινε να προσπαθώμεν να έχομεν εις τόν νουν μας μόνον όσα μπορούμε πάντοτε να λέγωμεν. (Janet)

ΚΑΤΟ ΟΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ. — Είς την Άγγλιαν διαμένον (πολλοί Βοημοί και Βοημιδες. Περίτοι από αυτούς συνήλθον πρό τινος εις τό Λονδίνο και, διαμαρτυρούσαντες διαβόλων κρατούντες πινακίδα, η όποια άπεινούσε τους Αύτοκράτορας τόν Κεντρονών Δυναμόων και έφερε την ένταφην: «Kaisersmurt bestrafed, Lusitania Avenged, Czechs Liberated». Κατάρα εις τους Αύτοκράτορας, η Λουζτανία πρέπει να εκδοσθή, η Βοημία πρέπει να έλευθερωθή.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

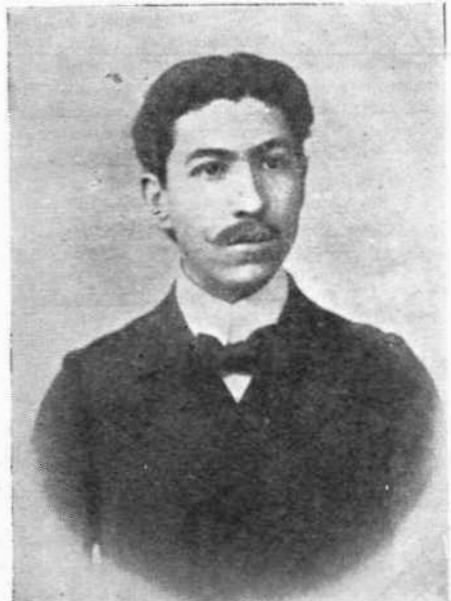
Χαίρετε αθέριαι ποιητικά ψυχά Πολυμνίας και Στεφάνου Ν. Μαλαχοπούλου Μόλων.

Μ' άμύρανοιον στέφανον άφθίτον δόξης και τιμής στέφομεν τας άγνάς και έναρέτους ψυχάς Ύμων και παισιούμην με τόν φαιτοστέφανον τής άγάπης! Μήτηρ και υιός άγάλλονται και εύφραίνονται εις τόν γλαυκόν Ούρανόν έν τοις δάμασι του Ύψίστου, ένθα τό φώς τό άληθινόν άπλήτως σελαγίζει!

Χαίρε τετιμημένη ψυχή Πολυμνίας, ή όποία ήσο ό τύπος τής εύποιίας, άρετής, φίλανθρωπίας, στοργής και αυτοθυσίας! Ως μήτηρ πιστή και φιλόστοργος άρωσιώθης εις την έν παιδεία και ρουθεσία Κυρίου ανατροφήν τών τέκνων Σου, διδάξασα τας μεγάλας Χριστιανικάς άρετάς, θεμελιώσασα τας πρώτας βάσεις τής ήθικής στεργιάς και ήμνευσάσα, ως θεοεικέλος Έλικώνιος Μούσα τής Ποίσεως, τόν έρωτα και την λατρείαν πόδω πών θεϊον και ιερόν, ώραϊόν και καλόν, ύψηλόν και ιδεώδες! Ως άλλη μήτηρ τών Γράκων, ήσαν τά τέκνα Σου, οι τιμαλφείς Σου θησαυροί! Πλήρ βάσκανος δαίμων φθορήσας την έντυχίαν Σου, άπέκρινεν, έτι νέα, άπροόπτως τό νήμα τής μουσικοτραφεύς ζωής Σου! Χαίρε τετιμημένη ψυχή Στεφάνου! Απέθανες αφηνίδιος νεαρότατος, άλλ' ή γλυκεία και ώραία μορφή Σου άπευπώθη εις τας καρδιάς πάντων τών φίλων Σου, ή δέ Μνήμη Σου θα

ΠΟΛΥΜΝΙΑ Ν. ΜΑΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ - ΜΟΛΩΝ Άπεθίωσεν έν Κων/πόλει τή 13 'Ιουλίου 1913.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ν. ΜΑΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ - ΜΟΛΩΝ Άπεθίωσεν έν Κων/πόλει τή 23 'Απριλίου 1915.

μένη άλητος εις τό Έθνος! Αριστοτέλης ποιητής και γλαφυρός συγγραφεύς κατεγοήτευσεν και συνήραες πάντας!

Εις δέ τας Γαλλικάς ποιήσεις Σου ή ήμνευσμένη Μούσα Σου άποδεικνύουσα τό έξοχον φρονικόν χάρισμα του ποιητικού Σου ταλάντου άνελίσσεται έν όλη αυτής τή ιδανική μεγαλοπρεπεία! Ως κομήτης φαινός έσθέθη ή ποιητική ζωή Σου, άφησασα μέγα χάσμα εις τό στερέωμα τής Φιλολογίας! Φύσει περριορισμένους με πνεύμα γιγάντιον και με όλας τας άρετάς και προσόντα άπετέλεις τό τέλειον!

Αληθώς, Αφήκεν άνέκδοτα πλείστα όσα ήμμετρα και πεζά έργα δράματα, κομωδίας και διαφόρους πραγματείας. Προσεχώς δέ θα έκδοθής τό θανμάσιον έπικόν ποήημα Του ή «Πατρις», ένθα ψάλλει με θεϊον ένθουσιασμόν τό κλέος τής άρχαίας Έλληνόσας και την ένσάρκωσιν τής Μεγάλης Ίδέας του Έλληνισμού!

Έκ δέ τών λαμπρών δραμάτων Του θα παρασταθής λίαν προσεχώς τό έξοχον πεντάπρακτον δράμα Του μετ' εικώνων έπίτά «Πριγκιψ Χαρίλαος», του όποιου ή δαιμονιώδης πλοκή τό καθιστά άριστοόρηγμα τής συγχρόνου δραματολογίας!

Χαίρετε αθεροβάμονες ψυχά Στεφάνου και Πολυμνίας, ως ήγια και εύλογημένοι έν τή Έπουρανία Βασιλεία! Με μύρα ήδύπνοα και με ρόδα και με ία άμύρανα ραίνομεν τας άφθίτου δόξης έστεμμένες Ύμων ψυχάς!!

Σ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ Δ. Δ.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΜΠΑΛΖΑΚ

Ι περιπέτεια του Μπαλζάκ και της δουκίσσης ντε Καστρι είναι ένα από τα πλέον συγκινητικά επεισόδια της ζωής του μεγάλου μυθιστοριογράφου της Γαλλίας. Είς τας γραμμάς και εις τας λεπτομερείας των βλέπει κανείς να αναζητήσει ολόκληρος ο Μπαλζάκ, με το πάθος του, με τον ένθουσιασμόν του, δια την έμορφίαν, με την ανατροπήν όλων του τών όνειροπολημάτων και έπειτα με το άτόμοτον ζήτημα, το όποιον ή πραγματικότητα έθετεν άπέναντι εις τό άτελειωτον τών όνειρων του. Κατά τόν Ίούνιον του 1831 ο Μπαλζάκ, ένθ' εύρίσκειτο άκόμη εις την δημιουργίαν του θαυμασιου «Λουίς Λαμπέρ» ήμενον εις την έπανδριν του Σασε, εις την Τουραίνην, φιλοξενούμενος παρά τή κυρία ντε Μαργκόν. Μία μέρα μέσα εις την σωρείαν τών επιστολών που έλάμβανε, προερχομένων από διάφορα πρόσωπα, με τα όποια ειχεν υποθέσει, διεκρίνεν ένα μιλιετακό κομψό και μυρωμένο, γραμμένο με χαρακτηριστικά άριστοκρατικά και φέρον την ρωμαντική υπογραφήν «Μία γυναίκα που δέν ήθελε να γίνη γνωστή». Το μιλιετακό αυτό ήτο ένας άληθινός διθύραμβος, γραμμένος με πάθος δια τόν συγγραφέα και τό έργον του. Ένθουσιασμός, ό όποιος προέκυπτεν, όπως φαίνεται, από την ανάγκη των έργων του. Έν τοιούτοις μέσα εις τας γραμμάς του διθυράμβου αυτού διεκρίνεται και όλίγη κριτική, που κατεφέρτε έναντίον τής άνηθικότητος της «Ψυχολογίας του Γάμου» και μάλιστα άφινε να αναφανεί ότι αι παρατηρήσεις αυτές στρέφονται εναντίον του. Ο μέγας μυθιστοριογράφος κατεδέχθη να άπαντήσει εις την έπιστολήν, αυτός που άφινε χωρίς άπάντησιν τόσας και τόσας έπιστολάς. Και με τρόπον εξήγησε να άντικρούση μερικάς γραμμάς από την κριτική της άγνωστου κυρίας. Η κυρία άπήνησεν εις την έπιστολήν του ο Μπαλζάκ ξαναπήνησε, τό ίδιο δέ έκαμε και ή άγνωστος κυρία. Και έτσι ή άλληλογραφία έξηκολούθησε, μέχρις ότου ο Μπαλζάκ άνωπομονών εξήγησε να τό άποκαλυφθή τό όνομα τής άγνωστου κυρίας. Η άπάντησις εις την έπιστολήν αυτήν του Μπαλζάκ άπεκάλυπτε τό

όνομα τής άγνωστου άλληλογραφεύσης, ή όποία ήτο ή δούκισσα ντε Καστρι, ένα από τα πιο άριστοκρατικά όνόματα του προσώπιου του Σαιν Ζερμαίν και κάτι παραπάνω άκόμη, τόν παρακαλούσε μ' ένα τρόπο πολύ χαριτωμένο, να την έπισκεφθή εις τό μέγαρον της, της όδου Βαρέν, όταν μετ' όλίγον θα επέστρεφεν εις τό Παρίσι. Φαντάζεται κανείς την έκπληξιν και την χαράν του Μπαλζάκ. Αυτός που πάντοτε επιθυμούσε τόσο να εισέλθη εις τόν κόσμον αυτόν της άριστοκρατίας του Παρισιού. Αυτός, του όποιου τό πνεύμα και ή μεγαλοφυΐα ήσαν καμωμένα για να εύρίσκονται εις άντίθεση με τις πλέον πνευματικές κομψότητες της εποχής εκείνης, εύρέθη για μία στιγμή με τόν πλέον έντυπωτικόν και τόν πλέον παραξένον τρόπον, οδηγούμενος εις τό μέσον ενός σαλονιού, από τα πλέον άριστοκρατικά. Η δούκισσα ντε Καστρι, λέγει κάπου ο Γκαμπριέλ Φερρύ, ειχεν ένα έμορφο προσώπακι, στεφανωμένον από χρυσούς ποταμούς μαλλιών. Το σώμα της ειχε μία σβελτάδα έξαιρετική και όταν έβιάζεν έφαινετο σαν να πετούσε. Και τέλος ειχε μίαν τέτοια λάμψη ο' όλο της τό πρόσωπο, προερχομένη από τα μάτια, που καθένως που θα την άένιζε έγένετο άμέσως αχμάλιτος. Όταν πήγαινε σε καμμίαν έσπερίδα, ή εισόδός της προξενούσεν αίσθησιν και προκαλούσε γενικόν θαυμασμόν εις όλους τους παρευρισκομένους». Κάποτε που ειχε βγή σε κυνήγι της συνθής κάποιο δυστύχημα — ειχε μιλιέσει ο' ένα κλαδί δένδρου — έπεσεν από τόν ύψον της χάμω και κτύπησεν εις τα πόδια. Από την πτώσιν αυτήν έπήλθε κάποια άλλοίωσις εις την σπονδυλικήν της στήλην. Το δυστύχημα αυτό ειχε γεμίσει όλόκληρο τό πρόσωπό της από μίαν έκφρασιν πόνου άνακατεμμένη με μία γλυκεία μελαγχολία, από την όποιαν δέν έλειπε ούτε τό μειδίημα και τό σύνολον αποτελούσε μία έμορφή γλυκεία και άσυνήθη. «Ένα μιλιετακό έλεγκάν» έγραφεν εκείνην την εποχήν ο Φιλάρετος Σάλ, να τί έγινεν ή έμορφοσύνη αυτή. Τόσο λαμποκοπούσεν από φρεσκάδα, ώστε την στιγμήν που έμπαινε μέσα ο' ένα σαλόνι, κοπέλα άκόμη είκοσι

χρονών, έκαμε να έξουδετεροϋται τό φώς των κεριών. Την εποχήν που ο Μπαλζάκ έπρόκειτο να γίνη ένας από τους πολλούς σγνάζοντας εις τό σαλόνι της, ή δούκισσα ειχε φθάσει πια εις τό 35ον έτος τής ηλικίας της. Το κεφαλάκι της διέμενε πάντοτε πολύ έμορφο και πολύ χαριτωμένο. Τα μαλλιά της διετήρουν όλην την χρυσίζουσαν λαμπράδα των και τό σύνολόν της ειχε κάτι τό έξαιρετικόν άριστοκρατικό. Αλλά ποιά ήτο τό ήθικόν της γυναικός αυτής, την όποιαν ο Μπαλζάκ με την συνηθισμένη του όρμην θα την έρωτεύετο, μόλις θά την έβλεπεν, ή καλλίτερα θα την ξανάβλεπε, διότι την ειχε ίδη μία φορά εις τό σαλόνι της πριγκιπίσσης Μπαγασιόν; Ο Γκαμπριέλ Φερρύ, την ζωγραφίζει ως εξής: «Μία γυναίκα πολύ κοκέτα, πνευματώδης, με κάποια αίσθηματικότητα και με την θερμότητα εκείνην την ιδιαίτεράν του σαλονιού. Μία άληθινή Παρισιή με όλες της χάρες ραφιναρισμένες από την εκπαίδευσιν, την πολυτέλειαν, την άριστοκρατίαν, αλλά και διαφυλάττουσα συγχρόνως όλα τα έλαττώματα. Με μία λέξη, ήτο μία από τις γυναικείες εκείνες, από τις όποιες ποτέ δέν πρόχει να ζητήσης φίλια, έρωτα και άφοσίωσι, πέρα από μία έλαφρά κλίση και τότο διότι ή φύσις τις ειχε κάποια γυναικεία ήθικώς πτωχώς». Και έκτός από αυτά ή πιο ύποκριτρα μέσα εις τις κοκεττες και ή πιο έκπικίνδυνος για ένα άνδρα με ζωηρή φαντασία, όπως ήτο ο Μπαλζάκ. Είς την άρχήν ή γνωριμία με την γυναίκα αυτήν ύπηρξε θρίαμβος για την ύπερηφάνειαν του Μπαλζάκ. Η θύρα ενός από τα πλέον άριστοκρατικά σαλόνια του προσώπιου του Σαιν Ζερμαίν του ειχεν άνοιχθή και διάπλατα μάλιστα. Ο συγγραφεύς της «Ανθρωπίνης Κομωδίας» δέν άφισε να παρακληθή άκόμη μία φοράν δια να εισέλθη εις τό σαλόνι της κυρίας ντε Καστρι. Και ο χειμώνας του 1851 τόν ειδε μόντεν, ναντή άπαράμιλλον. Και δια να ταυριάζη με την κοινωνίαν, εις τους κύκλους της όποιας έπρόκειτο να σγνάξη, έπίστευσεν ότι θα ήτο καλόν να μετατρέψη τό οίκημά του, τας συνηθείας του. Ακριβώς δέ εκείνην την εποχήν ήμπορούσε κανείς να έπιπλώσει πολύ εύκολα ένα σπίτι. Τα χρόνια που έπικολούθησαν μετά τό 1850 ύπηρξαν έξαιρετικώς πρόσφορα δι' εκείνους που έπεθυμούσαν να κάμουν συλλογήν έπιπλών. Ημπορούσε να εύρη κανείς εκείνην την εποχήν εις τιμάς μυθωδώς εύθύνas, μιμιπελό, άντικείμενα τέχνης, και πίνακας ζωγραφικούς. Και την εποχήν αυτήν ο Μπαλζάκ άρχισεν να κάμνη την συλλογήν του, συλλογήν την όποιαν έπρόκειτο να έξακολουθήσει, με μανίαν δια μέσου όλων τών τρικυμιών του όιου του, τόσο πιστώσ, που και την παραμονήν του θανάτου του, ειχε σγχενηρώσει εις τό σπιτάκι της όδου Φορτινέ, καλλιτεχνικό πλοΐτο, ό όποιος κατά τους μετριοτέρους ύπολογισμούς έφθανε τας 150 χιλιάδας φράγκων. Προς τό παρόν όμως, δηλαδή την εποχήν που άρχιζεν ή γνωριμία του με την κόμισσιν, ή έπιπλώσις του σπιτιού του ήτο πού άπλή. Ένας άρχαίος διεθνήτης έφημέριδος, όνοματι Σολλάρ, ό όποιος ειχεν έπισκεφθή άκριβώς την εποχήν αυτήν τόν συγγραφέα, μάς περιγράφει ως εξής τό σπίτι. Μεταξόν τών άλλων πραγμάτων που ειχεν άποκτήσει ο Μπαλζάκ, ειχεν έπιτύχη και την περιφημον συλλογήν τών περιφημών εκείνων Φλορεντινών έπιπλών, τα όποια δέν ήσαν τίποτε άλλο παρά ένα κομψό της Μάρθας τών Μεδίκων και τό γραφεϊόν Έρρίκου του Δ'. Ο Μπαλζάκ τα ειχεν άνακαλύψη εις μίαν μικράν πόλιν, εις ένα από τα συχνά ταξείδια του εις την Τουραίνην. Χάρεις εις τόν πλουτισμόν αυτόν τών έπιπλών του και τού σπιτιού του και χάρις εις την άλλαγήν της τακτικής εις την ζωήν και εις τους τρόπους του ο Μπαλζάκ, μπορούσε τώρα να πηγαίνη σύμφωνα με την κοινωνίαν εις την όποιαν έπρόκειτο να εισέλθη. Μαζί με τα άλλα προσέλαβε δύο άκόμη ύπηρέτας, άγόρασεν άλογα και άμάξια και έκανε περιπάτους εις τό δάσος. Ο ίδιος έλλαξε πολύ εις τό ντύσιμό του. Έφόρσε φαναχτερά γιλέκα και ένα μιλιετρόφεμα με χρυσά κομψάτα και πήγαινε κάθε βράδυ και καθότανε εις τό πιο καλλίτερο και τό πιο έξέχον θεωρείο της Όπερας, μαζί με τόν μαρκήσιο ντε Ποντεσάκ, τόν Λουδοφ Μιζεραί, τόν Μπονάι, όλους τους ώραιούς της εποχής, όλους τους λέοντας. Και ένθ' διαρκούσεν ή παράστασις, ό καθένας από την παρειάν έλεγε τό άνέκδοτόν του, ή ειχε να διηγηθή ένα μικροσκανδαλάκι. Οι άλλοι τόν άκουαν με προσοχήν και έσχολίαζαν γελώντας κάθε φράσιν. Μετά τό θέατρον σύσσωμος ή παρέα πήγαινε κ' έσπερνε τό σουπέ της εις την Μαϊζόν Ντορέ όπου ή κόμισσα ειχεν ιδιαίτερον διαμερίσμα, εις τό όποιον κανείς δέν μπορούσε να εισχωρήση άνευ της ειδικής της άδείας κατά τας τρεις τό πρωί ο καθένας άπήρχετο εις τό σπίτι του. Τώρα θα ρωτήση κανείς άν μέσα εις όλη αυτή την κομψότητα, ταίριαζεν ο Μπαλζάκ με τό μιλιετρό ένδυμα του, με τα χρυσά κομψάτα με τό μαυρο πανταλόνι του, τις άσπρες κάλτσες και τό λευκό πικρό άγγλικό γιλέκο του, έπάνως τόν όποιον άστραποβολούσαν οι κρικοί μιάς λεπτοκαμωμένης άλυσσίδας από Βενετικό χρυσάφι. Οι τύποι της εποχής εκείνης, οι κακογλωσσούσεντες, έθρυσαν, ότι με την τωαλέταν του αυτήν ο Μπαλζάκ έμοιαζε μάλλον προς ζώεμπορον του Πουασιού με έπίσημον ένδυμασίαν παράτας. Αλλά ο Μπαλζάκ φαινότανε εύχαριστήμενος, σοβαρός, τόσο ένθουσιασμένος, που τό ήθος του από άφώπλιζε τους κακογλωσσούσεντας. Κάθε βράδυ που έπαιζεν ή Όπερα, ήν έκει εις τό καλλίτερο θεωρείο, στρωφουργώντας άδιακόπως μέσα εις τα γαντωμένα με λευκά γάντια χέρια του, τό περιήρησόν του μπασοϋνι, τό μπασοϋνι έκείνο, που έμελλε να γίνη τόσοσ ένδοξο, χάρις εις την κυριαν ντε Ζεραρτέν. Και τό μπασοϋνι αυτό άζειει να τό άναφέρη κανείς διότι ύπερβην ένα πράγμα πολύτιμο δια τόν διάσημον μυθιστοριογράφον και έπαίξε σπουδαίον ρόλον εις την ζωήν του. Ένας από τους

έκδότας του δίδει πολύ ένδιαφέρουσας λεπτομερείας για τό μπασοϋνι αυτό. Έκείνην την εποχήν ο Μπαλζάκ έλάμβανε από γυναικείας που τόν θαύμαζαν και τόν έκτιμούσαν διάφορα δώρα, σαπείρους και άλλους πολυτίμους λίθους κάθε είδους. Μία μέρα που έτυχε να παρατηρεί τα δώρα αυτά, τα προερχόμενα από φίλους, κατά τό πλείστον άγνωστούς εις αυτόν, του ήλθεν ή ιδέα να τα στείλη εις τόν κοσμηματοπώλην Γκοσλέν με την παραγγελίαν να του κάμη με όλα αυτά λαβήν ενός μπασοϋνιού, με κούλωμα έσωτερικόν για να τοποθετήση μέσα μπουκλές από μαλλιά! Πιστός εις τας οδηγίας ο Γκοσλέν, έκαμε με τα κοσμήματα εκείνα ένα μπασοϋνι, όμοιο μ' εκείνα που κρατούν οι άρχιτυμνασταί. Από τότε ο Μπαλζάκ τό έφερε μαζί του όπου και άν πήγαινε. Κάποτε τό περιήρημον μπασοϋνι χάθηκε. Την στιγμήν που έπρόκειτο να βγη έξω από τό σπίτι του τό μπασοϋνι δέν εύρίσκειτο. Σκάλιξε παντού. Αλλά πούθενά τό μπασοϋνι. Ο Μπαλζάκ, διηγείται ο έκδότης του, εύρίσκειτο έν μεγάλη ταραχή και τα χαρακτηριστικά του ειχαν άλλοιωθή έντελώς — Κύριοι, φώναζε θυμωμένος. Φθάνει έως εδω. Ας πάγη αυτό τό σκληρό παιγνίδι. Σας έξοραίζω εις τό όνομα του Θεού, δώστε μου πια τό μπασοϋνι μου. Και τραβούσε τα μαλλιά της κεφαλής του, αλλά δυστυχώς δέν μπορούσαμε να του φανούμε χρήσιμοι σε τίποτε γιατί δέν μπορούσαμε να του άποδώσουμε έκείνο που δέν είχαμε... Τού έπρότεινε να πάγω παντού όπου έπέρασε εκείνην την ήμεραν άναζητών τό μπασοϋνι. Γύρισα μετά δύο ώρας χωρίς να εύρω τίποτε δυστυχώς... Είς τό νέον αυτό πλήγμα ο μυθιστοριογράφος μάς έλιποθύμως: «Όταν επανέλαβε τας αισθήσεις του, του είπα! — Έλα τώρα μην άπελπίσεις ειςτι. Θα πάγω τώρα εις τό άμαξοστάσιο που παίρνεις άμάξι ίσως τό έξέχασες μέσα εις τό άμάξι σου. Αυτό έσπερε να έξετάσους πρώτα από όλα, αλλά δέν τό συλλογηθήκαμε, βλέπεις!... Μ' άκούουθης γιατί έπ' ουδένι λόγω ήθελε να με άφήση. Νόμιζε πως ο' αυτήν την τρομακτική γι' αυτόν δυστυχία, άν έμενε μόνος, θα έπαυε να ύφισταται πια. Ένεσκήψαμεν ως βόμβα εις τό άμαξοστάσιο τό άμάξι με τό όποιον ειχε κάμει περίπατον δέν ειχε εύρει άλλο άγώνι εκείνην την ήμεραν. Σάν τρελλός ο Μπαλζάκ έπεσε έπάνω του, άνοιξε την πόρτα και βρέθηκεν έμπρός εις τό περιήρημον μπασοϋνι έξαλωμένο νοηελώς έπάνω εις τό μαλακό καθίσμα. Ο καθείς ήμπορει να φαντασθή πολύ εύκολα την χαράν του Όνορέ μας δια την επανεύρεσιν αυτήν του μπασοϋνιού του!...» Μετά την Όπεραν, τό μέρος όπου ο Μπαλζάκ σγνάζε περισσότερο ήτο τό σαλόνι της κυρίας ντε Ζεραρτέν, της χαριτωμένης κόρης της Σοφίας Γκαί. Δια την κυριαν αυτήν ο Θεόφιλος Γκοτιέ έγραφε: «Δέν εύρισκα κανείς καμμία κοκεταρία στο σπίτι της. Παντού διεκρίνεται ένα αίσθημα άρμονίας. Η έμορφος ψυχή της ήτο έντυχημένη διότι κατοικούσε μέσα εις ένα σώμα έμορφο». Πραγματικώς δέ εις της κ. ντε Ζεραρτέν όλα ήσαν χωρίς καμμίαν έξίωσι. Έδέχετο τας φίλας της και τους γνωστούς της μέσα εις τόν κοίτωνα της, τό κρεβάτι της έξαύριπτετο πίσω από ένα παραπέτασμα. Έκει συνηντάντο μετ' αυτήν Όπεραν, ή πριν να βγοϋν έξω, δηλαδή μεταξί της δεκατής νυκτερινής με τό μεσοπνικίον. Ο Μπαλζάκ ήτο υπερέθουσις, ότι πηγαίνοντας εκεί θα συναντούσε τόν Λαμαρτινόν — τόν όποιον επανέτρισκεν εις την κόρην άφού τόν γνώρισε σγνάζοντα εις την μητέραν — τόν Βίκτωρα Ούγκω, τόν Άλφρέ ντε Μυσσε, τόν Άλφόνσο Κάρ, τόν Γκοτιέ, και άλλους πολλούς της εποχής εκείνης. Ο Λαμαρτινός μάς χαρίζει μία πολύ έμορφη σελίδα, εις την όποιαν περιγράφει τόν Μπαλζάκ της εποχής εκείνης, όπως τόν ειδεν ένα βράδυ εις τό σουαρέ της κυρίας ντε Ζεραρτέν: «Ο Μπαλζάκ ίστατο όρθιος έμπρός εις τό μαρμαρον της σεμινέ, του προσφύλλους αυτού σαλονιού, όπου είδα να περνάν τόσοι και τόσο άνδρες και τόσες γυναίκες, που άποτέλεσαν φρυσωγνωμίες έντελώς έξαιρετικές. Δέν ήτο ύψηλός, μολονότι τό φρεγγόδολημα του προσώπου του και ή εκνιχησία του δέν άφιναν κανένα να προσέξη τό άνάστημά του. Αλλά τό άνάστημά του αυτό άνεβοκατέβαινε, όπως και αι σκέψεις. Μεταξόν του έδάφους και αυτού φαινότανε σαν να μεσολαβούσε κάτι. Πότε έσκυφετε έως τό έδαφος δια να συλλέξη μία χούφτα ιδεών και πότε ύψιόνετο επάνω εις τα δάκτυλα των ποδών του, δια ν' άκολουθήση τό πέταγμα της φαντασίας του εις τό άπειρον. Ποτέ δέν διεκόπη την όμιλίαν του για μένα και πάντοτε τόν συναντούσε κανείς να έχη συνομιλία με τόν κ. και τήν κ. ντε Ζεραρτέν. Μου έρχιζεν ένα βλέμμα γλήγορο και βιαστικό αλλά και χαριτωμένο. Τόν πλησίασα για να του σφιξω τό χέρι. Αλλά όταν τόν πλησίασα πολύ είδα, ότι είχαμε συνηνωθή πολύ καλά και ότι κάθε φράσις ήτο περιττή. Κάθισα κοντά του κ' εκείνος έξηκολούθησε τόν μονόλογόν του σαν να μην ειχε συμβή τίποτε, όσάν ή παρουσία μου τόν ένίσχυε περισσότερο εις την κουβέντα του, άντι να τόν κάμη να σταματήσει. Η προσοχή, την όποιαν είχα άφιερώσει εις τους λόγους του μου έδιδε όλον τόν άπαιτούμενον καιρόν να προσέξω εις τας λεπτομερείας του προσώπου του. Ητο χονδρός και τετράγωνος εις τους ώμους. Ο λαμός, τό στήθος και τα άκρα του φαινότανε ισχυρά. Είχε πολλήν όμοιότητα με τό πάχος του Μιραμπαό, αλλά δέν ειχε καμμία λουρντέ». Αλλά οι κύκλοι εις τους όποιους ή άλληλογραφία του με την δούκισσαν ντε Καστρι τόν εισήγαγε, δέν εξήσκησαν επίδρασιν μόνον εις τους τρόπους της ζωής του, αλλά επόρασαν και επί της σκέψης του, την όποιαν προσανατόλισαν προς νέους όρίζοντας. Είλιπνως φιλελεύθερος ο Μπαλζάκ, ένέγνετο ήμεραν με την ήμεραν περισσότεροσεν βασιλόφρονον, υπό την επίδρασιν της δουκίσσης, του δικυός Φιτζ-Ζάμ και τών φίλων του. Και έτσι σιγά σιγά έγεννήθη μέσα του ή επιθυμία να γίνη βουλευτής. Το προηγούμενον έτος προσπάθησε άνευ επιτυχίας να γίνη βουλευτής εις την Άγκουλέμ. Τώρα εύρισκόμενος εις την Τουαίνην και άλληλογραφών πάντοτε με την δούκισσαν,

εδρε την ευκαιρίαν να αποπειραθῆ να καταλάβῃ τὴν βουλευτικὴν ἔδραν ἐπωφελομένους ἀπὸ τὸν διορισμὸν τοῦ βουλευτοῦ Ζιρό εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας. Ὅλα ἐπιγίγναι καλά, ὅποτε τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπεγγείρει μίαν ἐκλογικὴν περιουσίαν, ἔπεσον ὅλως ἀπροόπτως ἀπὸ τὸ ἀμάξει του καὶ αὐτὸ τὸν ἠγάγαρε νὰ μείνῃ εἰς τὸ κρεβάτι ἐπὶ πολὺ. Ἡ ἐκλογὴ ἔγινε ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ὁ Μπαλζάκ δὲν πῆρε οὐτὴν μίαν ψήφον.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἡ δούκισσα τὸν εἰδοποίησε μετὰ μᾶς τῆς ἐπιστολῆς, ὅτι ἐγκαταστάθῃ εἰς τὴν ἑπαυλὴν τῆς, εἰς τὸ Αἰξ τῆς Σαβοΐας καὶ τὸν προσκαλοῦσε νὰ μεταβῆ ἐκεῖ γιὰ κάμποσον καιρὸν. Ὁ Μπαλζάκ ἀπεφάσισε νὰ μεταβῆ. Εἰς τὸν δρόμον ὅμως τοῦ συνέβη καὶ πάλιν ἄλλο δυστύχημα ἀμαξιοῦ καὶ εἶται ἠναγκάσθη νὰ παραρυσσάσθῃ εἰς τὴν φιλὴν του χολαι-

ΛΟΥΚΑΣ ΣΙΔΕΡΑΣ

νον. Ἐμεινε εἰς τὸ Αἰξ ἀρετὸν καιρὸν καὶ χωρὶς ν' ἀφίγῃ τὴν ὠραίαν συντροφίαν τῆς δουκίσσης, δὲν ἔχανε τὸν καιρὸν του, ἀλλ' ἠργάζετο τακτικὰ καὶ μετὰ πολλὴν ὄρεξιν. Αἰφνης ἡ δούκισσα καὶ ἡ οικογένεια τοῦ δουκὸς Φίτζ-Ζάμ τὸν προσκάλεσαν νὰ κάμουν ἕνα ταξιδίον εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ὁ Μπαλζάκ ἐδέχθη καὶ εἰς μίαν θαυμασίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν ἀδελφὴν του, ἀνακοινεῖ ὅλα του τὰ σχέδια διὰ τὸ ταξιδίον αὐτό. «Δὲν θὰ μοῦ κοστίσῃ τὸ μερίδιόν μου παρὰ 250 φράγκα. Μόνον διὰ τὴν διαμονὴν μου καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα εἰς τὴν Νεάπολιν θὰ μοῦ χρειασθοῦν 500 φράγκα. Ἀλλὰ δὲν λογαριάζω νὰ πάρω χρήματα ἀπὸ τὰς εἰσπράξεις ποῦ ἔχω νὰ κάμω. Θὰ γράψω τὸν «Μεδσὲν ντὲ Καμπάν» γιὰ τὸν Μάμ κι' ἐτοῖ θὰ βγάλω τὰ ἐξοδά μου. Δὲν θὰ βρῶ ποτὲ τέτοια εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Ἰταλίαν μετὰ τόσο καλὴ συντροφιά καὶ μετὰ ἀνθρώπων ποῦ τὴν γνωρίζουν καλά».

Ἐτοῖ τὴν 10 Ὀκτωβρίου τὸ μικρὸν καραβάνι ἀναχωροῦσε ἀπὸ τὸ Αἰξ διὰ τὴν Γενεύην. Ἀλλ' ἐκεῖ ὅλως αἰφνιδίως ὁ Μπαλζάκ, ἐδήλωσε εἰς τὴν συντροφίαν του, ὅτι ἐπιστολαί ἀπὸ τὸ Παρίσι τὸν προσκαλοῦσαν νὰ γυρίσῃ γλιγωρὰ γιὰ ὑποθέσεις του. Καὶ δὲν μποροῦσε ν' ἀρνήσθῃ. Τί εἶχε συμβῆ λοιπὸν; Κανεὶς δὲν θὰ κατορθώσῃ ποτὲ νὰ μάθῃ. Μπορεῖ ὅμως νὰ μαντεύσῃ κανεὶς εὐκόλα. Ἡ δούκισσα ἦτο γεννημένη κοκέττα. Ἐβρισκε πολὺ εὐχάριστο νὰ κρατῆ δεσμὸν στὰ πόδια τῆς μὴ δλόκληρη σαζὸν ἕνα θαυμαστὸν συγγραφέα, ὁ ὁποῖος ἐπὶ πλέον ἦτο ἕνας διηγητὴς εὐφραδῆς καὶ ἀκόμη ἕνας χαριτωμένος σύντροφος. Ἴσως ἡ δούκισσα νὰ μὴ ἐσκεφθῆ ποτὲ ὅτι εἶχεν ἐξάγει τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὸ πάθος εἰς τὴν εὐλακρὴν αὐτὴν ψυχὴν ποῦ τὸσον εὐλακρὸς τῆς εἶχε δοθῆ. Ὁ Μπαλζάκ λοιπὸν ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸν ὄνυχας τῆς κοκέττας αὐτῆς, μόλις ἐνόησε τ' ἀνωτέρω, ἀλλ' ἀπεμακρύνθη μετὰ τὴν καρδίαν γεμίτην πόνον καὶ σπαραγμὸν. Ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀγκυλὴν καὶ ἐκεῖ ἐβυθίσθη εἰς τὴν ἐργασίαν, ἀφοσιωθείς ἐξ ὀλοκλήρου καὶ ζητῶν εἰς τὰς συγκινήσεις τῆς τὴν λήθην. Τὴν ἀνοίξιν τοῦ ἐπομένου ἔτους ἡ δούκισσα ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν. Ὁ Μπαλζάκ τῆς ἐπισκέψθη καὶ πολλὰς φορὰς ἀκόμη τὸν συνάντησαν εἰς τὸ μεγαρόν της. Ἀλλὰ τὰ πράγματα ἴσαν τυπικὰ καὶ ἡ ἀλληλογραφία ἴσοι προχωροῦσεν ὁ καιρὸς ἐγένετο ἀραιότερα. Καὶ εἶτο τὸ πάθος σιγὰ σιγὰ ἐξοθυσε...

Ἀλλ' ὅπως συμβαίνει πάντοτε εἰς τὰς ψυχὰς αὐτοῦ τοῦ εἰδούς, ἡ περὶ αὐτὴν αὐτὴ ἐβγαλεν εἰς τὴ μέση τὸ θαυμαστὸν βιβλίον του «Ἡ δούκισσα ντὲ Λανξέ», τοῦ ὁποῖου αἱ σελίδες δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ μὴ πιστὴ ἐξιστόρησις τῶν σχέσεων του μετὰ τὴν δούκισσαν ντὲ Καστρι. Καὶ ὁ συγγραφεὺς θέλων νὰ καταστήσῃ τὸ πρᾶγμα πλεον ἐντυπωσιακόν, ὅταν τελειώσῃ τὸ ἔργον, μετεβῆ μὴ βραδύα εἰς τῆς δουκίσσης καὶ τὸ ἀνέγνωσεν ἐνώπιόν τῆς καὶ ἐνώπιον τῆς συνθησιαμένης συντροφίας. Ἡ δούκισσα εἶδε, ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει τίποτε ἀπὸ τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου καὶ εἰς τὸ τέλος ἐγένεσε τὸν συγγραφέα ἀπὸ ἐπαίνους διὰ τὸ νέον του ἔργον. Ἡ ἔσπερος ἐπέαρεν ἔτσι ἐν τῷ μέσῳ εὐθυμίας, ἐπιπλάστου ὅμως, διότι ἡ δούκισσα, εἶτε ἀπὸ νέου κατρίτου τῆς κοκεταρίας τῆς, εἶτε ἀπὸ τύψεως συνειδήτος, ἦτο κατὰ βάθος μελαγχολικὴ.

Ἀλλ' ἡ πληγὴ τοῦ συγγραφέως δὲν εἶχε γιαιρευθῆ ὀλοσχερῶς. Ὅλιγα ἐτὴ βραδύτερον ἐβεβαίωσε: «Ἐχρησάσθησαν πέντε ἐτῶν πληγὴς γιὰ ν' ἀποσπασθῶ ἀπὸ μὴ φύσι σιδερένια... Ἡ γνωριμία αὐτῆς ὑπῆρξε μὴ ἀπὸ τίς πὸ μεγάλας λύπες εἰς τὴν ζωὴν μου... Ἐγὼ μοναχὰ ἔξω εἶ τὸ τρομακτικὸν ὑπάρχει μέσα εἰς τὴν «Δούκισσαν ντὲ Λανξέ»...

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΣΤΑΛΗΜΕΡΟΣ

βρίου 1912 τηλεγραφικῆς συγκοινωνίας μετὰξὺ Γιδὰ Θεσσαλονίκης, πρὸς ἐπιτελεῖν τῆς ὁποίας ὁ Σταλῆμιερὸς διηγεῖται τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν περὶ τὰ 45 χιλίωμ, ἐπισκευάσας προγεῖρος τὰς ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐπενεχθεῖσας ἐν τῇ τηλεγρ. γραμμῇ βλάβας, παρ' ὅλον τὸ δριμύτατον ψῆχος, τὸν σφοδρότατον ἀνεμον καὶ τὴν ἀδιάκοπον χιονοθύελλαν.

Ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐπιστρατεύσεως ὑπηρετῶν ὡς ἐπιθεωρητῆς τῶν στρατιωτικῶν τηλεγραφικῶν γραμμῶν Μακεδονίας μετὰ τὸν βαθμὸν λοχαγῶν, ἀνεκλήθη ἐσχάτως ἐνταῦθα καὶ ἀνετέθη εἰς αὐτὸν ἡ διεύθυνσις τοῦ ἐνταῦθα Τηλεφωνικοῦ Κέντρου, ὅπερ καὶ πρὸ τῆς ἐπιστρατεύσεως διηθύνθη ἐυδοκίμως.

ΣΠΥΡΟΣ ΛΑΣΚΑΡΗΣ.— Τηλεγραφικῆς Α' τάξεως, ἀνακληρωτῆς τοῦ Δευθυντοῦ τοῦ Τηλεφωνικοῦ κέντρου Ἀθηνῶν, ἀγρυπνος καὶ ἀκούρατος φύλαξ τοῦ Τηλεφωνικοῦ Κέντρου, ἀγαπητὸς τοῖς παῖσι, σκαλιόφωνος τοῖς πάντας μετὰ τὴν προθυμίαν καὶ ἐγγύτητα του, ἀποκτήσας καὶ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τὸν τίτλον τοῦ παπποῦ ἀπὸ τὴν θυγατέρα του κυρίαν Ἀμπατιέλου. Εἰς τὸν κ. Σπ. Λάσκαρον ἀνετέθη τελευταίως ἡ διεύθυνσις τοῦ Τηλεφωνικοῦ Κέντρου Ἀθηνῶν-Πατρῶν. Ἡ ἐγνωσμένη πείρα καὶ ἰκανότης τοῦ κ. Σπ. Λάσκαρου, ἡ πολυετής αὐτοῦ δόκιμος καὶ παραδειγματικὴ ὑπηρεσία, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀμειψθοῦν καλλίτερον. Ἐξ ἄλλου τὸ Τηλεφωνικὸν Κέντρον Ἀθηνῶν-Πατρῶν ἀποκτῆ τὸν ἰδεώδη Διευθυντὴν του.

ΣΠΥΡΟΣ ΛΑΣΚΑΡΗΣ

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΣΤΑΛΗΜΕΡΟΣ.— Ἐκ τῶν ἰκανωτέρων καὶ δραστηριοτέρων ὑπαλλήλων, ἀριστεύσας πάντοτε εἰς τοὺς πρὸς προαγωγὴν του διαγωνισμοὺς. Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἐπιθεωρητοῦ, τὸν ὁποῖον κέρχεται ἤδη, ἀρνήθη κατ' ἐκλογὴν, συνετεία σχετικῆς ἐκθέσεως τοῦ Στρατηγείου τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως, δι' ἧς προσήνεγκεν, ὡς ἐβελοντῆς κατὰ τοὺς δύο πολέμους μας, ἐκτάκτους ὑπηρεσίας, ρηφικινδυνεύσας, πολλὰκις ἐν τῇ ἐκκληρώσει τῶν καθηκόντων του. Ἡ ὑπηρεσία δι' αὐτὸν εἶται ὁ μόνον πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον ἀφοσίωσεν ὀλόκληρον τὴν ζωὴν του. Ἀπὸ τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς εἰς τὴν τηλεγραφικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κράτους εἰσόδου του, ἐπέδειξε ζῆλον καὶ προθυμίαν μοναδικήν, προαγόμενος πάντοτε μετὰ τὸν ἀριστα. Ἀλλὰ τὸ σημεῖον ἐκεῖνον εἰς τὸ ὁποῖον καταφαίνεται, ἡ δρᾶσις, ἡ ἀξία, ἡ χάρις τοῦ καθηκόντος ἀφοσίωσις καὶ ἡ αὐτοθυσία του. Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπέσπεσε τὰ συγχαρητήρια καὶ τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου ἀκόμη, εἶται τὸ κατῳρομα τῆς ἀποκατάστασεως διὰ πρώτην φορὰν κατὰ τὴν 28 Ὀκτω-

ΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑ ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ

ΝΑ ΚΑΤΑΡΤΙΖΕΤΑΙ

Εἰς τὸ περασμένον φύλλον ἀνεφέραμεν μερικὰ πράγματα ἀπὸ γενικῆς ἀπόψεως διὰ τὸν καταρτισμὸν μίας καλῆς τραπέζιας. Συνεχίζομεν μετὰ μερικὰς ἀκόμη λεπτομερείας, τὰς ὁποίας κρίνομεν ἀπαραίτητους διὰ μίαν καλὴν καὶ φροντίζουσαν διὰ τὸ σπῆν τῆς οἰκοδόμου καὶ τοῦ πρᾶξι καὶ ἐξῆς ὅτι ὄψει τῆς εἰς τὸν καταρτισμὸν τῆς αἰθούσης τοῦ φαγητοῦ τοῦ σπιτιοῦ τῆς. Διότι μέσα εἰς αὐτὴν τὴν αἰθούσαν θὰ φαντάξῃ, θὰ παρουσιασθῆ εἰς τοὺς ξένους ὅλη ἡ ἀξία τῆς, ὅλο τὸ γούστο τῆς, ὅλη ἡ πρωτοβουλία τῆς καὶ ἡ μέθοδος τῆς εἰς τὴν διακυβέρνησιν τοῦ σπιτιοῦ τῆς.

Κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ παρόντος αἰῶνος δὲν ἤμποροῦσαν νὰ ποῦν, ὅτι μὴ οἰκοδόμου εἶχε γούστο καὶ καλαισθησίαν, ἐάν δὲν εἶχεν ἐπιπλάσει τὴν τραπέζιαρ τῆς μετὰ τῶν ἀρχαίων. Στῆλαι ἀρχαιοπρεπεῖς μετὰ πλουσίους συνδυασμοὺς κιονοκράνων, μαρμαρινῆ ἐστία, τοῖχοι γυμνοί, ἡ τὸ πολὺ πολὺ στολισμένον ἀπὸ λίγα ἀνάγλυφα, ἡ πομπηῖαν ἀραβουρήματα. Σήμερον ὅμως, διὰ νὰ λεχθῆ τὸ αὐτὸ διὰ μίαν οἰκοδόμου, χρειάζεται νὰ ἐξῆ τῆς τραπέζιαρ τῆς ἀπαραίτητος τὸ στυλ Ἐρρίκον τοῦ Β'. Βαρειὰ καὶ σκοτεινὸχρῶμα παρατετάματα εἰς τὰ παρὰθῦρα καὶ εἰς τὴς πόρτες, σκορὸν βαθυπράσινον χρῶμα εἰς τοὺς τοίχους, στολισμένους μετὰ ὅλα καὶ πανοπλίαις, τάπητες χροιδάτοι καὶ ἐν γένει παραφόρτωμα ἀπὸ χροιδάματα καὶ σκοτεινὰ χροιδάματα. Ποῖα ἀνὰ τὴς δύο εἶναι ἡ πρὸ ἀρμόζουσα ἐπιπλώσις; Κατὰ τὴν γνώμην μας, οὐτε ἡ μία, οὐτε ἡ ἄλλη εἶναι ἐκεῖνον ποῦ πρέπει νὰ εἶναι. Ὅλον ἐκεῖνο τὸ φορτίον τῶν βαρέων καὶ βαθυχρῶμων παρατεταμάτων, ὅλη ἐκεῖνη ἡ σπατάλη τοῦ σκούρου χροιδάτος καὶ τὰ πολυτέλεια παρατετάματα ποῦ φαίνονται ὡς νὰ μᾶς κἀθονται βάρος εἰς τὴν καρδίαν, ὅλα αὐτὰ προσλαμβάνουν ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν καὶ ἀπὸ τὴν ἰδιαιτέραν καὶ πολυσύθετον ὀσμήν τῶν σερβιρομένων φαγητῶν, μίαν μυρωδιά, ἥμισυ εὐάρεστον διὰ τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ θὰ καθίσουν εἰς τὸ τραπέζι γιὰ νὰ φάγουν, μετὰ τὴν ὀσμήν ὅσῳ ὄρεξιν. Ἐπειτα ἐκεῖνο τὸ ἀρχαῖον ὄρεξιν ποῦ ἀπαιτεῖ ἡ πρώτη ἐπιπλώσις, ἀποτελεῖ τρομακτικὴν δυσαρμονίαν μετὰ τὸ σερβίσιον τοῦ τραπέζιο, τὰ ὁποῖα ὅλα κατ' ἀνάγκην εἶναι μοντέρνα. Λοιπὸν τὸ πρῶτιστον καὶ κυριώτερον σημεῖον, ποῦ πρέπει νὰ μᾶς ἀποσπάσῃ τὴν προσοχὴν μας εἰς τὴν ἐπιπλώσιν μίας τραπέζιαρ, εἶναι ἡ τήρησις τοῦ μοντερνισμοῦ εἰς ὅλα. Εἶναι ἀπαραίτητον καὶ ἐπιβεβλημένον νὰ εἶμεθα σύγχρονοι εἰς ὅλα, καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς μικροτέρας λεπτομερείας, ἀφοῦ εἶμεθα ἀναγκασμένοι νὰ ζῶμε μέσα εἰς τὸν μοντερνισμὸν αὐτὸν, ἀφοῦ ἐπὶ τέλος αὐτὴ εἶναι ἡ ἐποχὴ μας, ἐποχὴ δημοκρατικῆς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, ποῦ ἔχει τὸ στυλ τὸ δικὸν μας, τὸ γούστο καὶ τὴν καλαισθησίαν μας. Καὶ ἐνθὲ εἰς τὸ τελευταῖον αὐτὸ θὰ μᾶς βοηθήσουν ὅλα, διότι ἐπειδὴ κληροῦμε τὸν συγχρονισμὸν θὰ ἤμποροῦμε νὰ εἶδουμε ὅτι καὶ ἂν θελήσομε διὰ νὰ συμπληρώσομε τὴν ἐπιπλώσιν μας, ὅταν ἀποπειραθῶμεν νὰ δώσομεν εἰς τὴν ἐπιπλώσιν καποιον ἀρχαῖον τόνον καὶ κάποιον ἀρχαῖον ἢ μεσαιωνικὴν χροιδάν, θὰ εὐρεθῶμεν πρὸ σωρείας ἐλλείψεων ὀσμιωδεστάτων καὶ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι νὰ παρουσιάζομεν μίαν ἐπιπλώσιν ἐξωφρενικὴν καὶ ἀκαλαισθητον, μετὰ συνδυασμοὺς ὀλων τῶν ἐσχῶν. Δὲν πρέπει δὲ νὰ ἐξγνᾶμε, ὅτι ἡ τραπέζιαρ εἶναι ἕνα μέρος ποῦ τὰ πάντα πρέπει νὰ εἶναι διατεθειμένα ἀπλὰ καὶ εὐθυμια, ἐν συνδυασμῷ μετὰ τὴν ἀρμονίαν καὶ τὴν καλαισθησίαν, καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ λείπῃ καθε ἕνος χοντροκοπιὰς καὶ δυσαρμονίας. Ἐὰς ἀποφεύγομεν λοιπὸν μετὰ καθε θυσίαν τὸ παραφόρτωμα τῆς σάλας τοῦ φαγητοῦ μετὰ παλαιὰ ἐπιτελα καὶ χοντρά καὶ βαρεὰ παρατετάματα, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν βαρεῖαν ὀσμίαν τῶν κάμουν νὰ φαίνετα πρὸ ἀνίστου τὸ λάθος τῶν ἀρχιτεκτόνων ποῦ ἐπικρατεῖ ἀκόμη, νὰ τοποθετήτῃ ἡ τραπέζιαρ εἰς τὸ πλεόν σκοτεινὸν μέρος τῆς ὅλης οἰκοδομῆς. Ἐὰς ἔχομεν ὅτι ὄψει μας, ὅτι ἡ τραπέζιαρ χρησιμεύει διὰ τὴν ἐκπλήρυσιν μίας ἀνάγκης τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀνάγκης θερπνῆς, εὐχαρίστου καὶ ἡδονικῆς, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ἡ προσοχὴ ὅλη πρέπει νὰ εὐρισκεται συνεχεντρομένη ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι καὶ νὰ ἀποσπάται ἀλλοχού. Ἐὰς ἀποφεύγομεν νὰ παραφορτώσομε τὸν τοίχον μετὰ φανιάς καὶ μετὰ ὅλα καὶ πανοπλίαις, ἢ ἂν τοποθετήσομεν μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ, νὰ τὰ τοποθετήσομεν μετὰ τέτοιον τρόπον, ποῦ ν' ἀποτελοῦν πληρὴ ἀρμονίαν μετὰ τὸ λοιπὸν περιβάλλον μετὰ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εὐρισκονται εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν καὶ μὴ ἐξερχόμενοι, προσκαλοῦνται ἔνθεν τὴν προσοχὴν καὶ κάμουν τοὺς καθημέρους εἰς τὸ τραπέζι νὰ λησμονοῦν σχεδὸν τὸν σκοπὸν τῆς συναθροίσεως του. Καὶ τὰ ὀλίγα ταμπλό, ποῦ θὰ ἀναρτήσομεν εἰς τοὺς τοίχους, ἐκτός του ὅτι πρέπει νὰ εἶναι τοποθετημένα μετὰ ἐξαιρετικὴν προσοχὴν καὶ καλαισθησίαν, πρέπει νὰ εἶναι ἐν τῇ ἀξίᾳ τῶν ἀπλὰ καὶ εὐκόλα εἰς τὴν ἀντίληψιν καὶ τὸ νόημα. Ἀποκλείεται ὅσον μπορεῖται τὰς βαρεὰς καὶ δυσκόλους συνθέσεις, αἱ ὁποῖαι ἤμποροῦν νὰ βρασιάνουν τὸ μυαλὸν τοῦ συνδιατημένου, διὰ νὰ γίνωσιν ἀντιληπταί.

Ο "ΚΟΡΟΙΒΟΣ"...—Τὸ λαμπρὸν γυμναστικὸν σωματεῖον «Κόροιβος» ἐτέλεσε κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα οὐκηνετικὰς ἀσκήσεις εἰς τὸ γυμναστήριόν του, τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὸ Παγκράτιον. Αἱ οὐκηνετικαὶ αὐταὶ ἀσκήσεις ἐτέλεθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Τὰ περὶ αὐτὰ καὶ ἀνεκτὰ φύσει εἶναι τὰ μᾶλλον ἀρμόζοντα εἰς τὸν

στολισμὸν μίας τραπέζιαρ ταμπλό. Ἐὰς προσέχομεν ὅμως νὰ μὴ ἐγείρεται ὡς ἕνα καταραμένο ἐρωτηματικὸν ἐμπρὸς εἰς ἕνα φιλήσυχο καὶ χρῆστον ἄνθρωπον ποῦ γευματίζει, μὴ ἀνιγνιματοδῆς παραστάσις. Ὁ κανὼν τῆς ἀρμονίας καὶ τῆς ὁμοιομορφίας μᾶς ὀδηγεῖ κατὰ πρῶτον νὰ ἐκλέξωμεν τὴν φόρμαν ποῦ πρέπει νὰ δώσομεν εἰς τὸ τραπέζι, διότι ἀπὸ τὴν φόρμαν αὐτὴν ἐξαρτᾶται καὶ ἡ συμπλήρωσις τῆς ὑπολοίπου ἐπιπλώσεως.

Πρέπει νὰ εἶνε τετράγωνος ὅπως τὴν θέλῃ τὸ στυλ Ἐρρίκον τοῦ Β' ἢ πρέπει νὰ εἶναι ὀσμιωδῆς ὅπως εἶναι σχεδὸν κοινὸς παραδεξιμένος σῆμαρον; Ἡ τετράγωνος μετὰ τὰς ἐπιμήκεις πλευρὰς τῆς παρουσιάζει κάποιαν ἐλλείψιν συμμετρίας καὶ πλαστικότητος καὶ παρουσιάζει πολλὰς δυσκολίας ὅταν τύχῃ οἱ προσκεκλημένοι νὰ εἶναι ὀλίγον περισσότεροι τοῦ συνήθους. Ἐνθὲ ἀνεπαρκείας ἡ ὀσμιωδῆς τραπέζια δὲν παρουσιάζει καμμία ἀπὸ τὰς ἐλλείψεις αὐτὰς καὶ ἔχει ἐξ ἄλλου τὸ μεγαλὸν πρῶτημα νὰ μεγαλώη καὶ νὰ σμικρύνετα κατὰ βούλησιν καὶ ὅπως ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδιατημένων τῶ ἀπαιτῆ. Ἐπειτα μετὰ τὴν ὀσμιωδῆ τραπέζια ἀποφεύγεται ἡ δυσαρμονία καὶ ἡ δυσκολία τῆς τοποθετήσεως τῶν προσκεκλημένων, διότι καθένος ἔχει ἐν ἀρμονίᾳ τὸν παρακλίσεως του καὶ κατ' εὐθείαν τὸν ἀνεπάντι του. Τέλος καθιστᾶ ὀλιγώτερον αἰσθητὴ τὴν ἱεραρχικὴν καὶ ἀνάλογον τῆς θέσεως τῶν τοποθετημένων τῶν συνδιατημένων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον παρουσιάζει κάποιαν ἀνίστοιτα.

Ἄμα τοποθετήσῃ τὴν τραπέζια ἤμπορεῖτε τότε μετὰ ὑπολογισμὸν νὰ κρῖνετε τὴν δυσαρμονίαν τοῦ ὑπολοίπου τῆς σάλας μετὰ ἀγαλλάκια ἀπὸ γυφίν ἢ ἀπὸ μάρμαρον, τοποθετημένα ἐπάνω εἰς βάσεις ἀπὸ κίνας. Τὰ ἀγάλλα ἤμπορεῖτε νὰ ἀντικαταστήσετε εἰς τὰς γωνίας μετὰ πενραχία λουλουδιῶν. Κατόπιν συμπληρῶνετε τὴν ἐπιπλώσιν μετὰ ἀπαραίτητα κοινὰ τὰ τραπέζια καὶ τοὺς μπουφέδες. Ἐπειτα δώσετε μεγάλην προσοχὴν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν σερβιτσιῶν, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ εἶναι βαρῦτα, ἐκτός ἀπὸ ὀλιγίστας περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας δίδετε ἐξαιρετικῶς ἐπίσημα γεύματα. Τὰ γυαλικά προσπαθεῖτε νὰ εἶναι ὅλα τοῦ αὐτοῦ τύπου καὶ κρυστάλλινα. Τὸ κρυστάλλον ἐπάνω εἰς τὸ λευκὸν τραπέζιον ἀπὸ μὴ λευκὸν μίαν χαρακτηριστικὴν ἀνταίγεια, ποῦ προξενεῖ ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς παρακαθημένους εἰς τὸ τραπέζι. Ἐπίσης πρέπει νὰ καταβάτε μεγάλην προσοχὴν εἰς τὴν τοποθέτησιν τῶν σερβιτσιῶν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Ἐπαναλαμβάνομεν καὶ πάλιν ἐκεῖνον, ποῦ τόσες φορὰς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἴπαμεν. Δὲν ἤμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴν εὐχαρίστησιν ποῦ προξενεῖ εἰς τὸν τρώγοντα, τὸ ἐπιπλὸν ἢ τὸ σκεῦος τὸ ἀπλὸν καὶ ἀπεικτικόν, ὅταν εἶναι καλὰ τοποθετημένον.

***

ΑΙ ΠΟΙΝΑΙ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ποῦ ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον ἡ τυπογραφία καὶ ὁ ἄνθρωπος ἤδυνάτο νὰ διατυπώσῃ τὴν γνώμην του εὐκόλος καὶ ταχέως ἐνεφανίσθησαν αἱ λεγόμενα ποιναὶ τοῦ τυποῦ, αἱ ὁποῖαι ἐστρέφονται ἐναντίον ἐκεῖνων οἱ ὁποῖοι παραβλέποντες τὰ ὄρια τῆς ἐλευθερίας, ἐξετρέποντο εἰς ὕβρεις καὶ ἐδημοσίεον λιβέλλους ἐναντίον ὄρισμένων προσώπων.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ ὑπάρχει σωρεία ἀνεκδότων ἀπὸ τὰ ὁποῖα παραβέτομεν τὰ ἀκόλουθα. Κατὰ τὸ 1767 τὸ Ἀγγλικὸν Κοινοβούλιον ἐψήφισεν εἰδικὸν νόμον διὰ τὸ ὅποῖον κατεδικάζετο κάποιος ὀνομαζόμενος Μπουκὸν νὰ κλεισθῆ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ὑπολοίπου ζωῆς του εἰς ἕνα σπῆν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον οὐδέποτε πλέον θὰ δύναται νὰ ἐξέλθῃ. Ἡ καταδίκη αὐτῆ ἐγένετο διότι τὸ Ἀγγλικὸν Κοινοβούλιον εἶχε πληροφόρηθῆ ἀσφαλῶς ὅτι ὁ ἐν λόγῳ Μπουκὸν ἠθέλησε νὰ ἐκδώσῃ ἕνα βιβλίον, ἐπιγραφόμενον «Κρίσεις ἐπὶ τῶν ταραχῶν τῆς Γαλλίας». Ἐκτὸς τούτου ὁ Μπουκὸν ἐπρόκειτο τὴν ἐπομένην τῆς συλλήψεώς του νὰ ἐκδώσῃ δύο λιβέλλους ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς ἔφερε τὴν ἐπιγραφὴν «Τὸ Βασιλεῖον τῶν Γυναικῶν» καὶ ὁ ἄλλος «Αἱ Περιπέτειαι τοῦ κόμητος Ντὲ ***». Τὰ χειρόγραφα τῶν δύο αὐτῶν λιβέλλων κατεσχέθησαν καὶ ἐκάησαν.

Κανεὶς ὅμως δὲν ἠμώρεσε ποτὲ νὰ μάθῃ τι περιεχοῦν λεπτομερῶς τὰ κατασχθέντα καὶ καέντα βιβλία καὶ ποιὰν φιλολογικὴν ἀξίαν εἶχον. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀπέθανεν εἰς τὸ Παρίσι κάποιος Δεφόρξ ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ἄλλοτε ὀνομαστός, ὅχι τὸσον διὰ τὰ ἔργα του, ὅσον διὰ τὸν θόρυβον ὁ ὁποῖος ἐδημοσιεύθη γύρω του. Κατὰ τὸ 1749 ἦτο εἰς τὴν Ὀπεραν ὅταν τὸν συνέλαβον. Ὁ συλληφθεὶς ἐνόμισε ὅτι ἠδίκηθη καὶ ἐζητήσῃ νὰ ἐκδικηθῆ εἰς ἕνα ἔργον θεατρικὸν χύσας ὅλο τὸ φαρμάκι τῆς λύσεως του εἰς στίχους, μετὰξὺ τῶν ὁποίων καὶ οἱ κατωτέρω:

Λαε, ἄλλοτε ἐπερήφανε, τώρα δουλειοπερὴ
Δὲν εἶσαι πιά τὸ καταφάνιον πριγκίπων διαπύχων.

Τὸ ἔργον τὸ ἐκκυκλοφόρησεν ἀποπειραθῆς νὰ μὴ καταστήσῃ γνωστὸν τὸ ὄνομα του. Ἀλλὰ δὲν τὸν κατορθώσῃ, διότι ἐγνωστοποίησε τὸ μυστικόν του εἰς ἕνα φίλον του, τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐγόμενος φίλον του, ἀλλ' ὁ ὁποῖος τὸν μισοῦσε. Κατηγγέλη καὶ κατεδικάσθη νὰ μείνῃ δέκα χρόνια μέσα εἰς ἕνα κολομα βράχον, ὅπου δὲν ἔβλεπε τίποτε. Κάποιος Ἀββάς τὸν συνεπέθησεν καὶ θέλησε νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὸ μαρτύριον αὐτό. Τὸν προσεκόλλησεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀδελφοῦ του στρατηγοῦ καὶ κατορθώσῃ νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν

* ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ *

Η «Εικονογραφημένη», έχουσα εις τὸ πρόγραμμα αὐτῆς τὴν ἀναγραφὴν παντός ὅ,τι συντείνει καὶ ὑποβοηθεῖ εἰς τὴν ἐν γένει παρουσίαν τοῦ Κράτους μας μετὰ τὴν ὄψιν Κράτους πολιτισμένου, δημοσιεύει σήμερον τὴν εἰκόνα τοῦ ὑπομοιράρχου κ. Ἀνδρεαδάκη. Ὁ κ. Ἀνδρεαδάκης, ὑπηρετῶν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Διοίκσιν τῆς Χωροφυλακῆς τῶν Νήσων τοῦ Αἰγαίου, κατάγεται ἀπὸ τὴν Σάμον τῆς τῆς Ἡγεμονίας, ὅπου ὑπηρετῆται ἐπὶ ἑνδεκαετιᾶν ὀλόκληρον, ὡς ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς μετὰ τὸν βαθμὸν ταγματάρχου, διακριθεὶς εἰς τὰς κρισιμωτέρας περιστάσεις τῶν τελευταίων ἐτῶν τῆς τῆς Ἡγεμονίας αὐτῆς. Συντελεσθεὶς τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Σάμου καὶ ἀναδιοργανωθέντος τοῦ Σώματος τῆς Χωροφυλακῆς, ὑπηρετεῖ ἔκτοτε ὡς ὑπομοιραρχὸς ἀγογγύστος καὶ ἀναμένει παρὰ τῆς Πολιτείας τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῷ θέσιν, τὸν ἀντάξιον αὐτοῦ βαθμὸν καὶ τὸν πλέον ἢ δίκαιον προοδισμὸν του, κατόπιν δεκαενναετοῦς ὀλοκλήρου, καὶ τοιαύτης μάλιστα ὡς τοῦ κ. Ἀνδρεαδάκη, ὑπηρεσίας. Οἱ Μυτιληναῖοι καὶ οἱ Λέσβιοι ἐν γένει, εἶναι κατενθουσιασμένοι κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὸν κ. Ἀνδρεαδάκη, διὰ τὴν ὑπὲρ τοῦ καθήκοντός του εὐγενῆ φιλοδοξίαν καὶ μεγάλον ζῆλόν του, διὰ τὸ ὑπὲρ τῆς τάξεως τῆς πόλεως ἀκοίμητον ἐνδιαφέρον, διὰ τὴν αὐστηροτάτην ἀμεροληψίαν του, διὰ τὴν πρὸς ὅλους παραδειγματικὴν καλωσύνην καὶ διὰ τὴν ἐνεργητικὴν ἐν γένει καὶ ἀκαταπόνητον δρασίαν του.

φαν αὐτὸ εἰς τὰ γραφεῖά μας, νομίζοντες ὅτι πρόκειται νὰ ἐπιδαρνοῦν μετὰ νέαν συνδρομὴν, ἢ αὐξήσιν τῆς συνήθους τῆς «Εἰκονογραφημένης». Ἄν καὶ εἰς τὸ παρελθὸν τεῦχος τοῦ Μαρτίου ἐτονίσασμεν, ὅτι οὐδεμία ἐπιβάρυνσις χρηματικὴ τῶν συνδρομητῶν θὰ γίνῃ μετὰ τὴν ἐβδομαδιαίαν ἐκδοσιν, ἐπαναλαμβάνομεν καὶ πάλιν, ὅ,τι εἴπομεν καὶ τότε. Ἡ «Εἰκονογραφημένη», ἐπιδιώκουσα ἀπὸ πολλοῦ τὴν πύκνωσιν τῆς ἐκδόσεώς της, πρὸς ἐκπλήρωσιν κοινοῦ πόθου καὶ αὐτῆς καὶ τῶν συνδρομητῶν της, ἄνευ οὐδεμιᾶς αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς, καὶ μὴ κατορθώσασα τοῦτο λόγω τῶν μεσολαβησάντων γεγονότων τοῦ πολέμου, ἐπέτυχε τελευταίως συνδυασμοῦ τινας, ὅστινες ἐπέφερον ἂν μὴ τὸ ποθεύμενον ἀποτέλεσμα, ἐν πάσῃ περιπτώσει πύκνωσιν τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς ὑπὸ ἄλλῃ μορφήν. Οὕτως ἡ «Εἰκονογραφημένη», ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου ἐκδίδεται κατὰ μῆνα εἰς τὰ συνηθισμένα τεύχη καὶ καθ' ἑβδομάδα εἰς δεκαεξασέλιδα συμπληρώματα μετὰ τὴν αὐτὴν πολυτέλειαν χάρτου, εἰκόνων καὶ ἐκτυπώσεως καὶ τὴν αὐτὴν ποικιλίαν βλῆς. Οἱ συνδρομηταὶ τῆς μηνιαίας, καταβάλλοντες τὸ αὐτὸ ὡς καὶ πρότερον τίμημα, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνουν δωρεὰν τὴν ἐβδομαδιαίαν ἐκδοσιν ἄνευ ἄλλης τιμῆς χρηματικῆς ἐπιβαρύνσεως.

Τοῦτο φυσικὰ δὲν ἐμποδίζει καὶ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν μόνον διὰ τὴν ἐβδομαδιαίαν ἐκδοσιν, αὐτοτελῆ οὖσαν.

Εἰς τὸ πρῶν καθέστῳ

Μετὰ τὸ παρὸν διπλοῦν τεύχος ἡ «Εἰκονογραφημένη» ἐπανέρχεται πλέον εἰς τὴν κανονικὴν τῆς πορείαν, ἀπὸ τὴν καθυστέρησιν εἰς τὴν ὅποιαν εἶχον ἐπιβάλεϊ εἰς αὐτὴν τὰ γεγονότα. Τοῦ λοιποῦ ἡ «Εἰκονογραφημένη» θὰ ἐκδίδεται τακτικὰ εἰς τὸ τέλος ἐκάστου μηνός, ὅπως γέγονε μέχρι τοῦδε. Τὸ σπουδαιότερον ὅμως γεγονός, τὸ ὅποιον παρουσιάζεται μετὰ τὸ παρὸν τεύχος, εἶνε ἡ ἐπάνοδος εἰς τὸ πρῶτον μας πολυτέλες γκλασέ χαρτί καὶ εἰς τὴν πληθῶραν τῶν εἰκόνων. Πῶς κατορθώσαμεν νὰ ἐπιτύχωμεν ἓνα τέτοιο θαῦμα, τὴν στιγμὴν τοῦ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη φωνάζουν, ὅτι δὲν ὑπάρχει οὔτε χαρτί οὔτε τσίγκος διὰ τὰς εἰκόνας, μὴν ἐρωτᾶτε. Ἄρκει ὅμως νὰ λάβετε μόνον ὅπ' ὄψει τὰς ἀνυπερβλήτους δυσκολίας, αἱ ὅποιαι παρεμβάλλονται εἰς τὴν εἰσαγωγὴν διαφόρων πραγμάτων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τὰς ὑπερόρκους δαπάνας, ἄς τοῦτο ἀπαταιεῖ, διὰ νὰ φαντασθῆτε τὸ μέγεθος τῆς θυσίας, εἰς τὴν ὅποιαν ὑπεβλήθημεν διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν, εἰς μίαν ἐποχὴν, ὅπως ἡ σημερινή, εἰς τὸ πρῶτον συνηθισμένον καθεστῶς μας.

Ἐχομεν κάθε λόγον νὰ πιστεύωμεν, ὅτι αἱ συνδρομηταὶ μας θὰ λάβουν ὅσο σημείων τὸς ἀγῶνας καὶ τὰς ὑπερανθρώπους θυσίας μας, καὶ θὰ ἀπεύδουν αὐτοπροαιρέτως, ἄνευ εἰδικῆς ἐισφορῆσεως, νὰ μᾶς κανονίσουν τὸν λογαριασμόν, ὅσοι δὲν μᾶς τὸν ἐκανόνισαν ἤδη.

Ἡ θεατρικὴ κίνησις

Οἱ δύο λήξαντες μῆνες, ἔχουν νὰ παρουσιάσουν σημαντικὴν θεατρικὴν δρασίαν τῶν κεντρικῶν μεγάλων θιάσων, πρὸς τὴν ὅποιαν παραλλήλως βαδίζει καὶ ἡ δρασίς τῶν συνοικιακῶν θεάτρων, τὰ ὅποια ἐφέτος ἐκτός τοῦ ὅτι ἐπολλαπλασιάσθησαν ἐτροποποιήθησαν καὶ ἐβεβαιώθησαν ὀπισθόποτα. Διὰ τὴν ἐφετενὴν θεατρικὴν οἰκίαν ἡμπορεῖ νὰ πῆ κανεῖς, ὅτι ἐγκαινιάζει μίαν νέαν περίοδον διὰ τὴν Ἑλληνικὴν σκηνήν, περίοδον, ἢ ὅποια ἐξοστρακίζει τὰ παλιόσκινα τῆς μάνδρας καὶ τὰ κούρεια τῶν σκηνογραφῶν καὶ τῶν κουστομῶν, διὰ παντός πλέον. Ἡ Ἑλληνικὴ σκηνὴ παρουσιάζεται πλέον μετὰ εὐπρόσπων καλλιτεχνικῶν κτήριον, ὅσο τὸ ἐπιτρέπουν αἱ κλιματολογικαὶ συνθήκαι τῆς πρωτοπόσης καὶ μετὰ τὸν σκηνοκτικῶν καὶ βεστιαρίου, τὰ ὅποια θὰ ζήλευε καὶ Ἑυρωπαϊκὸς θιάσος.

Νέαν θεατρικὴν παραγωγὴν καὶ προπαντὸς πρωτότυπον, δὲν ἔχουν νὰ μᾶς παρουσιάσουν οἱ δύο λήξαντες μῆνες. Μόνον ἐπανάληψις παλαιῶν ἔργων, τὰ ὅποια τὸ κοινὸν ἔχει ἰδῆ ἐπανειλημμένως καὶ τὰ ὅποια μολακαῦτα θέλει καὶ πάλιν νὰ ἰδῆ, συρρέον εἰς ὅλα τὰ θέατρα, τῶν ὅποιων αἱ εἰσπράξεις εἶνε πολλὴ περισσότερο ἀπὸ ἱκανοποιητικαί.

Ἐν τῇ μεταξῷ ὅμως, δὲν παύουν ἀπὸ τοῦ νὰ προαναγγέλλωνται ἀπὸ τοῦς διαφόρους γνωστοῦς συγγραφῆς πρωτότυπα ἔργα, τὰ ὅποια θὰ παιχθοῦν, ἐάν τὸ ἐπιτρέψουν αἱ ἐπιθεωρήσεις.

Ἐκτενέστερον θὰ ὁμιλήσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

Ο θεατρικός

Ἡ εβδομαδιαία ἐκδοσις

Πολλοὶ ἀπὸ τοῦς συνδρομητὰς μας, πρὸς τοῦς ὁποίους ἀπεστάλη δικαιοματικῶς τὸ ἐβδομαδιαῖον συμπλήρωμα τῆς «Εἰκονογραφημένης», ἐπέστρε-

Ο ΥΠΟΜΟΙΡΑΡΧΟΣ Κ. ΑΝΔΡΕΑΔΑΚΗΣ

Ο εἰσαγωγὸς διὰ τὸν καίσερ

Ἐγγραφὴ εἰς κάποιαν Παρισίνην ἐφημερίδα κατ' αὐτὰς, μίαν φράσιν τοῦ ἀποθανόντος Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας διὰ τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας Γουλιέλμον. Ἡ φράσις αὕτη, ἢ ὅποια προσκάλεσε σωρεῖαν σχολίων καὶ διεδῶθη ἐδύρατα, εἶναι ἡ ἐξῆς: «Μερικοὶ ἄνθρωποι νομίζουν, ὅτι ὁ ἀνεψιός μου ἔχει μυαλό, ἀλλὰ ἐγὼ γνωρίζω πολὺ καλά, ὅτι εἰς τὸ κεφάλι του δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνα ὄργανεττο, τὸ ὅποιον καίζει μόνον σκοποῦς τῆς περιόδου Φρειδεरिकου τοῦ Μεγάλου.

Αἱ ἐκδοσεῖς τῆς ἄγκυρας,

Κνοῦτε Χάμισσον, ὁ Πᾶν. — Ἀπὸ τὰ διαμάντια τῆς νορβηγικῆς φιλολογίας, καλλιλογικὰ μεταφρασμένους ἀπὸ τὸν Νιρβάναν, ἐκκλοφώρησεν εἰς κομψὸν τόμον τῆς λογοτεχνικῆς βιβλιοθήκης τῆς ἄγκυρας. Εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα κομμάτια τῆς φιλολογίας τῶν ὑπερβορείων, μᾶς ἀποκαλύπτει δὲ ὅλον τὸ μυστήριον τοῦ δάσους, τῆς ἰδιορρύθμου τῶν καταίκων ζωῆς, ὑπὸ τύπον ἀπομνημονευμάτων, τοῦ τραγικῶν λαβόντος τέλος λοχαγῶ Θωμᾶ Γκλάν. Ἡ ἐκδοσις ἐπιμελημένη καὶ κομψοτάτη.

Ὁ «Φαράς τῆς Ἰστανδίας». — Τὸ ἐλεκτόν αὐτὸ μυθιστόρημα τοῦ Γάλλου ἀκαδημαικοῦ Πιερ Λοττί, μεταφρασμένον εἰς ὅλας τὰς γλώσσας, ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς εἰς κομψὸν τόμον εἰς τὴν λογοτεχνικὴν βιβλιοθήκην τῆς ἄγκυρας. Εἶναι ἀπὸ τὰ τρυφερότερα καὶ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα ἔργα τῆς ξένης λογοτεχνίας, μετὰ ὁλίθας ποῦ συναρπάζουν εἰς δύναμιν, περιγραφὴν καὶ ἐκλογὴν εἰδωλίων τῶν ἀγαπημένων αὐτῶν παιδιῶν τῆς θαλάσσης, τῶν φαρᾶδων.

Τὸ λουβρον τῆς τουλουζῆς

Τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1914, ὅταν τὰ γερμανικὰ στρατεύματα ἐβάδιζον κατὰ τῶν Παρισίων ἢ Γαλλικῆ Κυβέρνησις εἶχε λάβει τὴν ἀπόφασιν νὰ προφυλάξῃ τὰ ἀριστουργήματα τοῦ Λούβρου ἀπὸ τὰς γερμανικὰς ὀβίδας. Ἡ καταστροφὴ τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς Λουβαίν ἐχρησίμευσεν ὡς μᾶθημα. Μεταξῷ τῶν μεγαλειτέρων ἐπαρχιακῶν πόλεων τῆς Γαλλίας ἡ Τουλούζη μετὰ τὰ καλλιτεχνικῶν παρελθόν καὶ τὴν γεωγραφικὴν τῆς θέσιν ἦτο τὸ μᾶλλον ἐνδεδειγμένον μέρος, εἰς τὸ ὅποιον θὰ διεφυλάσσοντο ἀπὸ κάθε κίνδυνου ὅλα τὰ καλλιτεχνικὰ ἀριστουργήματα τοῦ Λούβρου. Οἱ κάτοικοι τῆς Τουλούζης ἐδῆρξαν τὰ ἀριστουργήματα αὐτὰ τῆς τέχνης μετὰ ὑπερηφάνειαν, ἐκτός ἀπὸ μερικῶς, οἱ ὅποιοι ἐξέφρασαν τὴν ἰδέαν ὅτι ἀφοῦ μεταφέρθησαν ἐκεῖ αἱ ἀρχαιοτέρες τοῦ Παρισιοῦ καὶ γέγονε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τιμὴ εἰς τὴν πόλιν, ἡμποροῦσε νὰ κατέβῃ ἐκεῖ ἀντὶ τοῦ Βορντό καὶ ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις μετὰ τὴν ἀριστοκρατίαν τῆς πρωτεύουσας. Ἄλλ' αὐτοὶ ἦσαν πολὺ ὀλίγοι καὶ οἱ πραγματικοὶ καὶ βέροι κάτοικοι τῆς Τουλούζης ἦσαν πᾶσι εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν Τζοκόνταν παρὰ ἀπὸ τὴν ὠραίαν κυρίαν Χ. καὶ ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου, παρὰ ἀπὸ τὴν χαριτωμένην δεσποινίδα Υ... Καὶ ἐφρασαν μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου νὰ ζητήσουν, ὅπως ἀνοιχθοῦν τὰ κιθάρια καὶ τσοῦν αἱ μεγάλαι αὐταὶ κυρία τοῦ παρελθόντος εἰς ἓνα οἶκημα κατάλληλον. Ἡ αἰτήσις τῶν ἔγινε δεκτὴ καὶ τότε ἡ Τουλούζη θὰ ἔχῃ τὸ Λούβρον τῆς μετὰ τὰ μεγαλιέτερα καλλιτεχνικὰ ἀριστουργήματα τοῦ παρελθόντος.